

ആസ്ഥിക്കുവാദം.

എം. പി. പോറ്റ, എം. എ.

അറസ്റ്റിക്കൂപ്പാദം.

നു നമ തന്ത ഃ:

എം. പി. പോരി, എം. എ.

പ്രസാധകൻ.

വകീൽ കെ. ജേ. പോരി,
ഹരിണ്ണാലക്കട.

1933

(ഇക്സ്പ്രസ്കാരം പ്രസാധകൻ)

വില. 6 റൂ.

മെരുപ്പില്ല മലാലയം
ഹരിജാലക്കട.

മുവവ്യം.

ഇതിന്റെ ഗമകത്താവായ ലി. എം. പി. ചോദ്യ അംഗാജാന്നനായ ഒരു ചിന്തകനം ശക്തിമാനായ ഒരു ഗഭ്യരാഖ്യാനം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില അത്മജയങ്ങളോട് ഡോജിഷ്വാൻ എന്നിക്കേ നിസ്തിയില്ലാതെ വരുമ്പോഴും, മനസാ തൊൻ സമർപ്പിച്ചാണ്. തത്പരാന്തപരമായ ഈ ഗമകത്തിന്റെ ഒരു ഗാഥാപ്രഭാവാഖ്യാ വി മർഗ്ഗിക്കനാതിന്റെ വേണ്ട വിജ്ഞാനം ഈ വിഷയത്തിൽ എന്നിക്കില്ലോ എന്നിക്കിയാണെങ്കിലും യുവാവായ ഗമക തത്താവിന്റെ ഉള്ളത്തും ഇതു ഉള്ളമതിൽ എന്നിക്കുള്ള സജ്ഞാപ്രാപ്തതയെ പ്രാർഥിപ്പിക്കനാതിനായി മാത്രം എന്റെ പേരിനെ തൊൻ ഇതിനോട് ഘടിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

“മനഃശ്വബ്ദി പ്രാഹരിക്കവാൻ ത്രട്ടുവേം തന്നെ സ്വപ്നസ്ഥിലുംജീയ ചില പ്രമാണങ്ങൾ അതുകൂടുതലിലേക്കുണ്ടിയിട്ടുണ്ട്.” സ്വപ്നസ്ഥിലുംജീയ വിചാരിക്കപ്പെട്ടുന്ന രണ്ട് പ്രമാണങ്ങൾ അതുകൂടിയിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഗമകത്താവും അന്തിക്രൂരതെ സ്ഥാപിക്കുന്നത്. ഈ പ്രമാണങ്ങളിൽ ഒന്നാമത്തേതും “നമ്മുടെ അനന്തരാഗണക്തിയും ഇത്രിയലബ്ദി മായ സാക്ഷ്യവും വിശ്രദാസയോഗ്രമാണ്” എന്നതും രണ്ടാമത്തേതും “കാരനം ക്രൂരത കാര്യം സംഭവിക്കുയില്ല” എന്നാളുള്ളതുമാണ്. ഈ പ്രമാണങ്ങൾ നാം സ്വീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞതാൽ ഗമകത്താവിജന്നു നിറച്ചുനും യുക്തുനസാരവും അനീഡേയ്യവുമാകും.

இற புதுங்கண்ணலை புதுங்கண்ணலையிட ஸப்ரிகரிக்கனா வானாள் என்று. உறவுக்காட பூநாநாஞ்செலைஸ்: இற அ மானங்கள் யட்டாத்த்தோல் அதுயினால் ஏதுபுகாரமோ அது புகாரமான் நகிக்கெப்பெட்டுள்ளது. ஏனின்னாலும் இற புதுங்கண்ணலை திருப்புரிக்கனா தத்துவமிக்கலே நாம் கா ஸ.நள்ளி. ஏதுதகிலும் தத்துவமிக்குமிகுபொன்று நாம் எதுவிடுமிக்குமிகுபொன்று என்று அதுவோடுபிரதிட்டித்திட்டு ஏற்று வாழ்வதிற் வதுன். நம்முடை இறுதியங்களிடையில் வீழலிருப்பார்களிடையில் நாவிரேபாளியகத புது பயங் செய்யுமா தத்துவமிக்கும் இல்லாதிலு. காரணம் கு காதெ கூற்று ஸப்ரிக்கெயிலு ஏனாலே புதுங்கண்ணலையும் ஸப்ரிக்கண்ணலையும் என்று வழாரை நாம் விடுப் பிடித்தும். ஏன்னால் வெந்த்தான்ஸ்ட் நிலை இறங்கிடுதியிட பூனிமும் மீண்டும் ஒரு புதுக்கத்திற்கு (The Scientific Olympiads) இற புதுங்கண்ணலையிக்கெப்பெட்டுரிக்கனாதாயிட என்று காளாகயுள்ளது. விழ்வைக்காத்திட்டின் ஸப்ரிக்கண்ணலை திருப்புரிக்கெப்பெட்டுக் கூடுதல் புதுங்கண்ணலை மாஷுநோஸ்டா உடல்வைக்காவராயிட முகிக்காவராயிரிக்கனா.

அமைக்கத்தாவும் ஸப்ரிக்கரித்துக்கெனா புதுங்கண்ணலை நிஷையிக்கனாவக்கு இற புதுக்கும் முழுவால் நிஷையும்மாயி ரிக்கு. அதுதாரக்கார் மாஷுக்காட இடத்திற் தீவிஸ்டுமோயிடு கடு உலக்கு ஏனான் ஏற்கிற தேவையானது'. இற புது ங்கண்ணலைகளிடு தக்கில்லூங்கவக்கு இதிலே வாழிடி

ലളിത്തവും ഇതിലെ ഒരുംഭാനം അനിശ്ചയപ്രചാരണയിരിക്കുമെന്നാണോന്നും അഭിപ്രായം. അന്നുംകൂപ്പും താത്പര്യം മായി ഗ്രഹിക്കേണ്ടെങ്ങനെ താല്പര്യമുണ്ടാക്കിയാൽ ഇത് പുന്നുകും പ്രചയാജനകരമായിരിക്കേണ്ടുള്ള തിന്ന സംശയമില്ല.

അവസാനരായി പ്രശ്നങ്ങളായ മനസ്തുക്തികളുടെക്കുറിയ ഇത് യുവരൂപമകാരൻ അന്നുംകൂപ്പാണേയെങ്ങെല്ലായും എല്ലാ തികളിൽനിന്നും വൃത്തിമലിക്കുന്നതെ മഹത്തരങ്ങളായ ശ്രദ്ധ അഭ്യ രഹിച്ചു സർവ്വസമമതനായിത്തീരുമെന്നു ഞാൻ എന്നയപ്പെട്ടാം അത്യംഗാംഡിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

— തിങ്കവന്നപുരുഷം, }
1932 ഡിസംബർ 3-ാംന്. } ഏറ്റ. സി. ചാരക്കുരാ.

പ്രസ്താവന.

ഈ ഗമ്പത്തിലെ ശായികളാഗവും തൊൻ പ്രസാദ
നം ചെയ്യുന്ന ‘ചെരുപ്പുജ്ഞ സദേശം’ മാസികയിൽ അതി
നും പത്രാധിപർ ശ്രീമാൻ എം. പി. പോർ അവർക്കും
എം. എ. വണ്ണസ്റ്റു: പ്രസിദ്ധ ചെയ്തിട്ടുള്ള ‘എതാൻം ഒഹ
വർഷാജലാണ്’. പ്രസ്തുത ലേവന്നങ്ങൾ വാദിക്ഷവാൻ സംഗ
തി വന്നിട്ടുള്ള പച്ചേ മാന്യമരംതെട അഭിപ്രായമനസ്വിച്ചു്
അതുകൂടിലും ക്രിസ്തവിപ്പിച്ചു് മറ്റു ചിഹ്ന ഭാഗങ്ങൾം
അദ്ദേഹത്തെക്കാണ്ട എഴുതിച്ചേപ്പിച്ചു് ഇപ്പോൾ പ്രസ്തുത
അപഞ്ചിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതുനന്നതാകനു.

ബഹുഭാഗങ്ങളിടെ ഒപ്പാത്സാഹനമുണ്ടാക്കുന്ന പക്ഷം
എതാദുംശങ്ങളായ മറ്റു ഗമ്പങ്ങളിലും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതി
നുൽ കൊഞ്ചേമന്നാലുണ്ടാണ്.

എഞ്ചിനീര കൈ മാന്യ സുരക്ഷയ്ക്കു പണിയിതാരുസന്ന
മായ ശ്രീമാൻ ഐഎ. സി. ചാക്കോ, അവർക്കും ബി. എ;
ബി. എസ്സി; എ. ആർ. എസ്സ്. എം; എ. ആർ. സി.
എസ്സി; എഞ്ചിനീര അപേക്ഷയനസ്വിച്ചു ഈ ഗമ്പത്തിന
സാഹബത്തായ കൈ മുവരു എഴുതി തന്നതിനു തൊൻ ആ
ദ്ദേഹങ്ങൾക്ക് അതിമാത്രം കൃതജ്ഞതന്നായിരിക്കുന്നു.

പ്രസാദകൻ.

ഇ ഉള്ളിടക്കി കൊടി.

കാല്പനികൾ	പുസ്തകം
1. അവകാശം	1
2. അവകാശം ഭര്യത	5
3. കാരണവാദം	15
4. സംഭാര്യത	23
5. മരജ്ഞാനം ഭാഗ്യത	34
6. നമ	40
7. സഹായത്വം	46
8. നിങ്കൾ	55
9. ഉൽപ്പത്തിയും സാധാരണത്വവും	66

തെറരത്തിയത്താൽ.

ചും	വ.പി	തെറർ	തിങ്ങതൽ
13	15	ലഭിച്ച	ലഭിച്ച
14	12	സന്തുഷ്ടന	സന്തുഷ്ടന
15	11	പ്രാധാന്യ	പ്രാധാന്യം
16	11	സാധിച്ച	സാധിച്ച
25	20	ഭാഗവത്സ്വിനം	ഭാഗവത്സ്വിന
35	24	മാച്ച	മാച്ച
40	18	അതേത്രുതിയം	അതേത്രുതിയം
43	7	അതേപ്പും നായ	അതേപ്പും നായ
47	2	കാര്യത്തി	കര്യത്തി
47	19	ഉച്ചന്നീച്ചണ്ണം	ഉച്ചന്നീച്ചത്പണ്ണം
47	25	ഉപരിപ്പുമായ	ഉപരിപ്പുമായ
53	5	യുക്ത	യുക്തി
53	14	സകലിച്ച	സകലിച്ച
53	15	എന്നാൻ	എന്നാൻ.
54	17	നന്ന	നന്ന
60	15	അവസ്ഥ	അവസ്ഥ
71	21	അംഗംജാളിട്ടെട	അംഗംജാളിട്ടെട
72	22	കവിച്ചും	കവിച്ചും
78	17	സൃജനീഖിത	സൃജ, ലീഖിത്
82	7	ദ്രോജ്ഞരായ	ദ്രോജ്ഞരായ

ആസ്ഥിക്കൃവാദം

അഭ്യാസം 1

പ്രാരംഭം.

മനഃശ്വബുദ്ധി വ്യാപരിക്കവാൻ തുടങ്ങിവുംരണനാ സപത്രസ്ഥിലഭായ ചില പ്രമാണങ്ങളെ ആത്മയിക്കും എന്നിരിക്കുന്നു. ചിന്താഫലങ്ങളായ എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളും അനധിഭാരം ഇങ്ങനെയുള്ള ചില പ്രമാണങ്ങളാകുന്നു. യു ട്രിഡ് മഹതു റൈൻഹെൽ (Einstein) വരെയുള്ള ക്ഷേത്ര ഗണിതകാരന്മാരുടെ വച്ചാരംസ്വയം സ്വയംപ്രകാശകങ്ങളായ ചിത്ര തത്പര്യങ്ങളിനേലാണു നിന്മക്കുപ്പുട്ടിരിക്കുന്നതു. ‘പൂർണ്ണമായ ഒരു വസ്തു തന്നെത്തൊണ്ടാം വലിയതാണോ’; ‘രവക്ക നീളുമാണെങ്കിലും വിത്തിയില്ല’ എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ സമർത്ഥായാൽ മാത്രമേ ക്ഷേത്രഗണിതങ്ങൾ ന്തിനു മുന്നാട്ടുവോക്കവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഈ വക ത തപബദി സപത്രസ്ഥിലഭാക്യായാൽ ‘ശരവായുടെ നൃായമെന്താണോ?’ ‘എന്തുകൊണ്ട് അംഗം പൂർണ്ണ വസ്തുവേക്കാം വലിയതാവാൻ പാടില്ല?’ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചൊല്ലുംബാ സംഖ്യമായിരിക്കുന്നു. ഇത്തരം പ്രഭാന്കരണങ്ങൾ വാദരംഗത്തിൽ അതെന്നു നൂമാനവുമില്ല.

ഇംഗ്ലോസ്, അതനാവ് ഇന്ത്യാഭി വിഷയങ്ങളെ അധികരിക്കുന്നാലും മേൽവിവരിച്ച താൽക്കിലുള്ള ചില മുഹമ്മദപ്രഭാവാൻ നാരായണവരായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് ഇല തന്ത്രങ്ങൾക്ക് സാഖാന്ത്രം രണ്ടായി വേർത്തിരിക്കാം. (1) നമ്മുടെ അന്നഭാന്ധാനശക്തിയും ഇന്ത്യിയവബ്ദിയായ സാക്ഷ്യവും വിശ്വാസരാലുണ്ടാണ്. (2) കാരണം ക്രിക്കറ്റ് കാൽം സംഭവിക്കാവാൻ തുടങ്ങുകയില്ല. ചിന്ത എന്ന പറയുന്നതു് നാ മദ്ദനാഖ്യാപാം എപ്പോറും എവിടെ ഉണ്ടോ, അവിടെ അഞ്ചുമാഹയത്തു് ഇല ഒരു തന്ത്രങ്ങളിലും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. തലാഞ്ചൂരക്കുടാതെ ബുദ്ധിക്ക പ്രവർത്തിക്കാവാൻ സാധിക്കാതെന്തുംപാലെ തന്നെ ഇല ത്രംഭാണ്ഡങ്ങളും അഞ്ചുയി കാതെ വിചാരപ്രമാണിൽ ബുദ്ധിക്ക ഒരു പട്ടിയെങ്കിലും മുന്നോട്ടു ചോക്കവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അവരെ അധ്യാരഭാ കാതെ യുക്തിവാം അസാലുണ്ടാണ്.

(1) നമ്മുടെ അംഗഭാനശക്തിയും ഇന്ത്യിയവബ്ദിയ മായ സാക്ഷ്യവും വിശ്വാസരാലുണ്ടാണ്. അന്നമാനു, ഇന്ത്യിയലും ബുദ്ധിയായ സാക്ഷ്യം, എന്നിവ രണ്ടിം ഒരൊക്കുത്തിയ സംരക്ഷജില്ലിച്ചിരിക്കുന്നതു് പ്രഭുകോൺഡണ്ടാട് ക്രിക്കറ്റ് സീ. പ്രഭുദാഡിയമാറ്റണ്ണ നമക്ക ലഭിക്കുന്ന ജീവനം ചിലപ്പോറും അചുണ്ടാവും ചിലപ്പോറും അവുകുതവും ചില ദ്രോരി അഭേദവും ആകാനിടയ്ക്കുള്ള തുക്കങ്ങളെന്തു് അംഗഭാനശക്തിയും ഇന്ത്യിയങ്ങളിലും സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കൊണ്ടതായായ അപാരം നേരിട്ടുന്നതു്. എല്ലാ മാസ്ത്രങ്ങളും ഇന്ത്യയും നൗമ്യവായ വിശ്വാസരാലുണ്ടില്ല. ചില മല്ലപ നാജുടെ നേരത്രം ഇന്ത്യിയത്തിൽ വസ്തുക്കൾ ഇരുട്ടിച്ചാണ് പ്രതി

പ്രലഭിക്കുക. ചുല്ലും വഴിയും നോതെന്നായാണ്. നാ അവർ ദ്രമിക്കുന്നു. ഒരുപേരും രണ്ടാള്ളുകൾക്കും അരോർ കുഞ്ഞുന്നു. എത്ര സ്ഥാവരം മല്ലും മല്ലും പരമാത്മഖായിരിക്കുന്നു. തന്റെ മല്ലും മല്ലും എന്ന പദംകാണ്ട വിചക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതു സമനിലയിൽ അവികലമായ് വൃംഘരിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയാണ്. നീഖക്കണ്ണാടിച്ചിൽ കുടി നോക്കുന്നോടു ലോകം മുഴുവൻ നീഖമയമായ് തോന്നുന്നുണ്ടെന്നു വെച്ചു വാസ്തവത്തിൽ ലോകം മുഴുവനും നീഖവൻ്നിജാണുന്നു കയറ്റുന്നതും മല്ലും നാതാലും മരംതെങ്കിലും കാഡാണതാലും അംബരജോഡി രിക്കുന്ന മല്ലും ധാമാത്ത്വത്തും ഗ്രഹണത്തിനു പയ്യുന്നും നോന്നു കയറ്റുന്നതും തക്കിൽ വലിയ ഭേദങ്ങളും. ഇനി, ആ നാതുരംഭായി സമഗ്രിതിയിൽ വരുത്തിക്കൊണ്ടു മല്ലും ധാം വിശ്വാസ്തമാക്കണമെന്നുണ്ടോ എന്നുണ്ട് ചിന്തിക്കൊട്ടും. ഒരു ദുഷ്ടാന്തമെടുക്കാം. വെള്ളം നീംചുറിക്കുന്നു ഒരു കണ്ണാടിപ്പാത്രത്തിൽ നീംമുഴുള്ള ഒരു ചെറിഞ്ഞിൽ മല്ലുക. ചെറിഞ്ഞിലിൻറെ ഏതൊന്നും ഭാഗം വെള്ളം തന്റെ മിണ്ണാതെ ഇരിക്കുന്നു. കുണ്ണാടിക്കിലുടെ നോക്കിയാൽ നാം കാണുന്ന തു സത്യവസ്ഥമുണ്ടാണെന്നും അല്ലെന്നും തുല്യമായിട്ടാണ്. വെള്ളത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന ഭാഗം മെച്ചഭാഗത്തിൽനിന്നുന്ന അല്ലെന്നും ഏതൊന്നും വളരെതും നമ്മുടെ ദുഷ്ടികൾക്കു വിശയിപ്പിക്കുന്നു. മുഴുവന്തെ നമ്മുടെ കാണ്ണുകളെ മാത്രം അത്യാദമാക്കുന്നപും തദ്ദോരം നമ്മുടെ ലഭ്യംമുക്കുന്ന അഭിവൃദ്ധിയും അഭ്യാത്മജാതാനമ്മൈപ്പുന്നു വരുന്നു. മല്ലുകുംബ തന്നെ സമ്പ്രൂദ്ധത്തിൽ രണ്ട് നീംമുഴുയി ചില തുണാകൾ നീംടു

നെ എന്ന വിചാരിക്കുക. ഒററത്തുനിന്ന് മഹി ശാരാത്തേ
ക്ക നോക്കിയാൽ തുണംകൾ പരസ്യം അടച്ചതട്ടു വരുന്ന
താഴി നമ്മുകൾ തോന്നും. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ അവയ്ക്ക്
തെളിവുണ്ട് അക്കലം ആളുന്നും അഭ്യർഥിന്നതാണ്. നക്ഷത്ര
ഓരം നിശ്ചായം പ്രകാശിക്കുന്ന രാത്രികാലത്തിൽ ഒരുദ്ദേശ്യം
എന്നോക്കിയാലും തന്റെമുഖ അനുഭവമാണ് നമ്മുക്കൊക്കുന്നത്.
പരസ്യം തൊട്ടുനിഛുന്ന എന്ന തോന്നിക്കുന്ന നക്ഷ
ത്രംബിക്കുക തമ്മിൽ വാസ്തവത്തിൽ അന്വേക്കം ഫോടി നാഴി
ക മുറുംഞ്ഞും ജ്യോതിരൂപങ്ങൾക്കും കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു.
എതാലും സന്ദർഭങ്ങളിൽ നമ്മുടെ നേതൃത്വം ഓരം
യടാത്മിക്കുന്നതുനാണ് സംഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതിനു അപൂർവ്വം അംഗീകാരം
നെ കാണിക്കാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടെന്തും അനുഭബം ഒരു
ക്കതി ഇന്ത്യക്കാരുടും പ്രവർത്തിക്കണമെന്നു ഇവിടെ
സിദ്ധാന്തിച്ചിരിക്കുന്നതും. എന്നാൽ അവ രണ്ടം സഹകരി
ച്ച പ്രവർത്തിക്കണമോ അവയിൽനിന്ന് നമ്മുകൾ ലഭിക്കുന്ന
ജീവനം പരമാത്മാജീവനം സ്വന്തിച്ചു കഴിയു. യുക്തി
വാദം ചെയ്യുന്ന ആർ യുക്തിയെ നിശ്ചയിക്കുന്നതും താൻ
കയറിയിരിക്കുന്ന മരക്കണ്ണുതന്നെ ചെട്ടിവിഴ്ചുന്നതും തുല്യ
മെമ്പമുഖനും.

(2.) കാരണം ക്രാതെ കാഞ്ചം സംഭവിക്കുന്നു. ഈ
ത്രകാണ്ട സംഭവിച്ചുകൂടാ, എന്ന പ്രാഞ്ചം ശാസ്ത്രാന്തരിലും
ണ്. ബുദ്ധിയുണ്ട് മനസ്സും അതു വിഹിതമല്ലെന്ന മാത്ര
മേ സമാധാനം പറയേണ്ടതുള്ളത്. സംഭവിക്കവാൻ തുടങ്ങുന്ന
തൈ വസ്തുവിനു അതിൽനിന്ന് വ്യതിശിക്കുമായ കാരണം ഉ
ണ്ടെന്ന നാം സമ്മതിക്കാതിരിക്കും നമ്മുടെ പിന്നാസ്പദം

തന്ത്രം നാം തൃജിക്കകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അന്നാധാന ശക്തി എന്നാണ് സംബന്ധിച്ച കാഞ്ചകാരണം ഭാവവും ഉണ്ടായിരിക്കും. എല്ലാ ചിന്തയുടെയും മുലര തപം ഇത്താണ്.

യുക്തിയെ ആധാരമാക്കി വാദം ചെയ്യുന്നവർ ഇത് രണ്ട് തത്പര്യങ്ങളിൽ സമർപ്പിയ്ക്കാതെ തന്നീലിലും. അവ സ്വപ്തസ്ഥിലും അഭ്യാണം. അവയുടെ വേറെ തെളിവുകൾ ഇല്ല. അവയാണുവിന്തിക്കവാനുള്ള അധികാരം നൽകുന്നത്. അവയെ നിശ്ചയിക്കുന്നവർക്ക് നിത്യഭേദനം അവലുണ്ടിക്കുകയെ നിര്മ്മാഖ്യമാക്കുന്നത്. അസ്ത്രിക്കമാരാകട്ടെ നാസ്ത്രികമാരാകട്ടെ അവ വിസമർത്തിക്കുന്നില്ല. അവ സ്വപ്താലുകാരകങ്ങളാകകൊണ്ട് മനസ്സും എന്ന പോർ അർഹിക്കുന്ന ആര്യത്വത്തെന്ന ഭാരവയെ നിശ്ചയിക്കുകയില്ല. ഇത് മുലത്തപ്രാണി അഥവാ ഹരിച്ചുകൊണ്ടാണു ഇന്നിയത്തെ പുറപ്പാട്.

അവശ്യാധികാരം 2

അവശ്യം ഭേദത

“എൻ്റെ അന്നദിവസിനീഭയിൽപ്പുടക്കത്ത യാത്രാനം തോൻ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നില്ല; വിശ്വസിയ്ക്കുമില്ല. ഇത്രിയ ലഭ്യമായ സാക്ഷ്യംപോലും വിശ്വസ്യാല്ല. ഇക്കണ്ണന് പ്രചാരം, യമ്പാർത്ഥാജാ അല്ലാത്രയാ എന്നാജീകാഞ്ചും സമിശ്യമാണ്. ഇത്രിയ ശ്രാവരമായവയെ അല്ലാത്രവരയോ ആരു സർവ്വ വസ്തുക്കളേയും, ലോകത്തോടും ഇത്തപ്രാണയിം

எனால் நிச்சயியிக்கூன்.”—இப்புகாலம் ஏற்பாட்டிக் காலதையே தபவாத்தின் ஒலையே ப்ரபுவிக்கவான் ஸாயிக்கைப்பீட்டுத்தை? ஸ்வ்வர்ண கூத்து சென்ற நூலேன்ற உண்மொளையை ஸில்லானிட்டுக்கொட்டி என யுச்சிவாடி ஓ நிச்சயத்தைக்காட்டியிருப்பதையில்லை என்றால் நிச்சயியிக்கூட்டுத்தை நீங்கள் கொட்டுகிறீர்களா? கோத்தீரா. மேற்பார்த்த ஸக்லவும் அதுவால் நிச்சயியிக்கூட்டுத்தை போரைகிற “ஏ என்ற பீராமத்தையும் மாதாப்பிதாக்களையும் எடுத்து கொண்டு என்ற நிச்சயியிக்கூன்” என்றும் பார்த்துகொட்டுத்தை.

பாக்ஷ ஏத்தனையா நிச்சயியிக்கூலும் அதுவால் அரியா யாத்தத்தை ஏன் கான்து ஸம்மதிக்கூன்டாது. வேங்கவும் ஹா ஸ்ரோதா நிச்சயத்தையுடையுடைய அன்றைக்குத்தை (Existence) போலும் ஸங்கூ விசையத்தையூடுகொண்டுத்தை ஏன் ஸங்கூதி அர்ஸங்கூலப் பாது. அந்தத்தையும்? “என்ற நிச்சயியிக்கூன்” என்று. “என்ற நிச்சயியிக்கூன்?” என்று ஸங்கூதி ஸ்ரோதா கூக்க நிச்சயிக்கவான் பாடிப்பு. நிச்சயம் வூலியுடைய வூபாரண்டுத்தையை ‘ஸம்மதி சின்தையுடைய மூலமான கூக்க’ நிச்சயமாக்குத்தையை. ‘ஹா’ என்று பாயுவான் பின் அதுவாறுமானக்கிற தூப்பு’ என்று பாயுவா என் மாத்தூப்பு புவத்திடையே மதியாயு. “என்ற நிச்சயியிக்கூன்” என்று பாயுவால் “என்ற பின்திக்கூன்” என்றுத் தொடர்த்துவும் அதிகிற அந்தத்தையிட்டிரிக்கூன். தன்று வா “என்ற நிச்சயிக்கூன் என்றுத் தொடர்த்து ஸங்கூதி என்ற நிச்சயிக்கூன்” என்று பாயுவாது பூத்துப்பாவிதலுமான். ஏன் வாக்குத்தையில் சூக்க வூலப்பீ உங்களைப் பூத்துப்பாலும் பாயுவாது பொதுவான் அது’. “எனிக்க வூலப்பீக்கையை

എന്നും ബുദ്ധി പറയുന്ന്” എന്നുള്ള പ്രസ്താവം ദ്രോഹം റിക്കനിന്നു മാത്രമെ പറപ്പേണ്ടുകയുള്ളൂ. ഈ പ്രസ്താവവും “ഞാൻ നിഃഷയിക്കുന്ന എന്ന ഞാൻ നിഃഷയിക്കുന്ന്” എന്നതും യുക്തിപ്പൂണ്ടതിൽ വന്നുപോലെയാണ് പ്രതിബിംബിക്കുന്നതു്. തന്നീമിത്തം ഒരു ദിവസത്തല്ലോ വസ്തുക്കൾ അഥ മാത്രമായിത്തന്നും ‘ചീന’ എന്ന പാരപ്പേട്ടുന്ന കന്ന ശാഖകളും ഗുണങ്ങൾ.

ചിന്ത എന്നായുള്ള യമാത്രമാജീൻ—പോരാ, യമാത്രംശാജീനാജീ തു സ്വജ്ഞിഭായതുകൊണ്ട് — ചിന്തനീയം എന്നതും യമാത്രമാജീനാനു സിലം. ചിന്തനീയഭായം വസ്തു ഉണ്ടുകും മാത്രമെ’ ചിന്ത സാത്രമകളാക്കയുള്ളൂ. തുന്നും (Nothingness) ചിന്താവിഷയമല്ല. എന്നുകൊണ്ടുനാൽ: ഇല്ലാതെ വസ്തുവിനു നിഃലുണ്ടാക്കയില്ല. യമാത്രമവസ്തുവി കുറഞ്ഞതയാണ്’ ചിന്ത. മറ്റുവിധാനത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, വിനക്കില്ലാതെ (മരഞ്ഞ, എന്നെന്നെന്നും, ബാജ്ഞമൊ എന്നെന്നും) അഗ്രി ജപവിക്കാത്തതുള്ളവാലേതനു ചിന്തനീയമായ യ വസ്തു ഇല്ലാതെ ചിന്തയുമുണ്ടാക്കയില്ല. എവംനൂലം വിചാരം എന്നായുള്ള ചാമാത്രമായതുകൊണ്ട് വിചാരനീയമായ എന്നു തുകിലും വസ്തുവും പരമാത്മമാണിരിക്കണം. മെന്നു സമർത്തിച്ചേരുകയില്ല. “വാസ്തുവികമായ സംഗതികൾ മാത്രമേ വിചാരത്തിനു വിഷയിഭവിക്കുവാൻ പാടില്ല എന്നുണ്ടോ? സംഭാവ്യം (Possible) മാത്രമായതും ഭവില്ലാത്തതും (Non-existent) അതു വസ്തു ചിന്താവിഷയമാക്കാൻ പാടില്ലെന്നു? ഉദാഹരണം രാഖി, ശരൂ പത്രി ഉയരമുള്ള മനജ്ഞുകൾ ഇന്നോളം ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടാക്കിട്ടില്ല; എന്നാൽ അങ്ങനെന്ന തെ മനജ്ഞുകൾ ചിന്താ

விஷயமாக்குவதில் ஏன்றால் ‘அங்குள்ளதும்?’ — ஏ என்க ஸாரையும் அவர்களேயிருக்கின்றன. பக்கப் பொழுதும் அது வேறு பிழுதல் இற ஸார்வத்தின் கை நியுதிமாற்றும் கூடும்போது. ஆவும் (Possible Existence) ஏன்பதினைப் பூர்வநிலையிலிருந்து விடுவது (Real Existence) மானால். ‘ஒரு சூத்து, ஏன்கொண்டுள்ளதில் மாறும் ‘அநூபத்து’ உயர் திட்டத்து, மற்றும் என்கொண்டுள்ளதில் நியுதியில்லை. சுவரில் பூத்து விடுமென்றால் நியுதியில்லை? பெற்றின்று விடுவது விடுமென்றால் நியுதியில்லை. ஆவுமாற்று ஸிலமாக்காறு’. ஹவு மாயத்துங்கோலே ஆவு, விடுவதிஷ்யத்தாகயில்லை. ஹவமாய து யமாத்மமஸ்துகில் ஆவும் கேவலம் ஞாநுமாயிப்புரிமை க்கின். ஞாநும் விடுவதிஷ்யத்துடையில்லை. தநூவும் ஆவு ததின் ஸப்தன்மீலுமாய அதன்தீர்த்தமையை நியுதிக்கப்பட்டில்லை நம்முடிய மாய விடு உத்திரகொள்கூட மாறுமானால் ஸக்குப்புநூஜி ஸாலு மாக்காதநையை விடுவதிஷ்யத்துடையில்லை. ஏதுவியத்தில் கொகிளியாலும் பிரதாநியமாயி, பரமாத்மத்தில் அதன்தீர்த்தம் மாயி, ஏதெங்கிலும் விடுவதை விடுக்கொண்டு உள்ளதில்லை நீங்கள் நிர்வாக்கப்படுமாக்கின்.

ஈந்திராயில் விடுக்கொண்டு நீங்கள் நீங்களை வெற்றிகி கொன். நீங்களைக் கேட்கவேண்டும் உதும்; ஒருமாதநையிலேயும். ஏ பூவின்தீர்த்தம் கொகிளித் தாநாசுறுங்கு (Necessary) மாயிரிக்க கொன்; அதன்தீர்த்தம் கொகிளித் தாநாசுறுங்கு (Contingent) மாயிரிக்க கொன். ‘தொன் கை மறமானால்?’; ‘தொன் கை மறமலூ’ — இற ரங்க முங்கூவத்தையும் கொஞ்சமானத்தை ஸாயுவாயிரிக்கையிலேயும். கொஞ்சமானத்தையிலிருந்து கொஞ்சமானத்தை விடுவதை விடுக்கொண்டு நீங்கள் நிர்வாக்கப்படுமாக்கின். கொதெ

റാജനക്കിൽ മററതു ശാം. ഗതുന്തരമില്ലതനെ. ഒരു കൊണ്ടെന്നാൽ: ഈ പ്രസ്താവങ്ങൾ രണ്ടാം പരസ്യരവിൽലെ അളവാണ്. അതുപോലെതനെ അസ്ഥികമായ ഒരു വസ്തു എന്നകിൽ അവഗ്രഹിക്കുന്നതു്, അല്ലെങ്കിൽ അവഗ്രഹം ഭവിക്കാത്തതു്, അധികിരിക്കുന്നതു്. ഭവമായ എല്ലാ വസ്തുക്കളും ഈ രണ്ട് എന്നങ്ങളിൽ എത്തെങ്കിലുമൊന്നിൽപ്പോട് മതിയായും. അവയിൽ നിന്നൊഴിയവാൻ യാതൊരു പദ്ധതിലില്ല. ഒരു വസ്തു എന്നകിൽ ഉണ്ടായെ കഴിയുമ്പോനു നിംബുന്നമുള്ള നാമവിരിക്കുന്നും, അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങിനെ ഒരു നിംബുന്നമില്ല, തത്തായിരിക്കുന്നും. ഉണ്ടായെ കഴിയുമ്പോനു നിംബുന്നമുള്ള ഒരു വസ്തു, ഏന്നവെച്ചാൽ അവഗ്രഹംവുമായ വസ്തു, ഇല്ല എന്ന സകലപ്പിക്കുവാൻഈഹാഡും നിംബുന്നമില്ല. അങ്ങിനെ സകലപ്പിക്കുന്നതെനു പൂർണ്ണപരാവിത്തലമാണ്. അതിന്റെ അതുസ്ഥികതപോലെ സപ്തസ്ഥിലും അവഗ്രഹവുമായതുകൊണ്ട് അങ്ങാണ് എന്നെ വസ്തു ഇല്ല എന്ന വിചാരിക്കുന്നതു് യുക്ത്യാഭാസവുമായിരിക്കും. തന്നുലം അവഗ്രഹവുമായ വസ്തു ഒരു സഭാതനമുണ്ടാണെന്ന സിദ്ധം. ദോഷര മരിച്ചു നാവഗ്രഹംവുമായ വസ്തു ഇല്ല എന്ന വിചാരിക്കുന്നതിൽ അസാംഗത്യമില്ല. അതു എന്നകിൽ ഉള്ളതായിരിക്കാം; അല്ലെങ്കിൽ ഇല്ലാത്തതായിരിക്കാം. രബാഡായലും അതിന്റെ അതുസ്ഥികതപോലെ അവഗ്രഹംലില്ല. ആങ്ങിനെ ഒരു വസ്തു ഒരു കാഖത്തു ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്ന സകലപ്പിക്കുന്നതിൽ യുക്തിഭരണമില്ല.

ഇപ്പോൾ ഓരോ വസ്തുവും നാവഗ്രഹവുമാണ്. ഇതെല്ലാത്തന്നെ നോന്ന് ഭവിക്കുന്നതിനും മുമ്പ് ഭാവുഗണം

ത്തിൽ മാത്രമെ ഉംപ്പേട്ടി.അനാളി. എറു കൊല്ലുങ്ങൾക്കു ദി നും തൊൻ കേവലം ഭാവുന്നായിരുന്നു. തൊൻ എന്നൊരാദം ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല, ഇല്ല, ഉണ്ടാകയുമില്ല എന്ന സ കല്ലിക്കുന്നതിൽ എന്നാണ് അസാഗരതും? എൻ്റെ അഞ്ചു വം വല്ലുവഴിം ആയുത്തുവിഷയമായിതേന്നൊമ്മോ? രീക്ഷലു മില്ല. തൊൻ ഇപ്പോൾ ഉണ്ട് എന്നാളിൽ തുറിതെനു. പ കൈ തൊൻ ഇല്ല എന്ന വിചാരിക്കുന്നതിൽ പൂർണ്ണപരവി അല്ലതയില്ല. തന്മാദം തൊൻ അവശ്യംതന്നെ ക്രതാത്മകമായ ഓരോ വസ്തു വും ഇല്ല എന്ന വിചാരിക്കുന്നതിൽ ധാതോര പൂർണ്ണപര വൈജ്ഞാനിക്കാലില്ല. വാസ്തവികവും അവശ്യവുമായ ഭവുത അവയ്ക്കു ഒഴിച്ചുകൂടാതെന്നല്ല. തൊൻ ഉപദേശാഗ്രിക്കുന്ന ഇന ചേനയും കടലാസ്സും ഇന ഗമ്പം തന്നൊയും അവശ്യം ഭവി ചുവയല്ല. അവശ്യം ഭവിച്ചുവയ്ക്കാൻകിൽ അവ എന്നും ഉണ്ടാകമായിരുന്നു. അവയുടെ ആസ്തികതപ്രതിനിധി അനു ഗെ ആത്രയിക്കണംവിവരമായിതുന്നില്ല. അപ്രകാരംതന്നെ ഇന പ്രവാനുത്തിലും ഏതു വസ്തുവെക്കിലും എടുത്തു നോ ക്കിയാൽ അതു അവശ്യംവെമല്ലെന്ന അനന്തരം ചെങ്കൂടു നാതാണ്.

ഓരോ വസ്തുവും അവശ്യംവെമല്ലെങ്കിൽ അത്തരം വസ്തു ക്കുളിടുന്നവുയമായ ഇന പ്രവാനും സാക്കല്ലുന്ന അവശ്യം ഭവമാക്കാൻ പാടുണ്ടാ എന്നാണ് ഇതിനുവരി വിനിക്കുവാ നിലിൽ. ഒരു നാസ്തികനു അഭ്യം പ്രാപിക്കുവാൻ ഇന്നീ ഒരു പഴിതു മാത്രമേ ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളി. ആയാൾക്കു ഇപ്രകാരം ശോഭാം:— “ഓരോ വസ്തുവും അവശ്യംവെമല്ലെന്നാളിൽ

തു് ശരിതന്നെ. ഒന്നാൽ അത്തരം വസ്തുക്കൾ പറസ്റ്റസ്റ്റ
പൂക്കതാജലിംഗി തൃതീയത്വമുണ്ട്, അതായതു്: പ്രചന്ദം
നാകുക ചിന്താവിഷയമായടത്താൽ, ഓരോനീറാം സാധി
ക്കാത്തതു് സമൂഹത്തിനു സാധ്യഭക്തിലേപ്പണണണാം? ഒരു
ക്കതിരക്ക ഒരു വലിക്കവാൻ കഴിഞ്ഞിലേക്കിലും പറ്റ
ണ്ട കതിരകൾ തൃതീയത്വമുണ്ട് ആ ഭാരം വലിക്കവാൻ ക
ഴിഞ്ഞതനു വരാം. അതുപോലെതന്നെ ഓരോവസ്തുവും നാ
വശ്യംവും പ്രചന്ദം അവശ്യംവും ആവശ്യംവും.³" പ്ര
മഹിക്ഷസ്താൻ ഈ ഖാദം സാധ്യവാണണു തോന്നിരു
ക്കാം. പക്ഷേ അല്ലോ ആഞ്ചോചിച്ചും അതു പൊതുത്തു യാ
നെന്നു വെളിപ്പേട്ടും. മുക്കതിക്കില്ലാത്ത മുണ്ടം സമൂഹ
ത്തിനു ആഞ്ചോനു ലഭിച്ചു? സമൂഹമായതുകാണാം? അ
ലും. സമൂഹത്തിന്നും മുണ്ടം മുക്കതികളിൽ നിന്നാണു സി
ലമാക്കാതു്. ഓരോ കതിരക്കും കരെ ഭാരം വലിക്കവാൻ
ശക്തിയുള്ളതുകാണാം⁴ പറ്റണ്ട കതിരകൾക്കു ആ ഭാ
രം വലിക്കവാൻ സാധിക്കുന്നതു്. ഓരോനീറിനും സ്ഥാജമാ
യും അവശ്യമായും ഇല്ലാത്തതുമുണ്ടം സമൂഹത്തിനും ഉണ്ടാവാൻ
വഴിയില്ല. ഒരു മുഴുവൻ മുന്നും കണക്കില്ലാതെ വലിപ്പി
ച്ചാലും ഈ മുന്നും ഏഴുത്തവാൻ തോന്തന്നെ വേണം.
കാഴ്ചാം മുന്നും ഏഴുത്തവും കണക്കില്ലാതെ വലിപ്പി
ച്ചാത്തതുതന്നെ. അരുട്ടിയാതന്നെ നാവശ്യംവും അസം
മുഖ്യമാക്കുന്നതു് സംശയാഗത്തിൽ നിന്നു അവശ്യംവും ഭായ
തെ വസ്തു ഉൽപ്പന്നാക്കില്ല. മുക്കതികളുടെ സാമാന്യത

നാമായ നാവഗ്രഹങ്ങളുടെ സമൂഹത്തിന്റെ ശൈലി തുകയോടൊപ്പം നാവഗ്രഹമായ വസ്തുക്കളുടെ സമൂഹമായ ഇത് ആപണയും അവയും ഭവമല്ലെന്ന് അണാംവിക്കണം.

അവഗ്രഹങ്ങളുടെത്താൽ വസ്തു സംഭവത്തായി ഒരീറ്റ് തെളിക്കണ? അണഡിരെയാ മാഞ്ചരെയാ ദൃതത്തു് എന്നുള്ള ഫലം ഇന്നും ഇന്നും തുടങ്ങിയിരില്ലോ. മാവ് എന്ന വാദ്യം എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി എന്ന ഓച്ചാളത്തിനു വേണ്ടാൽ മാവിന്റെ അണഡിയിൽ നിന്നുണ്ടായി എന്ന ഉത്തരം നൽകിയാൽ ഓച്ചാളത്തിനു സമാധാനമായില്ല. രണ്ടാമത്തെ മാവി നീൻ മറവിയും അഭ്യന്തരം പ്രാപിച്ചു അരുളം അരുളം എന്ന വീണ്ടും മോബിച്ചും മുന്നാമത്തൊന്തു മാവിനീൻ മറവിയുള്ളിട്ടുണ്ടാക്കി പുണം. ഇങ്ങനെക്കിനു പ്രശ്നത്തിനൊരുക്കലും സമാധാനമുണ്ടാക്കില്ലോ, കാര്യം (Effect) എത്രതെന്ന വാദിപ്പിച്ചും, എത്രതെന്ന പിന്നോക്കും കൊണ്ടുപോയാലോ, അതു ഒരു കാരണം (Cause) മാക്കില്ലോ. കാരണം കുടാതെ കാര്യം സംഭവിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതെങ്കിനെ? അവിയുടെ നീൻ ചക്രവർത്ത തിരിച്ചുന്നതു് യാതൊന്നാണോ? “വേണ്ടാൽ ചക്രം?” അതു ചക്രവർത്തയാ? “വേണ്ടാനു.” അതിനുന്നേയോ? “ശവാരാം.” ഇതും നടത്തുന്നാം ഹാസ്തനു സമാധാനം പറക്കില്ലോ. അവിച്ചാണോ ചക്രം തിരിക്കുന്നതെന്ന ആര്യാദി തങ്കൾക്കണം ഉത്തരം നൽകും. സാമാന്യവും വിജയവരെ പ്രിയം കൊരു സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യും. അപ്രകാശത്തെന്ന നാവഗ്രഹമായ ഒരു വസ്തുവിനീൻ അതിമകാരണം നാവഗ്രഹമായ ഭവന്താൽ വസ്തുവിൽ അരുളാപിക്കുവാൻ നിന്നും താഴീയില്ലോ. ഭൂതത എന്ന ലക്ഷ്യം ആവഗ്രഹം ആവഗ്രഹംവെമ്മുണ്ടാൽ

വസ്തുക്കൾക്കു അനുനാശപ്രക്ഷിതകളും അഞ്ചിനെയിരിക്കേ
പ്രപഞ്ച ദത്തില്ലെന്ന് ആസ്ഥിക്കപ്പെട്ടു പ്രപഞ്ചത്വത്തെന്നു അതു
അയിച്ചിരിക്കുവാൻ നിർണ്ണാഹമില്ല. ഉണ്ടായ കഴിയു എന്ന
നിശ്ചയമില്ലാത്ത ഒരു വസ്തു ‘ഉണ്ട്’ എന്ന അവസ്ഥയെ
എങ്ങിനെ പ്രാപിച്ചു? അതിനു സ്വീകരിക്കുവാൻ ഭൂത എന്ന
നാ മുന്നാം എങ്ങിനെ ലഭിച്ചു? ഉണ്ടായ കഴിയു എന്ന നി
ശ്ചയമുണ്ടും ഒരു വസ്തുവിനെ അതുകൊച്ചിട്ടായിരിക്കുവാൻ
അവബ്ലോഗ്‌മല്ലാത്ത നീനിനെ അതുകൊച്ചിട്ടാവാൻ നിവൃ
ത്തിക്കില്ല. തന്റെ ഇപ്രതിശോഭരംഭായ ഇതു പ്രപഞ്ചം യ
മാത്രമാണെന്നുള്ളതുപോലെതന്നു അവബ്ലോഗ്‌വൈദായ ഒരു
വസ്തു ഉണ്ടെന്നുള്ളതും അമാത്രമാണ്. നാം ഉപയോഗി
ക്കുന്ന ഒഴുക്കത്തിരിയുടെ വെളിച്ചും ഒഴുവിക്കുമായി സൗംഗിക
നീനു ലഭ്യമാക്കുന്നതുപോലെ, അവബ്ലോഗ്‌മല്ലാത്ത പ്രപ
ഞ്ചത്വത്തില്ലെന്ന്. ആസ്ഥിക്കപ്പെട്ടു (ഉണ്ട് എന്ന അവസ്ഥ) അവ
സ്വീകരിക്കുവായ ഒരു വസ്തുവിൽനിന്നു ലഭിച്ചു കഴിയു. ഇതു ഒരു
സ്വീകരിക്കുവായ ലക്ഷ്യജ്ഞാനം വഴിയു ചിന്തിക്കാം. എന്നാൽ
നീനുമാത്രമുള്ള ഇവിടെ സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ളതായിട്ടുള്ളത്. അന്നു
പേക്ഷിക്കുവാതെ അവബ്ലോഗ്‌വൈദായം, തന്നീച്ചിത്രം സ്വയംഭൂ
വായം, അവബ്ലോഗ്‌വൈദാത്ത സവർഖസ്ഥാപിക്കുവായും ആസ്ഥിക
ത്വപ്രതിനിധി നിമിത്തംഡായും ഉള്ള ഒരു വസ്തു പരമാത്മമായി
സ്ഥിരിച്ചെത്തുന്നണ്ട്. ആ വസ്തുവിനുന്നയാണ് ‘ആസ്ഥികമാർ
‘ഇന്റ്രപോർട്ട്’, ‘ബെല്ലവൻ’, ‘അച്ചടി’, ‘പാമാത്മാവ്’ ഹത്യാദി
പദ്ധതിക്കാണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നത്’.

ഇന്റ്രപോർട്ട് പ്രപഞ്ചവും എന്നറേഖാ യാത്രാനാം യ
മാത്രമല്ല, എന്ന തുടങ്ങിയതേങ്കാ നാം എവിടെയാണ്

എടക്കിയിരിക്കുന്നതുനാം എനാക്കുക. ആല്ലോതനനാ ചിന്തയെ നന്നു യഥാർത്ഥബന്ധനം, തന്മുഖം ചിന്തനീയമായ വസ്തു കുറഞ്ഞു ഉണ്ടാക്കാം, അംതെങ്കിൽ വസ്തുകളിൽ രണ്ടും ഒരു വാദംാം, പ്രചബ്ദം മുഴുവൻ നാവല്ലുംവേമാണുനാം, പ്രപബ്ദം നാവിനു ആസ്തീക്കൃതപ്രകാരം നൽകുന്ന അവല്ലുംതന്നുവായ ഒരു വസ്തു ഉണ്ടാക്കാം നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ഇംഗ്ലീഷ്യാഡ് ‘ഡാർഡിലെ ഡാമുംബേനാൻ റാമൻഡമനവനയച്ച എത്രണാട്ടി സ്റ്റാം’ ക്രിസ്ത്യാനിയന്നായ ഇരു ലേവകൾക്ക് ബാധകിൽ വരുന്നതു. “ഡാർഡ എടക്കിയിലെ കല്പാണി അമ്മയുടെ സന്താന മഹല്ല ഇതിനാൽ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഡാർഡ താങ്കളു പുതിയല്ലോ ഇതിനാൽ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.” താങ്കളു എ നോട്ടീസ്സിൽ പായനത്താനം സ്വന്തുമല്ലെന്ന ഭാരണാനായും ചെങ്കുട്ടുവരകയായും ഇതിനാൽ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.” രണ്ട് നിശ്ചയം ഒരു സമ്മതത്തിനു തുല്യമാണെന്നുള്ള വ്യാകരണനിയമം ഫോറ്റവായി, നിശ്ചയിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ച കാൽജിഡ്സ് അഭ്യൂല്ലാം വാസ്തുവത്തിൽ സമ്മതിക്കുവാൻ’ നോട്ടീസ്സ് എഴുതിയ അദ്ദേഹയും ഇതിനാൽ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു. ‘ഡാർഡ താങ്കളുടെ പുതിയ അസ്സു എന്ന ഇതിനാൽ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു’—എന്ന തിരിട്ട് ശാർഥം വ്യാകരണമുഖ്യപ്രാ “ഡാർഡ താങ്കളുടെ പുതിയ യാഥനാനു ഇതിനാൽ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു” എന്നാണ്. അപുകാരംതന്നെ ലൈഭറ ഇല്ല, ഇല്ല എന്ന കോലംവർല്ലും കുട്ടിനവർ അഭ്യാന്തരാച്ചുപ്രാ ലൈഭറ, ഉണ്ട് എന്ന സ്വയം പ്രപ്രാചനം ചെയ്യുകയാതു ചെയ്യുന്നതെന്ന വിശദമായല്ല.

അംഗ്രേഖം 3

കാരണവാദം

അനന്മാങ്ഗഹായിപ്പിത്തമായ റൈസുഡൈല്ലാം ചില മെറ്റലിക്കരത്തപ്പേരിൽ നിന്നാണു ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ ശാസ്ത്രജ്ഞരുടെ വാസ്തവികത ഓരോ അനുമാന ശ്രൂംവലാച്ച ആരുഗ്രഹിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ ചാഡലയിൽ ഓരോക്കെന്ന് യും ഓരോ തത്പര്യാർഹൻ. എന്നാൽ പൂർണ്ണാപരാരഭേദന ഈ തത്പര്യ ത്തോടെ പ്രാധാന്യമുണ്ടാക്കുന്നത്. ഉദാഹരണം മായി രണ്ട് പ്രസ്താവങ്ങൾ എടുക്കുക:— (1) എസ്സാ ജന്മക്ക ത്തിം മുത്തുവിനു അധിനിബിഡന്നൻ; (2) തന്മുഖം മനസ്സും മുത്തുവിനു അധിനിബിഡന്നൻ. ഇവയിൽ രണ്ടാമത്തെ പ്രസ്താവം ആ ത്രിഭ്രതനിൽനിന്നു അനന്മിത്തമാക്കാൻ, നന്നാമത്തെ പ്രസ്താവ മാൻ മെറ്റലിക് തത്പരം; അതിനാണ് പ്രാധാന്യം. ഈ കാരം തന്നെ അനന്മിത്തമായ മരുപ്പൊരു പ്രസ്താവമെടുത്താലും, അതിനേക്കാൾ മെറ്റലികമായ മരുപ്പൊരു തത്പരത ആരുഗ്രഹിച്ചാൽ മാത്രമേ അതു സാധ്യവാകയുള്ള എന്ന വിശദമാണ്: “മനസ്സും താൻരക്കത്തിലും അന്നേജിയേണ്ടതാണ്” എന്ന വാക്കും എടുക്കുക. ഈ പ്രസ്താവം സാധ്യവാക്കന്നതിനു മുമ്പ് “മനസ്സും കത്തവുമുണ്ട്” എന്നതു് സാധ്യവാക്കിരിയുണ്ടാണ്. ടെവിൽ പരിഞ്ഞതു് സാധ്യവാക്കന്നതിനുമുമ്പ് “മനസ്സും കത്തവും ഉണ്ടാവാൻ ചാട്ടുണ്ട്” എന്ന പ്രസ്താവം സാധ്യവാക്കിരിക്കുന്നും. മനസ്സും കത്തവും ഉണ്ടാവാൻ ചാട്ടുണ്ടാവുന്നതിനു മുമ്പ് അവനു ധാർമ്മികമായ ഒരു നിബന്ധം

ന അന്ന സമിയുക്കാൻ പാട്ടണഭായിരിക്കുന്നു. അവനു യാ മ്മിക്കനിബന്ധം അന്ന സമിയുക്കാൻ പാട്ടണഭാവുന്നതിനു മു ഒഞ്ചതിക്കമല്ലാത്ത ഒരു നിബന്ധന അന്നനുപരിപ്പാൻ അവനു കഴിവുന്നാവുന്നു. ഒന്തുകെല്ലാത്ത നിബന്ധന അവനു ഉള്ളാവാൻ പാട്ടണഭാവുന്നതിനു മുമ്പു, അതു അന്നനുപരിയും കൂടുതൽ ധമ്മദ്രംഡം ചെയ്യുന്നതിനോ അന്നനുപരിയും ധമ്മാന്ന ഷ്ടേജം ചെയ്യുന്നതിനോ അവനു പാട്ടണഭായിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രകാരം ഓപ്പുചുവാചു അവനു പ്രവർത്തിപ്പാനോ പ്രവർത്തിക്കുതിരിപ്പാനോ പാട്ടണഭാവുന്നതിനു മുമ്പായി, ഒരു സമയത്തു തന്നു പ്രവർത്തിയുകയും പ്രവർത്തിയുതിരിയുകയും ചെയ്യുകയാൻ ഡാറ്റയുള്ളകിൾച്ചു, രണ്ട് ചെയ്യുകയാൻ അവനു കഴിവുന്നതിരിയും അവനു സ്വന്തത്രം ഗായിക്കാറിയും അവനു സ്വന്തത്രം ഗായിക്കാറിയും അവനു വൈകവാനായിരിയും അതിനു മുമ്പു അവൻ സംഭ്രംതനായിരിയും അതിനു മുമ്പു അവൻ സംഭ്രംതനായിരിയും അതിനു മുമ്പു എത്തക്കിലുമൊരു വസ്തു സംഭ്രംതയിരിയും അതിനു മുമ്പു അതുകൂടിതുപരവും നാല്ലുകൂടിതുപരവും പാസ്സറവിഞ്ഞലുമായിരിയും അതിനു മുമ്പു സകലവും നാല്ലുകൂടിതുപരവും മഹത്വാദിയായ രഹസ്യങ്ങൾ ദിവി തുംഗ അന്നമാന പമ്പത്തിലുടെ അവലും ചരിയും നിഃഡിയും. മെമ്പച്ചക തത്പത്തിൽ ചെന്നെത്താതെ അതു യാളിക്കുന്ന ബുദ്ധി സംസ്കാരകയില്ല. എത്തെന്നുണ്ടു്:— ‘കാരം എന്ന ക്രാതെ കാര്യം സംഭവിയുകവാൻ മുടക്കുകയില്ല’ എന്നു തത്പരാണ്’ എല്ലാ ചിന്തയുടെയും അധിഷ്ഠാനം

കാരണത്തിനു, കാര്യത്തിനും തമിച്ചുള്ള നംബന്ധം

എന്തു? അവ രണ്ടാം ടിനിനാജഞ്ചാണ്. ഒന്നാ കഴിഞ്ഞിട്ടും കാണാം മറ്റൊരു സംഭവിയുള്ളൂന്നത്. ശാമയുള്ള തമിബുള്ള കാലാവസ്ഥാവസ്ഥാ ഗഹിയുള്ളവാൻ ആമുഖത്തുന്നതിനും പോലും വഹുപ്പാജിലാണ്. മുത്തേപ്പി, കാൽപ്പം-കാരണാന്തരകാഡിംഗേസ്റ്റുമായിരിപ്പുാണ് എടുളി. ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതാം ഓ സംതിഖിന്നർ പദ്ധം ഉള്ളവാക്കാം. പദ്ധം പ്രവൃത്തിയിൽ നിന്നാണു ഉള്ളവാക്കാം. പ്രവൃത്തിയാകട്ടെ കാരണാന്തിം നിന്നും ഉത്തരവിയുള്ളൂണ്. കാരണാന്തിനും അതിനും സപ്രാവ തന്ത അതിക്രമിയുള്ളൂന്ന ശക്തിയുണ്ടാവാൻ പാടില്ല. ഒക്കിയുടെ പ്രവർത്തനം ശക്തിയെ അതിക്രമിയുള്ളക്കാണില്ല. ആ പ്രവർത്തനം പ്രവർത്തനങ്ങളും അതിരൈയിയുള്ളക്കാണില്ല. തന്മൂലം പ്രവൃത്തവഹലം പ്രവൃത്തവഹത അതിരൈയിയുള്ളക്കാണാതു അ സാമ്പ്രദാത്മകത. ഇപ്പുകാരമാണു കാൽപ്പംതിനാം കാരണാന്തിനാം തമിബുള്ള ബന്ധം.

* അതുപൂർക്കമായ സർവ്വ വസ്തുക്കളിലും ഫലങ്ങൾ (effects) അതുപൂർക്കാണ് പാടില്ല. ചില വസ്തുക്കൾ കണ്ണുജാലാണുണ്ടാണു സജ്ജതില്ലകൊള്ളുന്നു. പക്ഷേ എല്ലാ വസ്തുക്കളിലും പ്രവർത്തനങ്ങൾ അയക്കാക്കാണും. ഏല്ലാ വസ്തുക്കളിലും സാന്തോഷാനുഭവിക്കുന്നതും കാണുണ്ടാണുണ്ടാണു അനുഭാവം ചെയ്യുന്നതില്ല. എടുന്നതാണും: സാന്തോഷമായ (ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട) വസ്തുക്കളെല്ലാം പ്രഭാബങ്ങളാണ്. പക്ഷേ കാരണം കുടാതെ അവാം സംഭവിച്ചുതന്നെങ്കിനെ? എല്ലാ വസ്തുക്കളിലും പ്രഭാബങ്ങളാണുകൂടി അവയുടെ ഫലതുണ്ടാണുകൂടി ചോദ്യത്തിനും സമാധാനമില്ല. അതുപൂർക്കത്തെ

* All things that exist are not effects.

ഒരു സത്യ് വസ്തുക്കളിലോ പലജാലുണ്ടനോ പറയുന്നതു കാരണം ക്രാതെ കാഞ്ചു, സംഭവിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങുമ്പെന്ന പറയുതിനു തല്ലുംബാൻ'. ഇതു പരമാബുദ്ധപ്രഥയാ? തന്മുലു പലഡ പ്ലാത്ത—സംഗ്രഹമല്ലോന്ത—കാരണമാത്രമായ—തെ വസ്തു ഉണ്ടെന്നുള്ള അനന്മാനം ശീഖ്യക്രാതെത്താക്കണ.

അനന്തമായ തെ കാരണഗ്രുവേലയെ ആരുയിച്ചു കൊണ്ട് നാസ്റ്റിക്കവാടികൾ ഈ അനന്മാനത്തിൽ നിന്നു ദിഃഖവാൻ ശ്രമിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. എ. യുടെ കാരണം ബി; ബി. യുടെ കാരണം സി; സി. യുടെ കാരണം ഡി;— ഇങ്ങനെ അവർ കാരണഗ്രുവേലയെ നീട്ടിക്കൊണ്ട് ഫോകാൻ ശ്രമിയ്ക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇതുകൊണ്ട് കാരണവാദത്തിന്റെ വിഷ മസന്ധിയിൽനിന്നുണ്ട് അവക്ഷേ ഫോചനാം ലഭിയ്ക്കുന്നുണ്ടാ? അനന്തമായ തെ ശ്രൂവേലയുണ്ടെന്ന തന്നെ വിചാരിയ്ക്കു. എന്നാലും നേന്മിത്തികമായ കാരണം കാണാതെ സ്വഭാവ്യു സപന്മതയുണ്ടാക്കയില്ല. എ. യുടെ കാരണം എന്നാണെന്ന നേരിച്ചും ബി. എന്ന അവർ മറുപടി പറയുന്നു. എ നാൽ ഇതുകൊണ്ട് മെത്രവാദം അവന്നുനിയ്ക്കുന്നുണ്ടാ? ഇല്ല. എ. എന്ന തെ വസ്തുവിന്റെ കാരണം അറിയുന്നതിനു പകരം, എ, ബി, എന്നീ രണ്ട് വസ്തുക്കളിൽടെ കാരണം ഇനി യും അറിയണ്ടതായിട്ടാണിരിയ്ക്കുന്നതു'. ബി യുടെ കാരണം സി. ആത്മാനും പരാത്മായും മുന്നപലജാലുടെ മെത്ര അഭന്നപചിയുണ്ടാണിവരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഈ വാദം അനന്തമായി നീട്ടിക്കൊണ്ട് ഫോകരുന്നും, പലജാലും അനന്തമായി നീട്ടിക്കൊണ്ട് ഫോകയുണ്ട് ചെയ്യുന്നതു'. തെ പല തതിനുപകരം അനന്തപലജാലുടെ ഉത്തരവത്തിനു ന്യായം പ

റയേണ്ടതായി വരുന്നു. “കാരണം കുടാതെ കുറ്റം സംഭവി യുംവാൻ തുടങ്ങുകയില്ല” എന്ന ഒഴലിക് തത്പരതിൽ നാം നാ പുത്രനു ചാടാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കുറ്റത്തിനു അസ്ഥിക തപം നല്കുന്നതു കാരണമാക്കാൻ, കാരണം അസാധ്യാപൂർവ്വ യിരിയുള്ളനടത്തോളം ധ്രവജ്ഞാനം വാസ്തവികതയും ശ്രൂന്മായി ബേഡവിക്കുന്നു. തന്മുലം കുറ്റാതുകമായ—യമാത്മ മായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതായ—ഈ പ്രവണ്യം വാസ്തവികമാ എനക്കിൽ അന്തിനു ഒരു അഭിമ കാരണം ഉണ്ടായിരിയുള്ളനമെ നാം സമ്മതിയ്ക്കാതെ കഴികയില്ല. പ്രവണ്യം വാസ്തവികമാ എന്നനുംപോലെ തന്നെ അസാദിശവഹാണ് അഭിഭക്കാണു തനിക്കുന്ന അസ്ഥികതപം. ഇതു പ്രമുഖകാരണാത്മയാണ് അസ്ഥികബുദ്ധികൾ ഇഷ്ടപ്രതിനിധി വിളിയുള്ളനാൽ.

“എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും കാരണമുണ്ടെങ്കിൽ ദേശവാത്തെ ഉണ്ടാക്കിയതു് അരാണ്? ദേശവിവും ഒരു വസ്തുവല്ലയാ?”? എന്ന പ്രവിലർ മോബിയൂള്ളനാണ്. ഇതു ചോദ്യം എത്രയും ബുദ്ധിമീനമാണെന്നു കാണാവാൻ അല്ലോ അവോച്ചിച്ചാൽ മതി. എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും കാരണമുണ്ടെന്നും അസ്ഥികമാർപ്പണമുണ്ടു്. അവർ പറയുന്നതു നേരു മറിച്ചാണ്. കാരണമില്ലാതെ ഒരു വസ്തു അവലും ഉണ്ടായിരിയുള്ളനമെന്നും അവർ സില്ലാനിയുള്ളനാൽ. അവരുടെ സില്ലാനും എല്ലാവസ്തുക്കൾ (things) കും കാരണമുണ്ടെന്നും, പ്രസ്തുത, എല്ലാ കാര്യങ്ങൾ (effects) കും കാരണമുണ്ടെന്നും. ഒക്കെ കാരണംകുടാതെ കുറ്റം ഉത്തഭവിക്കവാൻ പാടില്ലാതെ തുകാണു്, എല്ലാ വസ്തുക്കളിൽ കാര്യങ്ങളെപ്പും അവയിൽ

ങൈ വസ്തു കാരണംഡാത്രാനാനമാത്ര ഇവിടെ സില്ലംനി ചീഡിക്കുന്നത്. ഈ വസ്തു ആദിമകാരണമാണെന്ന സില്ലം മായത്രാക്കാണു്, “ശാതിംന ഉണ്ടാക്കിയതു ആരാണോ്?” എന്ന നാ ഫോളു അഭിശപ്പിയാണോ് സ്റ്റേറ്റിക്കാരണത്തിൻറെ കാരണാം എന്നാണെന്നാൽ പുശ്രൂനം, “നിന്നുക നാ മന്യേക്കാരം എത്ര വയസ്സു കുടിത്തുന്നോ്?” എന്ന ഫോളിയുടെ നാതിംന സമമാണോ് പ്രമാഥകാരണത്തിൽ വേരെങ്ക കാരണാം എന്നാണെന്നും പ്രമാഥ കാരണം പ്രമാഥല്ലെന്നും. ഈ പുശ്രൂപംവിജ്ഞാനക്കാരും, “പ്രമാഥ കാരണം പ്രമാഥല്ലെന്നതു എന്തുന്നുകാണോ്?—അതായതു: ദൈവത്തെ സ്വജ്ഞിച്ചതു ആൻ?—” എന്ന ഫോളും പ്രസ്തുക്കു മെത്രഡംബുംഡാണോ്

ആദിമ കാരണത്തിൻറെ വാസ്തവികത കാണിയുകവാൻ അവരൊരു മാർഗ്ഗംണു്. എങ്ങനെന്നയെന്നാൽ:—

പ്രത്യേകിയിൽ സഭാപി മാറ്റം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിയ്ക്കുന്നു. സുംഖവന്നുമാർപ്പോലും പ്രതിനിധിഷ്ഠം ത്രംന്തരല്ലെങ്കാണാണിയുകവാതു് മാറ്റം സംഭവിയുകവില്ലെങ്കിൽ തന്നെ, മാറ്റം സഭാവന്നുമാണെന്ന സകലിയുംവരുന്നതാണോ്. മാറ്റം എന്ന പാര്യന്തു എന്താണോ്? പഴയ ഒരു അവസ്ഥയിൽ സമചിൽനിന്നു പുതിയ ഒരു അവസ്ഥയെ പ്രാപിയുകക്കയെന്നതാണു മാറ്റം. പഴയ അവസ്ഥയും തുന്നുത്തിൽ ലായിയുകുന്നു. പുതിയ അവസ്ഥയാക്കുടു മുന്നൊടായിക്കുന്നില്ല. മുന്നൊടായിക്കുന്നവക്കിൽ ഓതു പുതിയതാണെന്ന പ്രവാൺ വരും. (വസ്തുക്കണ്ണായല്ല, വസ്തുസ്ഥിതിായങ്ങാണു ഇവിടെ വിവരിക്കാണു്.) പുതിയ അവസ്ഥ വാസ്തവിക (real) ഭാവനാത്തിനുംപു ഓതു കേവലം പ്രവർത്തന (potential) എ

യിൽനാം അതിനെന്ന് കാരണത്തിലെന്ന് പ്രവർത്തിക്കുന്ന പരിധാം.

പ്രവർത്തനുഭാത്മക ഒരു ആരാധനയെ വാസ്തവികമാണെങ്കിൽ ശക്തിയുള്ള കാരണത്തിനെന്ന് സ്വപ്നാവഭാബം' എന്ന് വിനിയോഗവാദാഖ്യത്വം'. ഈ കാരണം വൈദാനിക കാരണ ത്തിൽ പ്രവർത്തനുഭാത്മക ലക്ഷ്യിക്കുന്നവോ? ഉദാഹരണമായി, ഒരു ആരവിവണ്ണിയുടെ ചാക്രം തിരികുന്നതു എങ്ങനെ മെന്ന് നോക്കു. റാക്രൂനിയുലാവസ്ഥയിൽനിന്നു പ്രത്യേകം പ്രപ്രഭു വലിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ആരാധനയെ പ്രാപിയ്ക്കുന്നു. ഈ പ്രത്യേക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങൾ' ചാക്രത്തെ തിരിയ്ക്കുന്നതെന്ന് ചരിയാം. എന്നാൽ ലിഖിനീം പ്രവർത്തനം സ്വത്തല്ലിഖിതമാണോ? അല്ലോ? അതിനെ പ്രവർത്തിപ്പിയ്ക്കുന്നതു അല്ലെങ്കിൽ. അല്ലെങ്കിൽ പ്രവർത്തനം സ്വത്തല്ലിഖിതമാണോ? അല്ലോ. അതുവികാരണം' അല്ലെങ്കിൽ ഇതുകൂടി നാലു. അതിവി എങ്ങനെന്നുണ്ടായി? വെള്ളത്തിൽ ഉംഖും വിശ്വാസം പ്രവർത്തനം ചൊണ്ടി. വെള്ളം? ഉംഖുംവോ? ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ചാക്രം, ലിഖിൻ, അല്ലെങ്കിൽ, മുതലം സ്വവ്യാട ചലനം സ്വത്തല്ലിഖിതമല്ലെന്നും, പ്രസ്തുത, ചരംപ്രസ്തുതമാണെന്നും, ഈ ചലനം പ്രവർത്തിക (active) മാറ്റുന്നതിനു മുമ്പു കേവലം പ്രവർത്തനുമായിരുന്നുവെന്നും വിശദമാണെന്നും.

പ്രവർത്തനാന്ത പ്രവർത്തനുഭാത്മകമാണെന്നും ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു. എന്തു കാണാം? ശ്രദ്ധാവസ്ഥയിൽനിന്നു അതു കുടക്കുന്നതിനിരിയ്ക്കുന്നതു കൊണ്ടു. 'ഭേദം' എന്നു നേരാപാനത്തിൽ അതു ഒരു ഒരി മുകളിലാണോ നില്ക്കുന്നതു. പ്രവ

ത്തമാനത പ്രവർത്തനവേഷകൾ കുടുതൽ വാസ്തവികമാണ്. മാത്രമല്ല, പ്രവർത്തനവുമാത്രമായ ഒരു അവസ്ഥ വാസ്തവികമാവുന്നതിനു പ്രവർത്തമാനമായ ഒരു കാരണത്തെ ആഗ്രഹിയെങ്കിലുണ്ട്. ആ കാരണം മറ്റൊരു കാരണം ഒരു ആഗ്രഹിച്ചിരിയ്ക്കുന്നവും, അതും കൈവല്യം പ്രവർത്തനവുമാണെന്ന സമാവിഷ്യം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതം. ഇങ്ങനെ പ്രവർത്തനവും ശ്രദ്ധായ എത്ര കാരണങ്ങൾ സങ്കല്പിച്ചാലും സ്വന്തം പ്രവർത്തമാനമായ ഒരു കാരണത്തെ ആഗ്രഹിയ്ക്കാതെ പ്രവർത്തനവും വാസ്തവികമാകയില്ല. പ്രവർത്തനവുമാത്രമായ കാരണങ്ങൾ കൂടുതലില്ലെങ്കിൽ അതു അനാഭിരൂപിക്കാനും നിവൃത്തിയില്ല. അനന്തരാബന്ധങ്ങിൽ അതു അനാഭിരൂപിക്കാനും, അതായതു, അതു ഒരു ദീഡലും അതരന്തെച്ചിട്ടിട്ടണായിരിയ്ക്കില്ല; അതായതു, അതു ധമാത്മമല്ല. ധമാത്മമാബന്ധങ്ങിൽ, അതു ഒരു പ്രസ്താവകിലും ഭവിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടണായിരിയ്ക്കുന്നും. പക്ഷേ സംഭവിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങണമെങ്കിൽ, പ്രവർത്തനവുമാത്രമല്ലാത്തതും സഭാപി പ്രവർത്തനമാനവുംായ ഒരു കാരണത്തിൽ നിന്നും മാത്രം അതിനു ആസ്തിക്രത്പാഠ ജീകയില്ല. ഈ കാരണത്തിന്റെ പ്രവർത്തമാനത പ്രശ്നപേക്ഷിക്രാന്താതായതുകൊണ്ട് അതു സ്വന്തം പ്രവർത്തമാനമാണ്. സ്വന്തം പ്രവർത്തമാനമായതുകൊണ്ട് അതിനു ഒരു സംഭവിയ്ക്കുന്ന പാടില്ല. തന്മൂലം മാറ്റം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഇപ്പോഴുണ്ടാണെന്ന്, മാറ്റം സംഭവിയ്ക്കാതെന്നും സ്വന്തം പ്രവർത്തമാനവുമായ ഒരു അപിമ കാരണമുണ്ടാക്കുന്ന സിലം.

അഭ്യർത്ഥന

സംഭാരപ്രതി

മനസ്സിൽനിന്നും വാദമുഖം പ്രകാശിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന് മറ്റൊരു ഭാവം (Possibility) എന്ന ശബ്ദത്തെക്കുറിച്ചു കാണണ്ടാം നന്നാം ഹിന്തിയേണ്ടതുണ്ട്. ഈ പുസ്തകം സമൃദ്ധിയാം ഗുഹിച്ചില്ലെങ്കിൽ തന്റെ പഠനത്തിലുണ്ടിട്ടുള്ള തുകാശങ്ങൾ, വായിനക്കാരുടെ സന്നിഹിതങ്ങൾ അവിഭക്തവുമായ ത്രാംഗങ്ങൾ കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഭാവം എന്ന വെച്ചാണ് എന്താണ്? ഇതും ഭവവും എന്നതെന്നായാണോ? അഭ്യർത്ഥനയും ഭാവം വെരും മുൻഗും മാണം? അതുമല്ലെങ്കിൽ ഭാവം ഒക്കെലം ചിന്താജാതമാണോ? നാം ഒരു വസ്തുവിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിയ്ക്കുന്നതുകാണാണോ അതു ഭാവുമായിത്തീരുന്നതു? ഇതു ഒരു നാമം കുറഞ്ഞുകയാണോകിൽ ഭാവം എന്താണോ നും നാമക്കാണിന്നുമെങ്കിലും വാൻ സാധിയ്ക്കും.

ഒരു വസ്തുവിന്റെ സത്ത (reality) യേക്കാൽ ഒരുലിക്കുന്ന നിശ്ചയമായ ഒരു തത്പരാണം അഭിനിംഗം ഭാവം. വസ്തു ഉണ്ടാവുന്നതിനു മറ്റു ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ലതായിരിയ്ക്കുന്നു. ‘തനാൻ ഉണ്ട്’ എന്ന പ്രസ്താവം സത്യംബന്ധിത്തുടങ്ങിയിട്ട് ഇരുപ്പാണു എക്കുംണ്ടെങ്കിൽ ഇതുപറ്റിയെടുക്കുക കൊണ്ടുമുണ്ട് അതുണ്ടില്ല. എന്നാൽ ‘തനാൻ ഭാവുന്നാണ്’ എന്ന് തത്പരം തനാൻ ഇനിയ്ക്കുന്നതിനു മറ്റു തന്നെ ഒരു ക്രമിക്കുത്താം

കിങ്ങൻ. നാൻ മരിച്ചതിന ശ്രദ്ധവും അതു യുഹതിയുക്ത ദായിന്തനനാമിരിയുണ്ട്. നാൻ ഉണ്ടക്കില്ല അണി; ഇല്ലക്കില്ല അണി, ‘നാൻ ഭാഗ്യനാണ്’ എന്നതു ഒരു നിലുപ്പത്തും എന്നതുകുംബിച്ചിരാജുള്ളൂ. ഭവഭായ ഒരു വസ്തുവിൽ ഭാഗ്യതയും എഴുതാംനാനിച്ചതനോ നന്തയും സദ്ഗമഭാജ്ഞനോ. ഒരു വസ്തു ഭവിയുന്നതാതുക്കാണ്ടല്ല അതു ഭാഗ്യഭായിത്തീരുന്നതു. ആശ്വര, ഭാഗ്യമായതുക്കാണ്ടാണ അതു ഭവിയുന്നതാതു’ അപ്പും ഭവതേരംശാരം വിസ്തൃതമാണ്. ഭവമായതേക്കേയും ഭാഗ്യഭാഗജില്ല ഭാഗ്യക്കായതൊക്കേയും ഭവരിപ്പാതതുക്കാണ്ടി, ഭാഗ്യവും ഭവവും ഭിന്നഭിന്നാജൈണ്ടാണ്. ഒരു പക്ഷ അവ തസ്സ നിംബം തന്നെ പരിപ്പംസന്ദൃഷ്ടരജാളിക്കും അതു ഭാഗ്യമായിരിയ്ക്കുന്നതാതുവാണെന്ന്. ഒരു വസ്തു ഭവിയുള്ള ഗാന്ധാരിയിൽനിന്നും ഒരു പക്ഷം അവ തസ്സ നിംബം തന്നെ പരിപ്പംസന്ദൃഷ്ടരജാളിക്കും അതു ഭാഗ്യമായിരിയ്ക്കുന്നതാതുവാണെന്ന്. ഒരു വസ്തു ഭവിയുള്ള ഗാന്ധാരിയിൽനിന്നും ഒരു പക്ഷം കേവലം തുട്ടു അണം’. ‘ഭവ’ എന്നാനില്ലെങ്കിൽ, ഭാഗ്യത കേവലം തുട്ടു അണം’. ‘ഉണ്ട്’ എന്നായ അവാസ്ഥ യത്മാത്മാജന്മക്കിൽ മാത്രമാണ് ‘ഉണ്ടാവാൻ പാടണ്ട്’ എന്ന അവാസ്ഥ സാത്മകഭാക്യയ്ക്കി. സർവ്വവും ത്രാനുഭാഗജിൽ, ഭാഗ്യതയും മേഖലയും തന്നെ. ഏതൊന്നാജിലും ഉള്ള തുക്കാംബാംബാം ഉണ്ടാവാൻ പാടിട്ടിട്ടും’. ഇപ്പുകാരഡാണ് ഭവത്തിനും ഭാഗ്യതയും തന്മീലും സാമുഖ്യം.

എന്നാൽ ഭാവതയും വാസ്തവികമായ സത്തയില്ലാത്ത ത്രാന്താണ്ട് അതു കേവലം ത്രാനുഭാഗജന്നനും നാം കണ്ണഡാം ചെയ്യാൻ അതു പരാമാബലഭാഗിപ്പിയുണ്ട്. ത്രാനും ജൈവയും; അതു രാജ്യാഭാ ചിന്താവിഷയഭാവാൻ പാടില്ല. ഇങ്ക് എന്ന പരിശോധനയും ഒരു വാസ്തവാജന്നനും ശിത്രക്ക

എം മഹാകവികളം സങ്കല്പിയുന്നവാക്കിലും, ‘റൂപ്പേഷ്യരാഖ്യ ഭാഗ്യകാര’ (Palpable obscure) എന്ന മിക്കടിൾ രേഖയ്ക്കു പ്രധാനിച്ചിട്ടിട്ടിട്ടിട്ടിട്ടിലും, യക്കത്തിൽപ്പോൾ അന്യകാരം വെളിച്ചുത്തിന്റെ അംശവം മാതൃമണം; തന്നിമിത്തം അതു ക്രൂരുംബാണ്; തന്നിമിത്തം അതു ചിന്താവിഷയമല്ല; തന്നിമിത്തം അതു ജൈയൈല്ല. എന്നാൽ ഭാവുത വെറ്റം ക്രൂരുമല്ല. ഭാവുമായ ഒരു വസ്തുവിനെ നമ്മക്ക സങ്കല്പിക്കാൻ കഴിയും. ഉദാഹരണമായി, മുന്ന ക്രീഡിൽ ഒരു മനഃശ്ചാന സങ്കല്പസ്ത്വി ചെയ്യാൻ യാതൊരു വിശദാധിക്രമില്ല. അങ്ങനെയുള്ളതു ഒരു മനഃശ്ചാനം ഇതേവരെ ഭവിച്ചിട്ടില്ലോ. എന്നാൽ മുന്ന ക്രീഡിൽ ഒരു മനഃശ്ചാനം ഭാവുനാശനനാ വിചാരിക്കാനാതിൽ യുക്തിഭരണമില്ല. രണ്ട് ക്രീഡിൽ മനഃശ്ചാനം ഭാവുനാശകിൽ, മുന്ന ക്രീഡിൽ മനഃശ്ചാനം ഭാവുനാശം’. എന്നാൽ രണ്ട് ക്രീഡിൽ മനഃശ്ചാനം ഭാവിക്കാൻ മാതൃമല്ല; ഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുന്ന ക്രീഡിൽ മനഃശ്ചാനം ഇതേവരെ ഭാവുജാതുനായി. തന്നെനായിരിയ്ക്കുന്നു. എന്നാലും ഈ അപൂർവ്വമനഃശ്ചാനം കേവലം ക്രൂരുനാശനനാ പരിയാബാന് പാടില്ല. ഏതു കൊണ്ടുനാശിനാണ്: അതുഞ്ചെറു നമ്മക്ക സങ്കല്പിക്കാൻ പാടില്ല; നേരോമരിച്ചു്, ക്രൂരും സംകല്പിക്കം ചോദിക്കല്ലോ. ക്രൂരുതിനിന്നില്ലെന്നതു മരണജ്ഞാനം ഭാവുവന്നുവിനും ഉണ്ട്.

എന്നാൽ ഭാവുമാത്രമായ വസ്തു കേവലം സങ്കല്പസ്ത്വിക്കാണോ? നമ്മുടെ പിന്തും നിന്നും അതു ഉത്തവിയുണ്ടു്? അല്ല. നേരോമരിച്ചു്, ഭാവുവസ്തുവിന്റെ അഭ്യന്തരാസപ്രാം നമ്മുടെ ചിന്തയെ നയിയുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. നാം ചിന്തിയുന്ന നാതുകൊണ്ടല്ല വൃത്തം വൃത്താകൃതി

கிசிரியூனாது'. அது வூட்டாதுதியீலாளான் ஸமதி யூங்கான் நமதெட ஸுலி கிள்ளுங்கிதமாவுக்காளா மெறு காது'. மறங்குஷுலி ஏதொன்ன ஹலைங்கவரிகிலு, வூட்டா வூட்டமாயித்தென்கிறியூங்; ஓவுரங்கு ஓவுரங்கு கூடு கிசிமிதிசெறுங்; அதிகான ஸபகீசமாய ஹங்கான்தி அதிகான ஏதேபூங் உள்ளாயிரியூங்காதாளா'. ஓவுரங்கு சித்த ஜீ' விஷகீவித்துங் ரை, விஷகீவித்துக்கிலைக்குங் ரை, சித்த ஏதொன்ன ஹலைக்கிலுங் ரை, அதைநெந்த ஓவுரங்கு யூங் காதொய காரந்தவுட் உள்ளாகக்கிலை. மறங்குஷுங் ஏதோ பாயக்கூடுக்கா ஹக்காலியாய ஜகு குநியிங் ரெயியூங் உள்ளாயிரிலைங்கா விசங்கியூங்க. ஏதோலுங் மறங்குஷுங்கா ஸங்காப்புத் தடுக்கா கை அபுதி'ஷேயு ஸதுமாயித்தென்கா கிரியூங். காரளா, மறங்குஷுங் ஏதோ வங்குவித் பாஸ்ர வெவுதூர் ஹலைங்காதுத்தென்கா.

அங்கோவுருக்கூத்ததெலூங் ஓவுமாளா'. அங்காலு வூத ஏதோ வெற்றாக் ஏதொளா? யாத்தாகாதித் பாஸ்ர ரெவெஙலை (Contradiction) ஒரேலோ, அது அங்கோவுருக்கா ளா, அதாயது, குநுமாளா'. ராதுங்'கோளாதுதியிலு தீட வூத்த, வெழியூங் நிர்வத அங்ககார, ரெலினிலை அத மறங்குஷுங்; வகுவத்தலூஜ்ஜேவ, ஏதோவகைலைங்காங் அங்காலு வூங்கலைங்கா'. காரளா ஏதேந்கான்கா: ஹவ காரோகாக்குங் பாஸ்ரவெஙலைங்குநாக். ஹவ காரோகாங்கா ஸபயா க்கமாளா; தனுவும் ஹவ கேவலம் குநுமாளா'. ஏதொக்க பாஸ்ரவெஙலைங்குக்கூடு வங்குக்கெலைங்காங் ஓவுமாளா'. அத கெள்ளாயுத்த வங்குக்கெலைங்காங் கவிதே காஞ்சியூ ஏதோ ஹவிக்க

സിലുംതിക്കന്നില്ല. അവ ഭവിയ്ക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന പറയുന്നതിനും യാത്രായ ക്രാംസൈമിക്കല്ലേന്ന് മാത്രമേ ഇവിടെ വിവക്ഷിയ്ക്കുന്നതുള്ളൂ. തന്റെ സംഭാവ്യതയുടെ ഒരു പാടില്ലെന്ന് എന്നും ദാപ്പനാശനം വേണമെങ്കിൽ സമർത്ഥയ്ക്കും. എന്നു കൊണ്ടുനാൽ; മഹാശ്രദ്ധപത്രിൻറെ സാഹാഗം കാബിൻറെ ഏതു കണ്ണത്തിച്ചല്ല അടങ്കിപ്പിരിയ്ക്കുന്നതു്. രണ്ട് കാലിന പകരം നാലു കാലിനാശനം വെച്ചു മനസ്സുണ്ടിരുന്നു മനസ്സുപോലെ നാലിയ്ക്കുന്നില്ല. അനേകമില്ലെ, ഇതു ജീവുകൾക്കും മനസ്സുക്കും പൊതുവും ഉള്ള ശരീരം മനസ്സുപത്രിൻറെ അഭിനാശമോ യതുകാണ്ടി, ശരീരമില്ലെങ്കിൽ മനസ്സും മനസ്സുനാകയില്ല. തന്നീമിത്രം ‘ശരീരമില്ലാത്ത മനസ്സും’ സംഭാവ്യനാകയാണ്.

ഇക്കാരണത്താൽതന്നെ ദൈവം സംഭാവ്യനാശനാന്ന യുക്തിപൂർണ്ണം സമർത്ഥിയ്ക്കാവുന്നതേണ്ടു്. ദൈവം ഉണ്ടാക്കിപ്പായ എന്നല്ല ഇവിടെത്തെ വാദം. ദൈവം ദാപ്പനാശനം, അല്ലെങ്കിൽ എന്നാതുമാറ്റണ്ടു് ഇവിടെ ചിന്താവിഷയം. ‘ദൈവം’ എന്ന ശബ്ദത്തിനും നാം ഇതേവരെ എന്നു അന്തംമാണു് കല്പിച്ചിട്ടിള്ളതെന്നും വായനക്കാരെ അനന്തരാല്പിച്ചിപ്പുകൊണ്ടു് ആവശ്യംവെച്ചും ആതിമകാരണവുമായ വസ്തുവരെ ദൈവം എന്നും മാത്രമാണു് നാം ഇതേവരെ അനന്തമാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഈ നിർമ്മചനത്തിൽ നാലു തത്പര്യങ്ങൾ അനന്തരം വിച്ചിപ്പിയ്ക്കുന്നു: (1) ദൈവം ഭവമാണു്; (2) ദൈവത്തിൻറെ ആനന്ദിക്തപാഠം. അവഭ്രമാണു്. (3) ദൈവം ഒരു വസ്തുവാണു്; (4) ദൈവം ആതിമകാരണമാണു്. ഈ നാലു തത്പര്യങ്ങളിൽ എത്തെങ്കിലും അല്ലെങ്കിൽ ഒരേ വസ്തുവിലും തു അവയുടെ സംഭാവ്യനാശമോ എന്നുംപരവിത്തഉണ്ടാണു്

ଗେଣଙ୍କ, ! ହୀ, ଚାରିବାଂ ଏହାସଂଲାପୁଗାଗାନ ତୀରମାନିଛୁ । ଏହାରୁ ଆଜାଗାନରୁ ଯୁଦ୍ଧାପରାବେତାଲ୍ପରୁ ଆବତ୍ରିଲୁ ଗୋଟିଏ ପରିଶଳାଯିଛୁଥିବାକୁ । କେବଳ ଏହି ବାନ୍ଧୁବାଳେ ଏହା ପରାଯନାତିକୁ ଯୁଦ୍ଧାପରାବୀରଲୁତାଯିଛୁ । ହୁଏ ବାନ୍ଧୁ ଓ ବାନ୍ଧୁବାଳେ ପରାଯନାତିଲୁ ଯୁଦ୍ଧାପରାବିରଲୁତାଯିଛୁ । ବେଳି ଶ୍ରୀରିଷ୍ଟ୍ରିଙ୍କା ବାନ୍ଧୁକଣଙ୍କାଙ୍କାଲ୍ପୁ ଗାନ୍ଧିଜ ଚାରିଲ୍ଲାମ କାଳୀର୍ପୁ ଫୁଲାରୁ । ହୁଏବାଂ ଆବଶ୍ୟକବାଳେନାନ ନିତ୍ୱଚନନ୍ତିକିନୀ ଏହା ବୈତ୍ତିର୍ପ୍ଲଟଙ୍କା । ଅରୁଣ୍ଟିକତାପଠିମାରୁ ମରଦ ଯାତୋନୀଙ୍କିନୀ ଏହା ଲଭିତ୍ରୁତାଲ୍ପୁଙ୍କାଂ ହୁଏ ହୁଣାଂ ଆତିରୁ ସପକୀଯମାଯି ଉପରିତାବାଳେନାଂ ଆଗେତୁ ଆବଶ୍ୟା ହେଉଥ ଏହା ପଦିଶମ୍ଭବ ତାରୁ ବିଵକ୍ଷିତମାତିରିଛୁଙ୍କାରୁ । ହୁତିଲୁଂ ପରମ୍ପରାରେବ ଅଲ୍ପିଲ୍ଲା । ବେଳ, ଆବଶ୍ୟା, ଏହାନୀ ପଦିଶମ୍ଭବ ଯୁଦ୍ଧାପରାବୀ ଅଲ୍ପାଲ୍ପିଲ୍ଲା । ପ୍ରତ୍ୟୁତ, ରଜାନାନନ୍ତର ପଦଂ ଅରୁଣ୍ଟିରେତନିକାନ ଗାନ୍ଧିଙ୍କି ଦ୍ୱାସତରମାକଣାତେଯିଛି । ନାବାଦତ୍ତାଯି, ଆବ ଶ୍ରୀବେଳାଯ ହୁଏ ବାନ୍ଧୁ ଅନୁଭିମକାରଳୀମାଳେନାଂ ନିତ୍ୱଚିଲ୍ଲ ପ୍ଲେଟିରିଛୁଙ୍କା । ଅରୁଣ୍ଟିକତାପଠି କେବଳବତ୍ତିରୁ ଆବଶ୍ୟମାଯାଂ ପାହାପେକଷ କୁଟାରେଯିଂ ଉଳେଙ୍କିତ ଆନ୍ତରୁ, ଆନ୍ତରୁବାନ୍ଧୁକାଳୀ କିମ୍ପୁଭାଗଂ ଚର୍ଚୁଵାନୀ—ଏହାବେଚ୍ଛାତ୍ର, ଆନ୍ତରୁବାନ୍ଧୁକାଳୀ ଏବଂ କାରଳୀମାକାବାନୀ— କେବଳବତ୍ତିରୁ କଷିର୍ବୁଣ୍ଡକୁ । ହୁଏ କା ରଣା ଗାନ୍ଧାନନ୍ତରତାବାଳିକୁ ଅନୁଭିମକାରଳାଂ ଏହା ବିଶେ ଷଳାଂ ସପିକାନ୍ତମାଳାନୀ । ତନ୍ତ୍ରବଳ ଆବଶ୍ୟାଂବେମାଯ ଅନୁଭି ମକାରଳାଂ ପରମ୍ପରାବିରଲମହ୍ୟୁଙ୍କା ନିଶ୍ଚା । ପରମ୍ପରାବିର ଲମହ୍ୟୁଙ୍କାରେତିଲ୍ଲାଂ ଭାବୁମାଳାନୀ । ତନ୍ତ୍ରବଳ କେବଳ ଭାବୁ ଗାଳାନୀ ।

ହୁଏଯୁ ମବନ୍ଦରଯାଯି ପାରନନ୍ତରକୋଣକୁ ଲୁତିକିନୀଙ୍କ ଆନ୍ତରୁବାନ୍ଧୁମାଯ ଅରୁଣ୍ଟିକୁବାଲତିକିତ ପ୍ରବେଶିତୁକୋଇଛି

നു. ലിബ്സ് നിറ്റ് സ് എന്ന ചിന്തകൻ ഈ വാദം സമഗ്ര മായി ക്രൂഡിക്കിച്ചു ഇപ്പുകാരം സമർപ്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു:— “ഒദ്ദേശം സംഭാവ്യനാണ്; തന്മുലം ഒദ്ദേശം ഉണ്ട്.” ആം മ പ്രശ്നിയിൽ ഈ വദം ആദ്യത്തുകരഞ്ഞു നിഷിഖാമാ ആയി തോന്നിയക്കാം. “എന്തു? ഒരു വസ്തു സംഭാവ്യമാണെന്നു അഭ്യവച്ചു ശാത്രം ഉണ്ടാക്കണമെന്നോ? എന്നാൽ ഇതുപരു ഒക്കയുള്ള മനസ്സും സംഭാവ്യനാണ്; തന്മുലം ആണെന്നായ ഒള്ള മനസ്സും ഉണ്ട്” ഇങ്ങനെന്നതാൽത്തന്നെ മലപ്പ് പറക്കുന്ന കാക്കാടുമുണ്ട്. സുത്തും പടിഞ്ഞാറു ഉംയീഴ്ന്നാതു കാണാം” എന്നിങ്ങനെന്നയുള്ള ആക്ഷേപപരം ഉംഭാവാനി കയ്യുണ്ട്. പക്ഷേ ഈ ആക്ഷേപപരം ഉള്ളം പ്രസ്തുത വാദ ഒരു ബാധിയീഴ്ന്നില്ല. ഒദ്ദേശം അഭ്യവച്ചുമെന്നു ഒരു വാദം സ്ഥാപിച്ചുവരുമ്പോൾ മാത്രം സത്തയും ഭാവുമുണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു ധാരാത്തായ വസ്തു യിരിയ്ക്കുന്നതും. അഭ്യവത്തിൽ മാത്രം സത്തയും ഭാവുമുണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു ധാരാത്തായ വസ്തു വിലും ഇം സംഭാവ്യാശം ചുണ്ണവും അനുബന്ധനവുംല്ല. ‘മന ഷ്യുൾ’ എന്ന ശബ്ദത്തെ നിവർഖിയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, സത്ത എന്നതു നിവർച്ചനത്തിൽ ഉംപെടുകയില്ല. “വിശ്വാശവും ലിഡുള്ള ജന്മ (rational animal)” എന്നാണ് സംഭാവനാക്കിവരാത്തുള്ളതും വാസ്തവികമായ ആസ്തീകതപരം മനസ്സുശ്രദ്ധപ്പെട്ടതിൽ, അഭിനാശി വെളുന്നിയിട്ടില്ല. മന ഷ്യുൾ എന്നാം സംഭാവ്യനായിരിയ്ക്കുന്നുമെന്നു മാത്രമേ പറയുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. മനസ്സും വാസ്തവികമായി സംബന്ധം ഇല്ലെങ്കിലും, മനസ്സുപ്രത്യതിനു ധാരാത്തായ മാനിയും വരുവാനില്ല. എന്നും കാണുന്നും: മനസ്സുശ്രദ്ധ സത്ത

(real existence) அவற்று கூட (necessary)மல்ல. ஏனால் கொவை' என ரெபூத்திக்கு வாணுவிக்கமாய ஸத்தெல் அது நீர்ச்சித்திக்கூடான். கொவத்தகைவிடுதலை பொதுமையிலையோ. ஸத்தைப்போதும் மாசூதை போல பிரதாவிஷயமாகாது. பக்கை ஸத்தைப்போதும் கொவத்தை பொல பொல பரஸ்பரவித்தலமானால்'; தழுவும் ஸத்தைப்போதும் கொவத்தை பொல அரசுவாலுமானால்'. தழுவும் கொவத்தை ஸரங்காருமாக ளமக்கிக்கு கொவத்தை ஸத்தைக்காயிரியை எனால். கொவத்தை ஸங்காருமானால் என அரசுமானால் செய்துக்கூடின்று. தழுவும் கொவத்தை ஸத்தைக்காயிரியை எனால் அரசுமானால் செய்துதை கிருத்தியில்லை. "ஒன் வாணுவிக்கைவிடுதலை யாரள்கின்கு அவற்றுமாயி உரிமைக்கிரியை என்னை ஸங்கதிக்கூடில்லை அது வாணுவிக்கு வாணுவிக்கமாயி உள்ளை ஸம்மதியை எனால்" (Whatever is implied in the notion of a thing must be affirmed of it) என செக்காட் (Descartes) ஏன் பார்க்கிக்கு பரிணதிடுதலை முடிவு எடுத்திக்கூடியது பேருகூட நூற்று கூடுதலானால்.

ஷுத்தாக்கத்தை வால் ஒவரை வியத்திக்கு பூக்கி ஷுத்தால், சில வாய்ந்களைக்கு குடுத்தல் ஸம்மதமாயிரியை என விஶப்பிக்கான். ஸாயாற்கை உபயோகியை எடுத்திக்கூடிய காக்கை வாயிக்க நழுக்கம் ஸப்கிரியை என.

'ஷுத்து மாசூஜம் ஒன்றுவிக்க அயிக்கானால்'.

தழுவும் ராணு ஒன்றுவிக்க அயிக்கானால்'.

தழுவும் ராணு ஒன்றுவிக்க அயிக்கானால்', —

എന്നീ വാദരീതി അവലംബിയ്ക്കുന്നപക്ഷം നമ്മുടെ വാദം താഴെ കാണുന്ന പ്രകാരം പ്രകാരമുറപ്പിയ്ക്കാവുന്നതാണ്:—

- (1) സംഭാവ്യമായ വസ്തുക്കളിൽവെച്ചു എല്ലാംകേണ്ടം ഏറ്റവും മഹനിയമായവസ്തു സത്തയായിരിയ്ക്കുന്നും. (ഉള്ളതായിരിയ്ക്കുന്നും)
- (2) ഒരുവം സംഭാവ്യമായ വസ്തുക്കളിൽ വെച്ചു എല്ലാംകൊണ്ടു എറ്റവും മഹനിയമായ വസ്തുവാണ്.
- (3) തന്മൂലം ഒരുവം സത്തയാണ് (ഉണ്ട്)

ഈ വാദികയിലേ നേരം രണ്ടം പ്രമേയങ്ങൾ സമ്മതിച്ചിൽ മുന്നാർത്ഥിക്കുന്ന വാക്കുന്നതിൽ അടങ്കിയിരിയ്ക്കുന്ന അംഗമാനം അപൂർത്തിമാനമാണ്. നേരം രണ്ടം പ്രമേയങ്ങൾ സാധുവാനോ എന്നാണ് ചിന്തിയ്ക്കുവാനുള്ളതു്.

- (1) നൗമത്തെ വാക്കും എടുക്കിക്കു. “സംഭാവ്യതായ വസ്തുക്കളിൽവെച്ചു ഏറ്റവും മഹനിയമായ ഒസ്തു സത്തയായിരിയ്ക്കുന്നും.” “സംഭാവ്യമായ വസ്തുകൾ” എന്നാണ് പ്രയോഗിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു; സംഭാവ്യതായ വസ്തുകൾ” എന്നാണ് എഴുതുവാൻ ഉച്ചയോഗിയ്ക്കുന്ന ഈ പേരു സംഭാവ്യമാണ്; ഈ കടവാസ്തു സംഭാവ്യമാണ്; മഷിയും സംഭാവ്യമാണ്. മാത്രമല്ല, ഇവയെല്ലാം വാസ്തവികമായ അസ്ത്രിക്കപ്പെട്ടും (real existence) ഉണ്ട്. തന്മൂലം സംഭാവ്യവസ്തുക്കളിൽ വെച്ചു ഏറ്റവും മഹനിയമായ വസ്തുവിനു തീച്ച്ചയായിട്ടുള്ളിക്കപ്പെട്ടും ഉണ്ടായിരിയ്ക്കുന്നും. ഏറ്റവും മഹനിയമായ ഒസ്തുവിനു അസ്ത്രിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അസ്ത്രിക്കപ്പെട്ടമുള്ള എന്ന്

പേരാദ്യോളം മഹനീയമല്ല എററം മഹനീയമായ വസ്തു എന്ന അഭാജാനാനാം ചെങ്ങുണ്ടിവതം. എൻ്റുകാശഭന്ധനാൽ: ആസ്ഥികതപം എന്ന സംഗതിയിൽ എൻ്റർ പേനയ്ക്ക് അതു സ്ഥികതപമില്ലാത്ത വസ്തുക്കൾക്കും കാരാം ഉമനീയതയുണ്ട്. തന്മുഖം എല്ലാംകൊണ്ടും എററം മഹനീയമായ വസ്തു തിച്ചയാണും ആസ്ഥികമായിരിയ്ക്കുന്നാം. മാത്രമല്ല, ഒൻറെല്ലാ വസ്തുക്കും കാരാം അതു പരിപൂർണ്ണമായ ആസ്ഥികതപരമാടക്കടിയ തായിരിയ്ക്കുന്നാം. തന്മുഖം സംഭാവ്യവസ്തുക്കൾിൽ വെച്ചു എങ്കിൽ രാം മഹനീയമായ വസ്തു സന്തത്യായിരിയ്ക്കുന്നമെന്നെങ്കിൽ നിവൃത്തിവാദമാണ്.

(2) രണ്ടാംബന്ധ വാക്തുങ്ഗതിൽ ദൈവം സംഭാവ്യവസ്തുക്കൾിൽ വെച്ചു എററം മഹനീയമാണെന്നും പ്രസ്താവിയ്ക്കുവെച്ചു കുറിച്ചുണ്ടും. ഇതും ഒന്നാധാരണ തെളിക്കിയ്ക്കുവന്നതാണ്. ദൈവം സംഭാവ്യമാണെന്നും സമർപ്പിച്ചുകഴിതു. സംഭാവ്യവസ്തുക്കൾിൽ വെച്ചു എററം മഹനീയമാണോ? ദേവം എന്നാണെങ്കിൽ ദൈവം പക്ഷമില്ല. ദൈവം എററം മഹനീയമാണെങ്കിൽ ദൈവം ദൈവഭാക്തിയില്ല. ദൈവത്തെക്കും മഹനീയമായി വേദാംശാഭാജകിൽ ‘ദൈവം’ എന്ന ശബ്ദം നിംഫർമ്മകമായിത്തെറിക്കുന്നു. ദൈവത്തെക്കും ഇതും ധാരണ യാരുണ്ടും അതുണ്ടും അതും വെച്ചിച്ചിരിപ്പിക്കുന്നതും, എററം മഹനീയമല്ലതെന്ന ദൈവം എന്ന പറയുന്നതു പുത്രാവരവിൽ ഉണ്ടാണോ. മാത്രമല്ല, ദൈവത്തിനാണും കാവല്യംഭവുത അതിനുകാരണം, ഏനിവയെല്ലാം ദൈവം സംഭാവ്യവസ്തുക്കൾിൽ വെച്ചു എററം മഹനീയമാണെന്നെങ്കിൽ പ്രമേഖത്തെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതും ആണോ.

ഈ പ്രയോഗങ്ങൾ റണ്ടും അനീക്ഷയ്ക്കായിരിക്കേണ്ട്, ഒരേവം ഉണ്ടാക്കാത്ത അനുമാനം യുക്തിസ്ഥിരമാകു. ഈ വാദം തന്നെ ബീജഗണിതത്തിലെ അനുമാനപരിശീലന ഉടൻ പ്രുച്ചത്താവുന്നതാണ്. എങ്കണ്ണെന്നെന്നാൽ :—

$$a = 2$$

$$a = b$$

$$, b = 2$$

സംഭാവ്യവസ്ഥകളിൽ വെച്ചു എററം മഹനീയമായ
വസ്തു (a) = സത്ത (2)

സംഭാവ്യവസ്ഥകളിൽ വെച്ചു എററം മഹനീയമായ
വസ്തു (a) = ഒരേവം (b)

അതുകൊണ്ട്, ഒരേവം (b) സത്ത (2) യാണ്.

ഈതിൽ റണ്ടാമത്തെ പ്രധാനത്തിലെ ഘടകങ്ങൾ പറ
സ്ഥരം ഡാററപ്പുട്ടിട്ടണ്ടെങ്കിലും, വാദത്തിനു യാതൊരു മാറ
വും സംഭവിച്ചുന്നില്ല. എത്തു അനുമാനപരിശീലനവലംവിച്ചു
ല്ലോ ഒരേവം സത്തയാണെന്നാത്ത അനുമാനം യുക്തിയുക്ത
മാണ്. അതോൺ യുക്തിവാദം.

അല്പാധി 5

മനഷ്ഠൻറെ ഭാവം.

രണ്ട് ലോകങ്ങളാണ് ദർശന (Philosophy) തന്നെ വിഷയങ്ങളായി ഭവിയ്ക്കുന്നത് എന്ന ചിന്താഫോകം; മറ്റ് തു വാസ്തവിക ലോകം ചിന്താലോകത്തിന്റെ ഉപാധി സത്യ (Truth) വും വാസ്തവികലോകത്തിന്റെ ഉപാധി സത്ത (Fact) യും ആകുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്രകാരം രണ്ട് ദശ ലജ്ജാം നാം വേർത്തി റിജീനാബേക്കുംപു അവയുടെമുൻ്ന് ഗാമഗാമാംമായ സംഖ്യാഭാണ്ട് അമാത്മലോകത്തിലെ വസ്തു, അമവാ സത്ത, നന്നാം ചെയ്യപ്പെട്ടെന്നൊരി അതു സത്യമായി ത്രാവാത്തരിഭവിയ്ക്കുന്നു. തന്മുഖം സത്യം സത്തയു എ വിചാരിത്രംമായ അവസ്ഥയാണെന്നു പറയാം. “മരം ഷ്യന്” എന്ന വിളിക്കപ്പെട്ടുന്ന ഒരു ഒരു സത്തയാണ്. എ നാഞ്ചിനു മനഷ്ഠപും എന്നാതു ഒരു സത്യമാക്കു. മനഷ്ഠപും എന്ന പരിപ്പെട്ടുന്ന ഒരു സാധനം എങ്കിം കാണുമാൻ സാധിയ്ക്കില്ല. അതു പിന്താലോകത്തിൽ ലാതും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതിലി. എന്ന വൈദ്യുതി അതു കേവലം ചിന്താജാതമാണോ? അല്ല. നാം ചിന്തിയ്ക്കുന്നതു കൊണ്ടല്ല രണ്ടം രണ്ടം കുടിയായാൽ നാലുയിൽത്തീരുന്നതും. നമ്മുടെ ബുദ്ധി സത്യത്തെ ഉണ്ടാക്കിയും, അതു, സത്യം നമ്മുടെ ബുദ്ധിയെ നായിയുകയാണ് ചെയ്യുന്നതും. രണ്ടം രണ്ടം ചേന്നായാൽ നാലുണ്ടായുള്ളതു ഒരു അനുകരണസത്യമാണ്. അതിനെ അംഗീകരിപ്പാൻ നമ്മുടെ ബുദ്ധിയും ഏഴിച്ചുകൂടാതെ ഒരു നിഃ്പ

ന്യാ നേരിട്ടണ. ഇപ്രകാരം തന്നൊയാൾ 'എല്ലാ സത്യങ്ങൾ' അതുകൊണ്ട് മഹാശ്വരപ്പും എന്ന സത്യവും വിചാരജാ തമ്മിലും. എന്നിങ്ങനാലും അതിൻറെ അധിഷ്ഠാനം വാസ്തു വിക്രണാധിഷ്ഠാ, പ്രത്യുത, വിചാരജണാധിഷ്ഠാ എന്നീ സ്ഥാനത്തിൽ തീരുമായി.

ങ്ങ സംഗതി നിന്റുണ്ടെന്നും നാം പറയുന്നതു എന്തു കൊണ്ട്? ഉദാഹരണംശായി, ഒന്നം ഒന്നം ചേന്നാൽ രണ്ടാ എന്നും നാം പറയുന്നു; അതു സംതൃപ്തിക്കുന്നും നാം അറിയുന്നു. എങ്കിൽ ഒന്നം ഒന്നം കൂട്ടിച്ചൊരു ദൂനാവാൻ പാടില്ലാത്തതു എന്തുകൊണ്ട്? ഇന്ത ചോദ്യ ശത്രീന വി.താഖാകു തതിൽ ഒരു സമാധാനം കണ്ണടത്തുവരാൻ സാധിയ്ക്കുന്നതിലും വാസ്തവികലോകത്തിൽ കടന്ന ഫോക്കസ്വേഡം മാത്രമേ അതിനു സമാധാനം കണ്ടുകൂട്ടുകയുള്ളതു. ഒരു വിത്തന്റെക്കുറിപ്പിലും ശാഖയിൽനിന്നും തിരിച്ചെത്തിയാൽ മാവഴിയുണ്ടാകുന്നതുവും അപ്പുന്നമമമാരെ കാണിക്കുന്നതു രണ്ടു മാവഴിമട്ടത്തു, “ഈ മാവഴിം മുന്നൊന്നുമുണ്ടെന്നും താൻ തെളിയിക്കും.” എന്ന പറയുകയും, മാവഴിം നിലത്തുവെച്ചു “ഒന്ന്-രണ്ട്-” എന്ന കുമ്പ്രകാരം എന്നുകയും “ഒന്നം രണ്ടം മൂന്ന്” എന്ന സമ ത്വിയുടുകയും ചെയ്തുപോാം, കട്ടിയുടെ അപ്പുന്ന് “കൊള്ളാം! ഒരു മാവഴിം അമ്മയുടെ കൊട്ടക്കും. എന്നാനിയുണ്ടെന്നും മുന്നാമത്തെ മാവഴിം നീ എടുത്തുകൊണ്ടുള്ളും” എന്ന പറത്തു കൂടു വായനക്കാർ കുട്ടിശിശില്ലും. ഇന്ത ദ്രശ്യാന്തത്തിൽ ഒന്നം ഒന്നം രണ്ടാണ് മുന്നുല്ല എന്ന തെളിയിയുടുവരാൻ കട്ടിയുടെ അപ്പുന്ന് തക്കിയുള്ളവാൻ ഒരുവന്വച്ചകയല്ല, നേരുമാണു വാസ്തവികലോകത്തെ ശരണംഗമിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

വാസ്യവികലോകത്തിൽ ഒരു വസ്തുവിനു സ്വന്തമേഖല എക്കുതപ്പെ മുള്ളിട്ടായി നാം കാണുന്നു; അതായതു്: ഒരു അതുത നെന്നയാണ്; മററംനാലു, എന്ന നാമക്ക ഭോധപ്പെടുന്നു. യദാത്മവസ്തുകളിൽ എവവെഡിയമായ വ്രക്തിത്തുമുണ്ട് എന്നും ഒന്നും രഹിംകവാനില്ല കാരണം. ശ്രദ്ധകാരം തന്നെ എല്ലാ സത്യശബ്ദങ്ങൾ നിഃനബ്ധിരിയ്ക്കുന്നതു യദാത്മലോകമാണ്. വാസ്യവികലോകമില്ലെങ്കിൽ, അതായതു്: സംഖ്യയായി യാതൊന്നുംില്ലെങ്കിൽ, സത്യത്തിനു അടിസ്ഥാനമുണ്ടാവുകയില്ല. സത്യം സത്യയുടെ ഒരു നിശ്ചൽ അടവാ പ്രതിധനി മാത്രമാകുന്നു. ശബ്ദകില്ലെങ്കിൽ പ്രതിശ്രദ്ധം ഉണ്ടാവാൻ ചാടിപ്പാത്തത്തുവോലെ തന്നെ സത്യ ഇല്ലെങ്കിൽ സത്യവും ഇണംവാൻ നിവൃത്തി ഇല്ല. നിത്യത്തിന്റെ മാനദണ്ഡവും ആത്മയുമാനവും ആകാശമികരണവും ഒഴുച്ചിക്കായ കാരണവും സത്യത്വിലാണ് നാം അനേന്ത്രിക്കണം.

അഞ്ചെന്ന ഉള്ള സത്യജാലിൽ നോണം ‘മനഷ്യൻ ഭാവിനാണ്’ എന്ന പ്രസ്താവം. മനഷ്യൻറെ ഭാവുത യുക്തി വിജലമല്ലാത്തതുകൊണ്ടു അതൊരു സത്യമാണ്. മാത്രമല്ല, അതു ഒരു നിരുപ്പസത്യവമാണ്. മനഷ്യൻ ഉണ്ടെങ്കിലും ശരി, ഇല്ലെങ്കിലും ശരി, മനഷ്യൻ ഭാവുനാണില്ലതിന്റെ സാധ്യത എന്നും അപ്രതിശേധ്യമായിരിക്കുകയേ ഉള്ളത്. കാരണം ഈ പ്രസ്താവത്തിൽ പറ്റുവാൻവിജലത ഇല്ലെന്നതു തന്നെ. ഭേദവത്തു മനഷ്യൻ ഇരുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല, ഇനി ഉണ്ടാവുകയുണ്ട്, എന്ന വിചാരിയ്ക്കുക. എന്നാലും ‘മനഷ്യൻ ഭാവുനാണ്’ എന്ന പ്രസ്താവം സഭാ സാധുവായിത്തന്നെ ഇരിയ്ക്കും.

മനസ്സുണ്ട് ഭാവുത ഒരു നിത്യസ്ഥാനമാക്കബാൻമുള്ള കാരണമെന്തു്? മനസ്സും ഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു കൊണ്ടാണോ അവൻ ഭാവുനാണോനു നാം പറയുന്നതു്? അല്ല. നേരു കിളി, മനസ്സും ഭാവുനായതുകൊണ്ടാണ് ഓവൻ ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഭാവുത ഭവതേതക്കാരി മെല്ലികമാണുന്നതു താക്കികമതം. മാത്രമല്ല, മനസ്സുണ്ട് ആസ്തികതപാ (ഉണ്ടനുള്ള സംഗതി) പരിച്ചിനാണാം; എന്തു അവമല്ലമല്ല, അനാലൃതമല്ല. പരിചിതാധി സ്ഥലകാലങ്ങളിൽ മാത്രമെ അതു സാധ്യവായിരിയ്ക്കുള്ളിൽ. ('താൻ ഉണ്ട്' എന്ന സംഗതി എത്താനം കൊല്ലുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമെ വാസ്തവികമാകയുള്ളൂ. ഞാൻ ഇനിക്കുന്നതിനു മുമ്പും മരിച്ചതിനു ശ്രദ്ധപൂം അതിന്റെ വാസ്തവികത തുന്നുപുണ്യമാണാം" എന്ന പ്രസ്താവം സഭാതന്നമായ ഒരു സത്രത്തിൽ കാരണമായിരിപ്പാണ് എൻ്റെ ത്രഈക്കിനമേയ സംത്ര കാരണമായിരിപ്പാണ് എൻ്റെ ത്രഈ. അവമല്ലായ ഒരു സത്രത്തിനു നാഡബന്ധായ ആസ്തികതപാം മേതുവാകയില്ല. എന്നാൽ മനസ്സുണ്ട് ആ ആസ്തികതപാം മേതുവാ സത്ര പരിച്ചിനുവും നാഡബന്ധവും ആണുള്ളിട്ടുണ്ട്. മനസ്സുണ്ട് ഭാവുത സ്ഥലകാലാതിത് മേതുവാകയുള്ളൂ. മനസ്സുണ്ട് ഭാവുത സ്ഥലകാലാതിത് വും അവമല്ലവുമായതുകൊണ്ട് തന്നിഭാനമായ സത്രയും സ്ഥലകാലാദിഷ്ട വിദ്യയമല്ലാത്തതും അവമല്ലവും ആയിരിയ്ക്കുന്നതും സിദ്ധം. സരലുകുറവുള്ള സത്രയാണു ദൈവം.

തന്മുചം മനഃഷ്ടാം ഉദാഹരിക്കിയ പ്രദവവും ഉണ്ട്, എന്ന സ യുക്തിക്കം ശാന്തമാണെന്ന ചെയ്യാവുന്നതാണ്.

ഈ ശാന്തമാനത്രംവലയിലെ ഘടകങ്ങൾ ഓരോക്കെ വിശദമാക്കാം. ‘മനഃഷ്ടാം ഉണ്ട്’ എന്നാൽ പ്രസ്താവം കൊണ്ടാണ് നാം പാപ്പേടുന്നതു്. മനഃഷ്ടാം അത്രാക്കുകയെന്നും, മനഃഷ്ടാം ഉണ്ടാക്കാതിനു മനു അവൻ ഉണ്ടാവാൻ പാടിട്ടുവന്നായിരിയ്ക്കും; അതായതു്: അവൻ ഭാവുന്നായിരിയ്ക്കും. ‘മനഃഷ്ടാം ഭാവുന്നാണ്’ എന്ന പ്രസ്താവം എല്ലാക്കാലങ്ങളിലും എല്ലാന്നും പണ്ടിലും നേരംപോലെ സാധ്യവാണ്. എന്നാൽ ‘മനഃഷ്ടാം ഉണ്ട്’ എന്നാൽ തന്നെ പരിച്ഛിന്നാഥയും ഒരു സംഗതിയെന്നു. കാര്യം കാരണത്തെക്കാണും, മനഃഷ്ടാം പരിച്ഛിന്നാഥയും അത്രാക്കുകയെന്നും അപരിച്ഛിന്നാഥയും അവരിൽ പാടില്ല. തന്മുചം അപരിച്ഛിന്നാഥയും ഒരു സത്രാജിതാം കുറത്തു പ്രക്ഷം തത്ത്വബന്ധയും ഒരു കാരണമാവാൻ പാടില്ല. സത്രാജിതിന്റെ പരമമായ നിഃാനം സത്തയാക കൊണ്ടു ഈ കാശാം സത്തമായി പിണ്ഡിയാണ്. അപരിച്ഛിന്നാഥയും സത്തയും സത്താജയയാണ് നാം പ്രദവക്കുന്ന വാക്കിയുണ്ട്. ഈ അപനെ മനഃഷ്ടാം സത്തയിൽനിന്നും മനഃഷ്ടാം ഭാവുതയിൽനിന്നും പ്രദവക്കുന്ന അത്രാക്കുകയെന്നും അനുഭാവാനും ചെയ്യുന്നു.

ഈ സത്തയാകട്ടെ ബുദ്ധിപിഖിനമായിരിക്കാൻ പാടി സി. മനഃഷ്ടാം ബുദ്ധിയും ഇതുവാണ്. ബുദ്ധി ഇല്ലാത്ത

ങ്ങ വസ്തു ബുദ്ധി ഉള്ള ടനിന്റെ കാരണമായി, നിയോജിക്കാൻ നിന്മത്തി ഇല്ല. ഫേരു പലദേശക്കാർ ഹീനമാണെന്ന പരിഭ്രാന്ത അംഗവാദിമാണ്. ബുദ്ധിയുള്ള മനഷ്ഠരൻറെ ഓപ്പത്തും ഒരു കാരണം, ഒരു നാടു എകാണ്ട്, ഒരു വംശവളിച്ചാനായിരിക്കണമെന്ന സിലം, മാത്രമല്ല, അപരിശേധവും സഭാതന്ത്രവുമായ സത്ത സംഘക്കൾ (Corporations) മായിരിപ്പുന്ന പാടില്ല. സംഘക്കവന്നുകൾ വിവരം (Dissolution) തനിന്ന അധിനിവേശങ്ങളാണ്. തനി മിഞ്ഞം അവ നശപരിശോഭാണ്. ഹിന്ദനമായ ഇംഗ്ലെൻ സത്ത വിവിധാലടക്കങ്ങളിൽ സംഭേദിക്കാൻ വേണ്ടിയും മനഷ്ഠനിൽ ബുദ്ധിയും ഇതരാംശങ്ങളിലും സംഭേദിക്കാൻ പ്രേരിക്കാൻ കൂടിയാണ്. നിരുത്തിൽ അടാറിക്കുമയന്നമായ ഒരുവത്തിൽ അപ്രകാരം ഒരു സംഭേദിയും ഉണ്ടെന്ന പറയുന്നതു യുക്തിവിരുദ്ധമാണ്. ബുദ്ധി ശൈത്യിക വസ്തുക്കളേക്കാർ ഉൽക്കുള്ളവാണേല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ് ഒരു വിഹയനാണെന്ന സമർപ്പിയ്ക്കുന്നതും:

അരല്പ്പായം ६

ന ന .

മനസ്സുതമാവിശ്വർ ഇലപ്പിടം എവിടെയെങ്കിലും (തബദ്ധവിലോ എദയത്തിലോ അതുശ്രദ്ധയ്ക്കിലോ) അക്കട്ട്; അതിനു രണ്ട് വ്യാപാരരഹംഗംഡം ഉണ്ടണിഷ്ടതു് നിറ്റിവാ ദമാണം. ഇവയെ ‘ബുഖി’ എന്നും ‘മനസ്സ്’ എന്നും വ്യാവ ത്തനാ ചെയ്യാം. രണ്ടിൽനിന്നും അനുസ്ഥാനം നേരതന്നൊയാ ഭൗതികാലം എന്ന തന്ത്കാലം ചിന്തിക്കേണ്ടതില്ല. അ വയസ്ത വ്യാപാരങ്ങൾ വൃത്തുസ്ഥിരംബന്നും മാത്രമേ ഇവിടെ സിഖാന്തിയുണ്ടാക്കി. ബുഖിയുടെ വ്യാപാരമാക്കട്ട ഇല്ലിയുക എ നാത്താൻ. മനസ്സിശ്വർ വ്യാപാരമാക്കട്ട ഇല്ലിയുക എ നാത്താൻ. ബുഖിക്കാണ്ട് നാം ഗ്രഹിയ്ക്കുന്ന വസ്തുക്കളെ മനസ്സ് അതുരഹിയ്ക്കുന്ന; അവയിലെയും മനസ്സ് അക്കഷി യൈപ്പുട്ടുന്ന.

നമ്മുടെ മനസ്സ് എപ്പോഴും എത്രേം നേരിനെ ആ രാത്രുകാണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എത്രക്കിലുമൊന്നിനെയില്ല. എത്രക്കിലുമാന്നിനെയാണെങ്കിൽ എത്രക്കിലുമൊന്നുകൊണ്ട് അതു തുച്ഛിപ്പേട്ടിട്ടുന്നതാണ്. പക്ഷെ അതിനു ഒരി കല്പു, തുച്ഛിയണ്ടാക്കന്നില്ല. നേത്രത്രിയം അതിനു അനു ഓ, നാഞ്ഞക്കാ വസ്തുക്കളെ മാത്രമേ അതുരഹിക്കുന്നുള്ളി. ഏതു തുച്ഛിയുമാക്കട്ട കണ്ണാനുവകരജില്ലായവയെ മാത്രം അതുര ഹിക്കുന്ന. നാവു സപ്താംഗരങ്ങളുായ വസ്തുക്കളിൽ അസ്ഥാനത മാവുന്നു. പക്ഷെ മനസ്സ് ഇവക്കാണ്ട് മാത്രം തുച്ഛിപ്പുട്ടുന്നി

എ. ഇത്രിയശോചാമല്ലാത്ത ഒസ്റ്റുക്കളിലും മരണ്ണുന്ന താല്പര്യം ജനറീക്കേന്നണണ്ട്. മനസ്സു സുവാത്തത അട്ടപാം ആനന്ദത്തെ ആരുഗ്രഹിക്കുന്നു. എത്രെങ്കിലും ഒരു സുവാത്തയല്ല. കണ്ണുഖവം കണ്ണുഖദിക്ക് ശോചരമായിരിയ്ക്കും. നയനാനന്ദം നയനങ്ങൾക്ക് ശോചരമായിരിയ്ക്കും. എന്നാൽ സുക്ഷ്മത്തിലും ‘‘സുവം’’ യാതൊഴിഞ്ചിത്തിനം മുമ്പിലും സാധിക്കുന്നു. ബുദ്ധിക്കു മാത്രമേ അതു എന്നി അപിക്കവാൻ കഴിവുണ്ട്. ബുദ്ധിക്കു നിരീക്ഷിതമായ സുവം—ഇത്രിയാസ് പ്രശ്നമായ ആനന്ദം—മനസ്സുണ്ടാവും പ്രശ്നയ്ക്ക് വിഷയിഭവിയ്ക്കുന്നണണ്ട്.

ഈതിന്നും രഹസ്യം ആരാധ്യനാതിനമുന്നു് മനസ്സി നുണ്ടാവുന്ന സാമാന്യമായ ലക്ഷ്യം. എന്നാണെന്നും ചിന്തിയ്ക്കു തന്നെ. യാതൊന്നാംബാൻ മനസ്സു് ആസക്തമായിത്തീരുന്നതു? മറ്റു വിധത്തിൽ പറത്താൻ, നാം ആലുഹിയ്ക്കുന്നതു് എന്നാണോ? നന്ദി. നമ്മുട്ടു വരണ്ണമെന്നാണോ? നാം ആരുഹിയ്ക്കുന്നതു. എന്നാൽ നിഷ്ഠിലുമായതു—തിനു—ആരുഹിയ്ക്കുന്നവരും അതിൽ പ്രസക്തിയുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലാതോ? ഉജായിപിയ്ക്കും. എന്നാലും അവർ വിചാരിയ്ക്കുന്നതു് തിനുക്കൊണ്ടാണോ? അവർ അധികം പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്നതു്. തിനു ആട്ടക്കിന്തോൽ ധരിച്ച ചെന്നായേപ്പും നന്ദയുടെ വേഷം അവലുംബിച്ചു അവക്ക് ദർന്മീയമായി ഭവിയ്ക്കുന്നു. അതിന്നും പ്രശ്നാഭന്തതിനും അവർ വശംഗതരാവുന്നു. തനിമിത്തം നന്ദയിലോ നന്ദയെന്നും ഭാവിയ്ക്കുപ്പെടുന്ന വസ്തു വിചോ ആണും മനസ്സുണ്ടാവും ആരുഹം ജനിയ്ക്കുന്നതെന്നു വിശ

மனவுள்ளதெல்லூர். வூலியுடைய லக்ஷ்யம் அதைகுறிக்கி நீ மன்றின்றிட லக்ஷ்யம் எடுத்தார். மன்றின்றிட அதுறவு விஷயத்திற்கு வழி ஸிடியுமுண்டா? ஹா வஸ்துக்களை முதல் அதுறவுக்காவு எடுத்து வழி நிரவேந்துள்ளதா? நான் கை வஸ்து அதுறவுக்காகக்கேயா என்றுக்கிக்கக்கேயா சொன்னதின் எழுப்பு அது ஏன்றாள்ளன் அரியலை. வூலிகோட்டு அரிசுவான் ஹாட்டுத் துவஸ்துக்களில் உதுமே நந்துக்கே ஸ்ரூவி யூக்வான் நிற்குவதுமுடித்து. தஞ்சூலம் நமதுதெ அதுறவுத்தின் என்ற மாநாட்டுயை அதைகுறிக்கான. வூலியூக் கிரீக்கியூக்வான் பாட்டுத் துவு—ஜெதைமாய ஸ்ரூவு—மன்றின்றிட துங்குயூக் விஷயமாகாவுடாதார். ஏனால் வூலியுடைய லக்ஷ்யத்திற்கு அவசராமுண்டா? ஜெதையமாய வஸ்துக்களிட வழி பரியிழுநுள்ளதா? ஜெதையாலோகம் அது நந்துமார். அதைவிஷயத்திற்கு அவசராமில்லை; கூ ஹோக்குத்தன்றிடு அதைகுறிப்பிடுத்துத்துடன். பாக்கிஸ்தான் அதைவு அப்புறிமேதுவுமார். பரியூக்கிண்வு அதைவு மாய கை ஸத்தைய ஸக்கிழுக்கவான் வூலியூக் கஷிவுக்கே. வூலியூக் விஷயீலோக்களை ஸ்ரூவு ஸ்ரூவி யூக்வான் முன்றின் ஸாஸ்தாந்துகேக்கேட்டு, பரியூக்கிண்மாய கை ஸத்தையில் மன்றின் அதுங்கது உள்ளாவுடாதிற்கு அதூட்டதெப்புட் வாக்கில். ‘பரியூக்கிண்மாய ஸத்தை’ என்று கூக்கிறத்திற்கு அது ஸாங்கதுமானமில்லை. பரியூக்கிண்மாய ஸத்தையூக்கு தமது கூற்றாபரவைத்தலும் தலைநாட்டுத்துக்கேக்கேட்டு, பரியூக்கிண்மாய ஸத்தை கூவியூக்வான் பாட்டுத்துதார். தஞ்சூலம் பரியூ

ശ്രീമായ സത്തയോട്ടക്രമിയ ഒരു പ്രകതി ആവിജ്ഞാനം പൂർണ്ണമാണ്. തന്റെലും പരിപൂർണ്ണമായ സത്തയോട്ടക്രമിയ ഒരു പ്രകതി വിചാരത്തിനും വിഷയിലേക്ക് വാൻ പഠിച്ചതും താണ്. തന്റെലും വിചാരത്തിനും ലക്ഷ്യം നിന്റുമീമാറ്റാൻ ശ്വാസച്ഛിത്താണ്. തന്റെലും മനസ്സിനും അതുവഹിഷയ വും നിന്റുമീമാവാൻ പഠിച്ചതാണ്. തന്റെലും മനസ്സിനും അതുവഹിഷയം പരിമിതമായ നന്ദയേക്കണ്ണം ഏതും ഉണ്ടാക്കുന്നതു നോക്കാണ് പഠിച്ചണ്ട്. തന്റെലും മനസ്സിന് പരിമിതമായ നന്ദകൊണ്ട് സംസ്ഥാനിയാകയില്ല. തന്റെലും മനസ്സിന് സംസ്ഥാനിയാക്കാക്കാവാൻ. അപരിമിതമായ നോന്നു മാത്രമേ കഴിവുള്ളതും. രന്തുലും മനസ്സ് പരിമിതമായ നോക്കാണ്. ഇല്ലാതെ അതിനും ലക്ഷ്യം അനാളിത്തായ നന്ദയാണെന്നു സ്ഥിരമാവുന്നു.

“മനസ്സിന് പരിപൂർണ്ണമായ നന്ദയെ പ്രാപിച്ചുവാൻ അതുസക്തി ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്നെവരുൾച്ച പരിപൂർണ്ണമായ നന്ദ വാസ്തുവത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും നേരുന്ന നിന്ത്യനുണ്ടോ? ഒരു വസ്തുവിനെ അതും മിക്കനാതുകുണ്ടോ ഇതും അതു വസ്തു ഭവിച്ചുമോ?” എന്നൊരു സംശയം അവശ്യമാണെങ്കിൽ.

കൊള്ളും. സദ്ഗാനിപുത്രിയ്ക്കും നമ്മക്ക വാസ്തുവിക്കലേക്കത്തിൽ കടന്ന നോക്കാം. മനസ്സുസ്താവം വാസ്തുവിക്കമായ ഒരു സത്തയാണ്; കൈവല്യം സാങ്കല്പികമാണ്. തന്നിമിഞ്ഞാം നന്ദസ്തു എന്ന പരിപ്പുട്ടന്നു ഇഷ്ടാശക്തിയും വാസ്തുവികമായ നോക്കാണ്. ഇഷ്ടാശക്തി പരിപൂർണ്ണമായ

നന്നയു കാംക്ഷിയുള്ളവരെന്നുള്ളിൽ വാസ്തവികമാണ്. ഈ ഒറ്റസൂക്തം കേവലം ഒരു പൂരംഭമാണോ? ഇപ്പോതു ഒരു നിബന്ധനാ ഓം അത്രവിശുദ്ധനാതു്? നമ്മരുടെ ഉന്നസ്ഥി നീൻ ചാഡാം ശ്രൂതിജലയ്ക്കാണോ? സ്ഥലപബാത്മാ ജീവ ചാലനം ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നും മഹാരാജ സ്ഥലത്തെയ്ക്കും എന്ന സംഭവിയുള്ളുന്നതു്. മനസ്സിനീൻ ചലനത്തെ സംഖ്യ സ്ഥിച്ച പാരുകയാണെങ്കിൽ, അതു ഒരു അവസ്ഥയെ പ്രാപിയുള്ളവാൻ താല്പര്യം പ്രഥമിപ്പിക്കുന്നു. ‘മഹാരാജ അവസ്ഥ’ ഇപ്പോൾ ചലനവും വീണ്ടും ശ്രൂതാം മനസ്സിനീൻ ലക്ഷ്യംഭവാൻ പാടില്ല. ശ്രൂതം ലക്ഷ്യത്തിനീൻ അഭാവമാണ് തന്മൂലം അതു മനസ്സി നീനാം ലക്ഷ്യമാകയില്ല. അതു അവസ്ഥവികമാണ്. എന്നാൽ വാസ്തവികമായ എത്രൊക്കെന്നും മാത്രമേ മനസ്സിനെ ആക്ഷിപ്പിയുവാൻ പലുംഘാകയുള്ളൂ. ഈ ‘എത്രൊക്കെന്നും’ പരിമിതമായ ഒന്നും മനസ്സിനും ശാശ്വത സത്തുള്ളി നൽകവാൻ സംധിയുള്ളതില്ല. തനിച്ചിന്നം ഈ ‘എത്രൊക്കെന്നും’ അപരിമിതമായ—അഴിവില്ലാതെ—ഒന്നാണെന്നും സജ്ജതിച്ചേരു തീരു. മനസ്സിനീൻ ലക്ഷ്യം നന്നയായതുകൊണ്ട് ഈ അപരിമിതമായ എത്രൊക്കെന്നും അപരിമിതമായ ഒരു നന്നയാണെന്നും സിദ്ധം. അപരിമിതമായ നന്ന എന്ന വച്ചും ദൈവം എന്നാത്മം. തന്മൂലം, നമ്മകൾ ഈ ധൂശകതിയുണ്ടെന്നുള്ളവോലെതന്നെ വാസ്തവികമാണ് ദൈവം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു തത്പര്യം. ദൈവത്തിനീൻ അഭാവത്തിൽ, അന്തിക്കരണത്തിനീൻ ഈ ധൂശകതി നിരത്തിക്കമായിത്തീരുന്നു. ദൈവമില്ലപ്പോൾ നമ്മരുടെ മനസ്സിനീൻ അഭിവാദ്യ കാരണം ശ്രൂതാത്മ കാരുജാണെന്നും ച

റയേണ്ടിവരം. ഇത് അസബേന്യമാണെല്ലാ. പക്ഷെ നമക്കു മനസ്സിൽ എന്ന പറയപ്പെട്ടനാടക്കി വാസ്തവത്തിൽ ഉള്ള ത്രാകാണ്ട് ദൈവവും വാസ്തവത്തിൽ ഉണ്ടനോ അണെന്നു ചെയ്യാം. ഇരിന്നു അസ്പദമായി ചലിയ്ക്കുന്നതു കണ്ടാൽ, ശര്ദ്ധന്തരാജാണെന്ന ശയന്മുഖാന്തരാജാണെന്നു തീരുമാനിയ്ക്കുന്നതിൽ ആശബ്ദിപ്പിച്ചു. അപ്രകാരം തന്നെ നമധൃതം മനസ്സിൽ ഏഴതൊ ഒരു നന്ദനയെ പ്രാപിച്ച് നിർവ്വൃതി നേട്ട് വാൻ അസ്പദമായി കാണപ്പെട്ടനാടക്കാണ്ട് നമധൃതം മനസ്സിനു വിഷങ്ങിഭവിയ്ക്കുവാൻ പറ്റാപ്പെട്ടവും അതിനെ സംതൃപ്തിക്കുകയും അപരിമേയവും അനന്തപരവുമായ ഒരു നന്ദന വാസ്തവികമാക്കി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നണ്ടെന്നു സമർത്തിക്കാതെ തരിച്ചു. അങ്ങനെന്നയുള്ള നമയ്ക്ക് ദൈവം.

അരല്പായം ८

സത്രപ്പം

എന്നു മന്തിൽ കൈ പാതുളിപിയ്ക്കുന്നു. പാതുത്തിൽ നും നാഴി വെള്ളുണ്ട്. യുക്കൻവാലമ്പിന്നായും ചീഞ്ഞങ്ങൾ മം പിടിപെട്ടവന്നേപ്പോലെ സൊൻ ഇന്ത പാതുത്തോട് ഓഫാ ദിയ്ക്കുണ്ട്— “അല്ലെങ്കാം പാതുഡേ! നിന്നു ഉള്ളിൽ നാ ശിവവെള്ളം മാത്രം ഉണ്ടാവാൻ സഹാതിയെന്തു്?” പാതും നേരം മിഞ്ചിനില്ല. എന്നാൽ അതിനു മിഞ്ചിവാൻ കഴിച്ച ഒക്കിൽ അതു എന്തുപറയും? പാതുത്തിനു പുരുഷയുള്ള കാരണങ്ങളോന്നും അനേപാഷിയ്ക്കുതെ അതിനുമുകളം ശരം ഗമിക്കുകയാണെങ്കിൽ, പാതുത്തിൽ നാഴിവെള്ളം മാത്രം ഉള്ളതോനും രണ്ടുകാരണങ്ങളുണ്ടാവാം. നേരകിൽ വെള്ളം എന്ന പറയപ്പെട്ടുന്ന വസ്തു ലോകത്തിൽ ആകെക്കൂട്ടി നാഴിമാത്രമേ ഉള്ളു; അല്ലെങ്കിൽ പാതുത്തിൽ നാഴിവെള്ളം കൊള്ളുവാൻ മാത്രമേ എടുക്കുകയുള്ളതു് ഇന്ത രണ്ടു കാരണങ്ങളും രണ്ടേം രണ്ടേം പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നും വരാം. ഈ നി ഇന്ത കാരണങ്ങൾ രണ്ടും വാസ്തവത്തിൽ സാധ്യവല്ലെന്നു വിശദിക്കുക. അതായതു്: ലോകത്തിൽ നാഴിവെള്ളം മാത്രമുള്ള ഉള്ളതെന്നും പാതുത്തിൽ നാഴിക്കിട്ടിക്കും കൊള്ളുകയോന്നും സങ്കല്പിക്കുക. അജാഖനയംണെങ്കിൽ പാതുത്തിൽ ദിനും പൂതിരിക്കുവാനും ബാഹ്യവുമായ ദുന്നാട്ടതോരകാരനും തേടേണ്ടിയിടിയ്ക്കുന്നു. മന്ത്രപരാശ്രാ കാരണങ്ങൾ രണ്ടും സ്ഥിക്കാനുമാല്ലുകും, പാതുത്തിൽ നാഴിവെള്ളം മാത്രം ഉള്ളതോനും രണ്ടും സ്ഥിക്കാനുമാല്ലുകും.

ണ്ടാവാറുള്ള കാരണം ഷാഹ്രൂദ്ദായ നന്നായിരിയ്ക്കുംണം. ഒരാൾ—സാൻതനന എന്ന കാത്തിക്ക്കാർക്ക്—ഓരതിൽ നാഡിവള്ളും മാത്രമേ ശീഥുള്ളും എന്ന വിചാരിയ്ക്കുക. അം ലൈക്കിൽ ഉചിവയ്ക്കുപോരു നാഴിവള്ളും മാത്രമേ പാത്രനിൽ വിശാഖ എന്ന വിചാരിപ്പാലും പ്രോഗ്രാഫ്യൂലും. എങ്കിലെന്നും ബാഹ്യം ഒരു പാത്രനിൽ വിശാഖ എന്ന വിചാരിപ്പാലും പ്രോഗ്രാഫ്യൂലും. എങ്കിലെന്നും ബാഹ്യം ഒരു പാത്രനിൽ വിശാഖ എന്ന വിചാരിപ്പാലും പ്രോഗ്രാഫ്യൂലും. എങ്കിലെന്നും ബാഹ്യം ഒരു പാത്രനിൽ വിശാഖ എന്ന വിചാരിപ്പാലും പ്രോഗ്രാഫ്യൂലും.

അപ്പുകാരം തന്നെ, പ്രപഞ്ചത്തിൽ പാലു ഗ്രനങ്ങ് ഭോട്ടക്രൂടിയ വിവിധവസ്തുകൾ നാം കണ്ണാനും. ഒരേ എന്ന തത്തിലുള്ള വസ്തുകളിൽത്തന്നെന്ന ചില ഗ്രനങ്ങൾ എറിയും കാണത്തും കാണപ്പെടുമ്പോനും. എല്ലാമനസ്ത്രക്കും മനസ്ത്രപ്രകാശങ്ങൾിലും മനസ്ത്രസഹജംഭവ ഗ്രനങ്ങൾ എല്ലാവരിലും ഒന്നോപ്പാലെയോ ഒരേപൊഴിഭാണ്ടത്തിലേണ്ട ഓല്പു കാണപ്പെടുന്ന തുംബ. ചിപക്ക് ഒരു കത്തിരായുടെ ശക്തിയുണ്ടായിരിയ്ക്കും. മരുപ്പിലും ചിലക്ക് ഒരു കത്തിരായുടെ ശക്തിയുണ്ടായിരിയ്ക്കും. ചിലക്ക് പത്രംനാഴിക അക്കലെയുള്ള വസ്തുകൾ തിരിച്ചറിയാം. മരുപ്പിലും ചിലക്ക് മുക്കിനുതാഴെയുള്ള വസ്തുകൾ മാത്രം കാണാൻ സാധിയ്ക്കും. ഓരതിനാം കണ്ണട വേണം. സാത്തി കുറന്നാണ്ണലീലും ഹതുപോലെയുള്ള ഉച്ചനിച്ചങ്ങൾ കാണാം നണ്ണ്. ചിവ മനസ്ത്ര ഉൽക്കുള്ളാണ്. മരുപ്പിലും അതനൊ ഉൽക്കുള്ളാണ്. ഹനിയും ചിലൾ കേവലം ആധാരം; അതായത്: അവങ്ങെട ഒന്തുള്ളും കുഞ്ഞമാത്രമാണ്. സത്യതോമവമായ പംചിച്ചണ്ണത യാതൊന്നിലും നാം കാണാനില്ല. പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള ഏതുവസ്തു എടുത്തു എന്ന കിയാലും, അതിനേക്കാൾ ഉച്ചപ്പിള്ളുമായ മരുന്നാനിനെ. ന

ஒச்ச சுக்லியூவாஸ் ஸுயியூக். ஸுத்திவிஷேஂ மஹாநி யாதெனா. பொக்கு ஸுத்திவிஷைத்தோர் ஹபூஷுத்திரென்ற ஹாடி வலப்புவும் சூடும் லீப்பியும் உள்ளெல்லாக்கியில் அதிரென்ற மஹாநிதத பெறுவாளிவியூதிலிழேயா? அபூர்வம் ரூம் அல்ல நாலிதூசேபாக்கமென்னா? ரூமாஜூதெட ஹாஜூதீம் ஹர கிப்பிதூசாகாராக. அலைக்கிய ஸுத்தினாக் கினங்குத அரவா யுடெ அங்கலம் ஹாடிதூலும் மதிதலோ. ஹஜைஞ எடுதேது வாஸு பரிசுங்காங் செய்யுலும் அது ஸ்த்ரியத்திலும் பரிசு பூள்ளுங்காங்கா பாயாவதூப். ஸாமாத்ரிகமுங்காங்கும் அர ழுள்ளு தெனா. ஏத்துத்தூப்புஞ்சியென்ற பாரமரம் யாதொன் மங்குநிசுவ காங்கப்பூங்காதூப். ஏராக் பரிசிதமாய நாம் அவங்கிய உங்கதாங்.

பாரிசிதமாய நங்கயாங்குடிய வரைஞ பின்னான்மாயி ஏடுக்கக். புதிபாடை ஸெஞ்கறுத்திங்காயி அத்துரைக்க ஒரே பே சும் கொட்டக்காங்— ‘அரவுஸ்பூ’ ஏராக்கட்ட. அது யாதீந் நாம்—அதைங், ஶக்தி, ஸதத, ஹத்யாகி—100 யிலியுங்களென்ன விமாரியூக்க. வகுந்த யிலுரி நாம் யுதீ அரவுஸ்பூக்கெங்க, நாம் முந்து பாதுக்கத்தாங் சோதி சுதாங்கெல, ஒரே சோதும் வெதுத்தெனா:— “ஏரா அரவுஸ்பூ! தனியூது நூது யிறிமாநம் நாமயுள்ளவான் காரங்கமெறு?” அத்துரை ஏற்றுப்பார்யு? அத்துரை குண்ணி தூத்துக்குரை. அத்துரைக்க பக்கங் நாக்கதெனா ஸமாயாங் பாவான் குறியூ. பாவக்கூட அரவுஸ்பூஞ்சியென்ற பேரிய வலிச தெரிவாங்கிலெழுங்கம் அத்துரைக்க உடையின்த கொங்கலூ அத்துரைக்க நாம் நூதுபிரிமாதுமிழூய

തെന്നും വിചാരിയ്ക്കുക. അംബുദനായാണെങ്കിൽ, ആയാളുടെ നുന്നു തുടാകിരിയ്ക്കും കാരണം? ദൗകിൽ നുന്നു എന്നതു് ആകെക്കുടി 100 ഡിഗ്രി മാത്രമേ ഉള്ളു; സാല്പ്പക്കിൽ 100 ഡിഗ്രി നുന്നു മാത്രമേ അംബുദപ്പിനു പ്രാപിയ്ക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കും എങ്കിലും ഇവരണ്ടു മല്ലേങ്കിൽ ബാഹ്യമായ വേറെ എന്നതകിലും കാരണം ഉണ്ടായിരിയ്ക്കും. ഈ കാരണങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകം പരിശോധിയ്ക്കും.

‘ദൗകിൽ നുന്നു എന്നതു്’ ആകെക്കുടി തുടയിരിക്കാം തുമുള്ളൂ. നുന്നു എന്നതു് തുട ഡിഗ്രിയല്ല, അതിരുമല്ല, പതിനായിരുമല്ല, കോടാകോടിയല്ല; അതു അപരിമൈയെന്നതു. അവുംപ്പിന്റെ നുന്നു പരിമിതമായിരിയ്ക്കും. പക്ഷേ നുന്നു എന്നതിനു് ധാതനായ പരിമാണവും കല്പിയ്ക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കുകയില്ല. തന്മൂലം അവുംപ്പിന്റെ ഏ നുന്നു ഡിഗ്രിമാത്രം ഭായതിനു ഇതല്ല കാരണം.

‘അംബുദക്കിൽ തുടയിരി നുന്നു മാത്രമേ അവുംപ്പിനു പ്രാപിയ്ക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കും എങ്കിലും.’ ഈ പ്രസ്താവത്തിന്റെ അയുക്തിക്കത മുൻപരഞ്ഞതിനോടൊക്കെപ്പും പ്രത്യേക മല്ലുകിരിയ്ക്കും. എന്നാലും അല്ലെങ്കിലും ഇതും അ സാധ്യവാണിനു വിശദമാകും. അവുംപ്പിനു തുട ഡിഗ്രി നുന്നു മാത്രമേ പ്രാപിയ്ക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കും എങ്കിൽ തുടയിരി നുന്നു എന്നതു് അവുംപ്പിനെക്കുറിച്ചുള്ള, നിർവ്വചനത്തിൽ ഉംസ്ഥപ്പുത്തെന്നുണ്ടോണ്. ‘തുടയിരി നുന്നു കൊള്ളാവുന്ന പാതയും, എന്നായിരിയ്ക്കും അംബുദപ്പിന്റെ നിർവ്വചനം. ആയാളുടെ നുന്നു 101 ഡിഗ്രിയായി

ചുപ്പാധാരൽ അവുണ്ടെപ്പോകയില്ല. മേൽനാൾമായി, അവുണ്ടെപ്പീൻറു മുഖത്ത് മല്ലപ്പാർ ചാതിനായിരുന്നു നീ രോക്കമെണ്ണെന്ന വിചാരിയ്ക്കുക. അതും അതും മുഖത്ത് തനി ഒരു രോമം കുടി മഴച്ചും അതും പിന്നു അവുണ്ടെപ്പെല്ലും അനുമാനം ചെയ്യണമിവരും. അവുണ്ടെപ്പും സുപ്പും നൈജും മറ്റൊരു ധാരാളം ചെലുത്തി രണ്ടായിരുന്നു കുടി ചെന്നമുള്ളവനായി. തീന്നാൽ, ചാഡത്തെ അവുണ്ടെപ്പീന്നു യല്ല പിന്നു. നാാ കാരണമെന്തെന്നു പറയേണ്ടിവരും. അതു ധാരം ഒരു പത്രക്കാലും കുടിജിവിച്ചിരുന്നു കരുക്കുടി നല്ല വനായ്ത്തീന്നാൽ അതും വുക്കിത്തും നശിച്ചപോകുമെന്നു അനുമിച്ചുണ്ടിവരും. മുത്തു പാരമാബലമല്ലോയെ? തന്നിലിംഗതം, രണ്ടാമത്തെ കാരണവും സാധ്യവപ്പെല്ലും സിലഭായി.

ഹനി എന്തു ബാക്കിയിട്ടും? അവുണ്ടെപ്പീൽന്നിനു വുതിരിക്കുവും ബാഹ്യവുമായ ഒരു കാരണമെന്തു പ്രവർത്തനം ചെയ്തുവായിട്ടുണ്ട് അവുണ്ടെപ്പീന്നു 100 ഡില്ലി നന്ദയിം ബാധിക്കുന്നുമെന്തിരുതു കഴിയു. ഇന്ത കാരണം എങ്ങനെയുള്ളതാണെന്നാണ് ഹനി അനേപാഷിക്കേണ്ടതു്. അനേപാഷാവിഷയം നന്ദയുടെ കാരണമാണ് തുകാശ്വർ, എന്തു ഡിലിക്കൽ ചെട്ടും കരയാത്ത നന്ദയെ ഉൽപ്പാദിപ്പിയ്ക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ളതെന്നിരിയ്ക്കുണ്ടും ഇന്ത കാരണവും ചുരക്കിപ്പുറയ്ക്കാണെന്നുകൂടി, ഇന്ത കാരണം ഒന്നുകൂടി പരിമിതമായ നന്ദയോടുകൂടിയതായിരിയ്ക്കുണ്ടും, സാഹല്ലുക്കിൽ അപരിമിതമായ നന്ദയോടുകൂടിയതായിരിയ്ക്കുണ്ടും. പരിമിതംായ നന്ദയോടുകൂടിയതാണുകൂടി, മുന്തും നാം ചെയ്യു പ്രശ്നങ്ങൾ പി

നോക്കും ആവത്തിയേള്ളണ്ടതായി വന്നുകൂടുന്നു. ഈ കാരണം തിരിഞ്ഞെന്ന കാരണവും വേദരായ പരിമിതമായ നമ്മയാണെങ്കിൽ, ഒരു നമ്മയുടെ കാരണം അറിയുന്നതിനുപകരം പല നമ്മകളുടെ കൂരണം അറിയേണ്ടതായിട്ടാണ് ഈരിയ്ക്കുന്നതു. പരിമിതമായ നമ്മയിലെബനിലും അവുണ്ടെന്നെന്നു നമ്മയുടെ കാരണം ചൂണ്ടശയും ശാശ്വതമായും വെളിയേപ്പു ചുന്നില്ല. തന്റെ അപരാമിതമായ നമ മാത്രമേ മറ്റൊന്നുകളുടെ കാരണമാവാൻ പ്രാപ്യമാകയുണ്ട്. അപരിമിതമായ നമ്മയുടെ അഭിവാദനിൽ പരിമിതമായ നമ്മകളും നീം വാസ്തവികമാകയില്ല.

ഈ അപരിമിതമായ നമ ചിന്താലോകത്തിൽ മാത്രമല്ല സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുക്കേണ്ടത്. അതു കേവലും ആദർശപരമോ സാങ്കല്പികമോ അല്ല; അതു എത്രയും വാസ്തവികമാകുന്നു. അവുണ്ടെപ്പോഴുള്ള മത്തയേഷൾ പരിമിതമായ നമ്മയുണ്ടെങ്കിൽ വാസ്തവികമാണ്; തന്റെ പരിമിതമായ നമ്മയുടെ കാരണവും വാസ്തവികമാണ്. തന്റെ അപരിമിതമായ നമ്മയും അമാത്മമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന നീനാണും. ഈ അപരിമിതമായ നമ്മയും നമ്മുടെയേക്കുന്ന നാം ദൈവക്കുന്ന വിള്ളുയ്ക്കുന്നതും.

പ്രസ്തുതവാദത്തെ മഹറായവിധത്തിൽ സംക്ഷിപ്പിച്ചുമായി പ്രകാശിപ്പിയ്ക്കുന്നും. പ്രപഞ്ചത്തിൽ പരിമിതമായ നമ്മയോ ടുക്കിടിയ വിവിധവസ്തുക്കൾ കാണുന്നുമെന്നുണ്ട്. ഈ പരിമിതമായ നമ തന്നെയും പലേ തോതുകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പു ചുന്നുണ്ട്. അങ്ങളുടെല്ലാം നമ്മയോടുകൂടിയ ഒരു വസ്തു ചിന്താവിഷയമായി എടുത്തും അതിഞ്ഞെന്നു നമ്മയുടെ കാരണം

മെത്താവണ്ണന് ഫോറിച്ചുപാട്, റണ്ട് വിധത്തിൽ സംശയാനു നൽകാം. കൗകിൽ ഈ നന്ദ സ്പദംഭവിച്ചതായിരിയ്ക്കും; അംഗ്ലേഷ്യിൽ അതു കാനുപ്രഥായ എത്തക്കിലും, കാരണത്തിന്റെ പ്രചർത്ഥനയും ഉൾപ്പെന്മായുള്ളായിരിയ്ക്കും. എന്നാൽ സ്പദം ഭവിജ്ഞനാ നന്ദയുടെ ധാരാത്തായ അന്തിത്തി യുഖ്യാ. അതു പരാവേക്ഷിക്രാത്തതായതുകുംണ്ട് അംഗി നെ ഒരു പരിമിതിയുള്ളതും തെളിനിന്ത്രുവാൻ കൗകും ണ്ടം സാധിച്ചുയില്ല. പരിമിതത എന്നതു് നന്ദയുടെ അംഗാവത്തെയാണ് മുചിപ്പിയുള്ളനുത്. പരസ്പരവിരുദ്ധമായ റണ്ട് കാര്യങ്ങൾ രേഖാമയത്തു് രേരകാരണത്തിൽനിന്നും ച രാപ്പടകയില്ല. അതുകൊണ്ട് സ്പദം ഭവായ നന്ദ ആക്രീതി സമയത്തനു പരിമിതമാണെന്ന പരയുന്നതു് പുത്രാവര വികലമാണ്. രേഖാമയത്തു് നന്ദയെ സ്പദം ഉള്ളവാക്കുകയും ഇല്ലാതാക്കകയുംചെയ്യുകയെന്നതു് തെക്കാരണത്തിനു അസാല്യമാണ്. തന്റെലം സ്പദംഭവായ ന.ന അപരിമിതമായിരിയ്ക്കുംണ്ട്. പക്ഷേ പരിമിതമായ നന്ദമാത്ര മേ പ്രപബ്ലേഷ്ടിൽ നാം കാണണമെങ്കിൽ. തന്റെലം പ്രപബ്ലേവിച്ചതല്ല. അതു പരാസ്പരമാണ്. അന്തിന്നെന്ന കാരണം അന്ത്യമാണ്. ഈ കാരണ വും പരിമിതമാണെങ്കിൽ ഇതും ഒരു പ്രലഭാജനന വരും. മെല്ലികഹായ മേതു ഇന്നിയും സംസ്കാരാദിക്രില്ല. എന്നാൽ അപരിമിതമായ നന്ദയെയില്ലതുംഭേദമാം കാരണം വിശദമായിക്കഴിഞ്ഞു.

അപരിമിതമായ നന്ദയും അപൂർവ്വതയും പാസ്പരനി ഭഷയകങ്ങളുകകൊണ്ട് അപരിമിതമായ നന്ദയിൽ ധാരാ

അ റൂന്നതയും ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല. കാണമാനാളിൽ ശക്തി എന്ന പറയുന്നതു് ഒരു നമ്മുടാണ്ടു്. എന്നാൽ നേതൃ അഭ്യർത്ഥി ശക്തി പരിമിതവും അപൂർവ്വമാണ്’ തന്റെ മനസ്സിനു കഴുതാണെന്നുവെച്ചു് ദൈവത്തിനും മതത്തിനും ലൈഖിക്കുകളും സാക്ഷിരിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു യുക്തി വികലമാത്രം. ഭൗതികമായ അവകാശങ്ങൾ ഓപരിമിതമായ നമ്മുടെ ഹോജിയ്ക്കുന്നവയല്ല. തന്റെ അനന്തമായ പരിപൂർവ്വതയോടുകൂടിയ വ്യക്തി അംഗീകാരത്തിന്റെ നേതൃ സഹമതിയേക്കാണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു.

‘നമ—നമ എന്ന പത്രവന്ന മുഖിയാട പ്രദാന ഗിച്ചിട്ടുണ്ട്’. നമയുടെ സ്ഥാനത്തു് തിനു എന്ന ഉച്ചയോഗിയും തന്ത്രത്തേ? പ്രപഞ്ചത്തിൽ പരിചിതനായ തിനു കാണുന്നതുകൊണ്ടു, അപരിമിതമായ തിനുയോടുകൂടിയ ഒരു വ്യക്തിയുണ്ടാണെന്നു സങ്കല്പിക്കുന്നതേ? എന്ന ഒരു ആക്രമിച്ച പഠനം പുരാത്തപ്രകടനക്കാം. എന്നാൻ ‘തിനു’ എന്നതു എന്നാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാത്തവരിൽ നിന്നു മാത്രമേ ഇതു ആക്രമിച്ചപഠനം റാപ്പടക്കയുള്ളിട്ടു്. നമ എന്ന പറയുന്നതിന്റെ ആഭ്യന്തര മായ തത്പരം സത്തയാണ്. സത്തയുള്ളതൊക്കെയും നമയാണ്. തിനുയാക്കടു അസന്ത്രയാക്കുന്നതു്. അതിനും ആ സ്ഥിരത്തിനു ഒരു വസ്തുവാണെന്നു പറയാമെന്ന കിൽ തിനുയും ഒരു വസ്തുവാണെന്നു പറയാം. ശൈത്രത്തും ഒരു വസ്തുവാണെങ്കിൽ തിനുയും വസ്തുവാണ്. പ്രക്രമം ശൈത്രം ഒരു വസ്തുവല്ല. ചുട്ട് എന്ന സത്പ(energy)ത്തിന്റെ അഭാവത്തോടു് അതു വിവക്ഷിയ്ക്കുന്നതു്. എന്നാൽ നാം തിനുനെന്നു പറയുന്നതു നമയുടെ അഭാവത്തെ മാത്രം

உடேசித்துக்காள்ளுதானா? அல்ல. நமயுள்ளாகேண்டது' நமதிலூதிரியைக் (the absence of good where good ought to be) என்னதான்' தின. நமயுட அளவுவங்மாற்றப், பின்னயோ? அது' உள்ளாகேள்ளதானென்குடி ஹவிடெ விவக்கியைப்பூட்டுன்னீக். ஸமார்ஜ் வுவஹாரதினில் செற்றுவும் திமயும் ஒன்னாலோன்னா. பரயப்பூட்டு னாள்கிழு, ஸுக்ஷமங்லோஹித்தால் அவை உடல் ஒன்னால் கீடு அளவுவதையான்' லக்ஷிகரியைக்காதென் காளாம். அதுகொள்க் காபரிமிதமாய தினயோட்குடிய வுக்கி வென் பரயுந்து' தூலுமே காஸங்வென்மான்'. என்று. கொவள்ளாத: வுக்கியை ஸதந்துள்க்; தினயை ஸதந்தயிப்புதான். தனுவும் வரைக்கீடுடை ஒன்னாலே அதைப்பமாகி ஹவிடெ மெழுகிடுத்த நான்மானதை சுலக்குத்தின் தினயுள்ளது' ஸங்கரி கட்டுத்தென ஸுர்யையைக்கிழு. நம என்று காள்ளான்' பிசரித் ஸுநமாய' காளப்பூட்டுன்னதெனது வாடு ஹவிடெ அபுத்தமான்'. பரிமதமாய நம வாஸ்வஞ்சித் தூத்துக்காள்க் காபரிமிதமாய மூன்யும்—அதாயது: வெவரவும்—வாஸ்வஞ்சித் தூள்ளுமாற்மானான்' ஹவிடெ ஸமத்தித்துவியைக்கிழு.

അഭ്യർത്ഥന

നിയതി.

‘നിയമം’ എന്ന പദം പല വിധത്തിലും പല അത്മാ ത്വിലും പ്രയോഗിയ്ക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. രാജശാസ്നക്കളിൽ നാട്ടുചട്ടങ്ങളിൽ നിയമങ്ങളാണ് നാവക്കിലെന്നാൽ മാത്രമല്ല സാധാരണനാൽ ഷോഡം പറയാറുണ്ടെല്ലോ. സംസാരഭാഷയിൽ ‘നിയമം കഴിയുക’ എന്നും സാഹിത്യഭാഷയിൽ ‘നിയമം’ എന്നും മറ്റൊ പരിയുണ്ടോ, നിയമം എന്ന വാക്കിനു ‘പതിച്ചു’ എന്നാണ് അത്മം കല്പിയുകന്തു. ഇവയുടെ പുരീശ പ്രത്തിയുടെ നിയമങ്ങൾ, പ്രപബ്ലേമുകൾ, സ്ഥലവസ്തുക്കളുടെ നിയമങ്ങൾ, എന്നിങ്ങനെ മുതൽ പ്രയോഗങ്ങളിൽ പ്രപബ്ലേമുകൾ കാണപ്പെടുന്ന ഒപ്പുകയറ്റപ്പെട്ടതാണ് നിഭാനം എന്നാണ് നിയമശബ്ദത്തിൻറെ രാഘവം.

പ്രപബ്ലേമുകൾ നിയമങ്ങളുടെ സ്വഭാവമല്ലോ? ‘സദ്ഗാനങ്ങളായ കാരുജങ്ങളുടെ അനുസ്യതയായ അവത്തനം’ (the successiveness of similar phenomena) എന്നാണോ പ്രത്തിനിയമം എന്ന പദത്തിൻറെ അത്മം? ചിലർ എക്കുണ്ടോ മന്തരത്തിലാണ് നിയമശബ്ദം പ്രാവ്യാനിയുകന്തു. എത്ര ഷോഡവയെന്ന വച്ചാൽ:— പണ്ട് പണ്ട് രഹി ഞൈ തേങ്ങ കഴി ത്രിക്കേപ്പാർ ഞൈ തേങ്ങിൻ തന്റെ മുളച്ചവന്. പദത്തിൽപ്പെട്ട കൊല്ലജങ്ങൾക്കും രഹി ഞൈ തേങ്ങ കഴിത്രിക്കേപ്പാർ പിന്നെയും ഞൈ തേങ്ങിൻവാത മുളച്ചു. എൻ്റെ മത്തുള്ളേൻ

தேவை கடித்திடு; பிள்ளையும் தெண்டிற் காலு' இல்லையுள்ள. எனவோ ஒரை தேவை கடித்திடு; தெண்டின்வெத தொன்யாளை எந்தில் நீான் இல்லையுள்ளது'. ஹஸ்வை தேவையிட்டினா தெண்டே' வல பூவனும் இல்லைட்டின்வெதை பரமாத்மாள்' எனிலும் ஏன் பத்தொல் விவக்ஷியைப் பெட்டுவெதைன் சில ம் பரவுன். துறைப்பல்வேல்ரா துடரை அதுவத்தியைப் பெட்டுக் கூறாதாள்' நிறைவென்று அவர்க் கிழவாளியையுள்ளன. ஏ கைப் பூர் பூதூவத்தில் முத்துவதாமாய ஒரை ஸ்வாலிதும் வெளின்று கீட்க்கின்றே; துறைப்பல்வேல்ரா பூநாவத்தியைப் பெட்டுவெதை சுங்கதி ஒரை நிறைவெல்லை; அது கேவ லம் ஒரை காங்கிரவமாள்'. பூர் பூநாவத்தை நிறைவெல்லை, பிள்ளையோ? நிறைவெத்தின்ற பலவுமிகு. நிறைவெத்தின் வெவைவலாவவும் பூநாவத்தை நிறை காஞ்சாவவுமாளோ இதிறு'. அப்புகாரமலைக்கிற நாலை தேவையில் நினை மா வு இல்லையிலையும் நம்முச் சூழ்வை திட்டியாயி பரவுவின் ஸாயியை? நாலைதை காஞ்சும் நம்முடை காங்கிரவத்தில் பெட்டுவெல்லை. நாலை தேவை கடித்து கயாடுவேயார்க் கேவை முக்கியையூடு பான் போகயிலையும் நாம் ஏன்வெளை நிறைவெனி யை? ஹாதவரை அவைவை ஒரை காஞ்சும் ஸ்வேவித்திலை. நீ வாய்க் காலை அது ஸஂவேவியையுவாற் பாடிலையுள்ளோ? 'பாடிலை' ஏன் நிற்கு பரியளவென்கிற அவசூருமைய ஒன் நிறைம் காந்தில் அங்கெவித்தின்காலியையிலை, என். அவை வொலையை நிறைக்கும் உள்ளக்கிண்டு, காஞ்சும் அதுவத்தியைப் பெட்டு வு கூடி, அதுவத்தியைப் பெட்டுவெல்லையும் கூடி அது நிறைம் ஏன்புாலும் ஸ்வருமாய நிறையை. அவைவையுத்து நிறைக்கோ

വാസ്തവത്തിൽ ഉള്ള കൊണ്ടാണ് പില സംഗതികളുടെ മും പ്രത്യേകപൂർണ്ണം നമ്മകൾ പറവാൻ സാധിയ്ക്കുന്നത്. തെങ്ങു എന്ന പരയപ്പേട്ടുന്ന വുക്കൾ മുതേവരെ ഭൂമിവത്തു മുള്ളിട്ടില്ല എന്ന വിചാരിയ്ക്കുക. എന്നും “തെങ്ങു എന്ന പരയപ്പേട്ടുന്ന മരം ഉണ്ടാവുന്ന സംഗതി വരണ്ണമെങ്കിൽ അതു തേങ്ങയിൽ നിന്ന മുള്ളേം കഴിയു” എന്ന നമ്മകൾ നിന്നിശക്കം പറയാവുന്നതാണ്. എന്നും കാണിക്കാണ്ടാൽ: ഏ യഥത്തിന്റെ സപ്രാവം അതുവരുത്തുന്നതുവരുത്തുന്നതുവായി അനുബദ്ധമാണ്. പ്രത്യേതു, അവശ്യത്തെ (necessity) മാക്കും. ഒരുവിധത്തിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ ഇന്നാവിധത്തിൽ ദാത്തേ വ്യാപരിയ്ക്കുവും എന്ന വസ്തുക്കൾക്കു നൽകപ്പേട്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഒരു ശാഖാഭാംഗം നിയമം. വസ്തുവിന്റെ സപ്രാവ (the nature of the thing) മാണം നിയമം എന്നും സമാധാനം എന്നുകൊണ്ട് സാധുവാണെന്നു ചിന്തയേ വിശദമാവുന്നതാണ്.

ഈ ഇന്ത്യൻ നിയമങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനവും തങ്കൾ സാമ്പത്തിക എല്ലാകാരമാണെന്നു അനേപാഷിയ്ക്കുന്നതു. പ്രപഞ്ചാ ക്രമവിശയയാണ്. അതിനു നിയമത്തായ വ്യാപാര രഹജ്ഞത്തികളും അവസ്ഥാപരിശോഭങ്ങളും മുണ്ട്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഈ ക്രമീകൃതത്തായ അവസ്ഥയും ‘നിയതി’ എന്ന നാമകരണം ചെയ്യും. നിയതി പരിപൂർണ്ണം മാനുസ്കരണം അനുത്തിയാതെതാഴെ സ്വന്തതയ്ക്കില്ലെന്നും ഇവിടെ തെളിക്കിയേണ്ട അവശ്യമില്ല. ക്രമീകൃതത്തായ പില അവസ്ഥകൾ നാം നമ്മുടെ ചുററില്ലോ കാണാനാണെങ്കിൽ മാത്രമേ ഇവിടെ അധ്യാ

எலித்துறைத்து. இற நியதாவசமையை ரள்ளி எடுத்துக்கொண்டு வேற்கிறோம்; (1) ஸபகீயம்; (2) பராபேக்ஷிதம்..

பின்னால்கூட்டுத்துக்கிய வடிவங்களை அனுராங்கு சும் மோஜிப்பியூ, பெட்டவேஷாஸ் பராபேக்ஷிதமைய குழிக் களை சுடில்லமாக்கின்றது. காற்றுகாலைவெயில்பானத லிங்காவடிவங்களை நூற்றும் பூல்லமாள். அது பூல்ல தினங்கள் பூல்லின்றி காலைவைக்கிழவு. பூல்ல பத்துவின்றி காலைவைக்கிழவு. பூல்லிபூக்கிழவு மிகவும் தூதிதான் பத்துவின் ஜீவியூ, வாங்கி கூடியும். பத்துவிபூக்கிழவு பத்துவின் பூல்ல மிகவுகொட்டுத்து. ஏனால் வாஸ்தவத்திற்கு பத்துவின் வலிக்காக அந்தப்பகுதிகளை திரிந்திருக்கின்றது. நம்முடை அந்தறிக்கும் மிகவுக்காக ஜீவன்யை ரளத்தினத்துறுத்துமாறு பறுத்துமானங்கள் நோக்கக். வாயு விழுது புயாமாயி எக்ஸிஜன், கெட்டங்கள், எடுக்கின்ற கொரள்கள் அங்கேகொட்டுத்து. கெட்டங்கள் மாறுமே வாயுவிற்கு உத்திரம் ஏன் ஏதுவியூக்கி. ஏனால் உங்குறுப்பு பொருள்கள் பத்துவேகங்கள். நேரேரித்து வாயுவிற்கு கூக்ஸிஜன் மாறுமே உத்திரம் ஏதுகிறது, மிகவுக்காக அதுதிருப்புத் தாமஸவினால் தீக்காலைப்போலே ஏற்றுத்துவேகங்கள். இற வொழுத்துக்களை நூற்றுமைக்காக்க மிகவுக்காக பூங்காயார்கள் தினங்களை அந்துள்ளது உபயுகத்துமானால்தான். ஏனால் இற அந்தறிக்கும் நாம் ஸுஷ்டித்திரம். அந்தறிக்கும்பூல்ல நம்முக்குத்துறுத்தும். நாம்முக்குத்துறுத்தும் ஜீவிக்காலை ஸுஷ்டிக்காலை தெருத்து பரிசொம்பில்லாது அங்கெல்லமானங்கள் இனி கொரவுபுரிந்துத்துறுத்தும். இற ஸில்லாது பரி

ണാശവാദികൾ തെന്ന മിക്കവാദും ചവററുകാട്ടയിൽ തജ്ജി തിട്ടുള്ളതാണ് അന്തരീക്ഷമല്ല നമുക്ക് സ്വഭാവിച്ചതെങ്കിൽ നാശം അന്തരീക്ഷവും ഇങ്ങനെ സംഭ്യാജിപ്പിച്ചുപെട്ടിട്ടുള്ളതു തിൽ ധാതോടു കുഴിക്കണമെല്ലാണോ? അപ്രകാശം തെന്ന അവധി (organisms) കളുടെ ശരീരംലും പരിശോധിച്ചാൽ ദിനാംഗം ധർമ്മം അല്ലെങ്കിൽ കുടിച്ച വിവിധാവധികൾ ഡാഗ്രാഫം സംബന്ധിച്ചുള്ളതിനില്ലെന്നു കാണാം. ഒരോ അവധിവും ലക്ഷ്യാപലക്ഷം ജീവാണംകളുടെ അന്ത്യോന്തര സംബന്ധത്താലാണ് പ്രവർത്തനം ചെയ്യുന്നത്. ഇതുണ്ടം നാനാത്പത്തിൽ എക്കത്പോരം വെളിപ്പേട്ടതുനാം അവധികൾ പരാപ്രേക്ഷിച്ചുമായ നിയതി.

സപ്രകാശമായ നിയതിയാകട്ടെ ഓരോ വസ്തുവിനും ആന്ത്രോക്ഷമായ ഗ്രാജേറ്റിയൈസ്സും. ഒരു ചെറിയ ബീജത്തിൽ നിന്നും മഹാത്മമായ ഒരു വൃക്ഷം പുരുഷുക്കനും നോക്കുക. ആ വൃക്ഷത്തിനുള്ള സപ്രകാശമായി പുരുഷുക്കനുള്ള ശക്തി ബീജത്തിൽ അനുഭവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതിനും പരാപ്രേക്ഷം വെണ്ണെല്ലാം ശരിതെന്നും വായ്പിൽ നിന്നും മണ്ണിൽ നിന്നും സുന്ദരിക്കുന്നു നിന്നും പോക്കാംഞ്ചേദം ഉപാധിച്ചേക്കിൽ മാത്രമേ അതിനു വളരുവാൻ പാടിട്ടും. പക്ഷേ ഇതു പോക്കാംഞ്ചേദം വൃക്ഷത്തിനുള്ള സപ്രകാശ മുണ്ണായിരിയ്ക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കുകയില്ല. പ്രത്യേകബീജത്തിൽനിന്നും മാത്രമേ പ്രത്യേക വൃക്ഷം പുരുഷുകയുണ്ടും. ബീജത്തിൽ അനുഭവിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന ശക്തിയാണ് ഒരു വൃക്ഷത്തിനു മറ്റൊരുക്കണക്കില്ലാത്ത വി

தேவை கடித்திட்ட; பிள்ளையும் தெண்டிற் தனு' முத்துவுள். எதான் ஏன் தேவை கடித்திட்ட; தெண்டில்லைத் தெள்ளாயாளை அந்தில் நீரை ஆல்துவுனாற். ஹஸ்ரை தேவைகிட்டினால் தெண்டு பல பூவசும் முத்திட்டினாலும் பரமாற்மாள் நிறம் ஏற்கு பட்டதாக விவக்ஷியூத்தூத்துக்கூத்து சில ர் பரயுள். இலுப்பல்ஜெரல் துடரை அதுவத்தியூத்தூத்துக் கடிநாதாள்' நிறமென்று அவர்க் கிழவுள்ளியூத்துள். ஒ கைச் சூரி பூண்டுவத்தில் ஹத்தாமாய் ஏன் ஸ்வாலிதும் வெள்ளு கீட்கின்றன? இலுப்பல்ஜெரல் புநராவத்தியூத்தூத்துக்கூத்துக்கூத்துக்கூத்து ஸங்குதி ஏன் நிறமெல்லூ; அது கேவ லா ஏன் அங்குவமாள்'. ஹத புநராவத்தாங் நிறமெல்லூ, பிள்ளை? நிறமத்தில்லை பலவுமது. நிறங்கின வெறவுவெறுவும் பூநாவத்தாங்கின கண்ணுதாவவுமாளை இத்து'. அப்புகாரமலைக்கிற நாலூ தேவையில் நினை மா வு முழுத்திலைஞ் நமுக்க ஏன்றென் திட்டியாயி பரவுந் ஸாயியூ? நாலூதா காறும் நமுக்க அங்குவத்தில் பெட்டலைப்பூ. நாலூ தெண்டு காற்றுமேயால் தேவை முக்கு வேழ்க் கானா போக்குவிலைஞ் நாம் ஏன்றென் தீங்கானி யூலா? ஹதவரை அங்குவை ஏன் காறும் ஸ்வித்திட்டிலை. ஸ வது' நாலூ அது ஸ்வியூவால் பாடிலைஞ்சோ? 'பாடிலூ' ஏனா தீர்த்து பரயவுள்ளக்கிற அவசூமாய் ஏன் நிறம் சாதில் அங்குவித்திட்டினாயிரியூனா. அவை கொல்லாய் நிறம் உள்ளக்கிற, காறும் அதுவத்தியூத்தூத்துக்கூத்து லூ ஸரி, அதுவத்தியூத்தூத்தூத்துக்கூத்து ஸரி அது நிறம் ஏட்டூதும் ஸ்வுமாயிரியூ. அவைகள் யது நிறங்கை

വാദ്യുവത്തിൽ ഉള്ള ഒക്കണ്ടാണ് വിലാ സംഗതിക്കുടാണി ഥി പ്രത്യുഥപൂർണ്ണം നമ്മക പറവാൻ സാധിച്ചുന്നതു. വാ ആ എന്ന പറയപ്പെട്ടുന്ന രൂക്ഷം ഖണ്ഡവരു ദ്രോഹാനു ഇതി ശ്രീക്ഷൃം എന്ന വിചാരിയ്ക്കുക. എന്നും “തത്പരം എന്ന പറയപ്പെട്ടുന്ന ഒരു ഉണ്ടാവാൻ നാശത്തി വരണ്ണാക്കിയും അതു അങ്ങങ്കിൽ നിന്നും മല്ലാശു കഴഞ്ഞു” എന്ന നാശക നി വ്രിശകം പറയാവുന്നതാണ്. എന്നുന്നകാണ്ടനാൽ: നി യുദ്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവം അതു തന്നെവും തങ്കൾവായ അന്ന ബേദുംപ്പു. പ്രത്യുത, അവല്ലത്പ (necessity) മാക്കാം. ഒരുവിധത്തിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ ഖനാവിധത്തിൽ നാ തന്മ വ്യാപരിയ്ക്കാവു എന്ന വസ്തുക്കരിക്കു നന്നക്കപ്പെട്ടിരി യ്ക്കു ഒരു ശാസനഘടാണ് നിയമം. വസ്തുവിാന്റെ സ്വഭാവ (the nature of the thing) മാണം നിയമം എന്നജീ സമാ ധാനം എത്രക്കും സാധ്യവാണെന്നു പഴിയേ വിശദമാവു നാതാണം’.

ഈ ഖണ്ഡം നിയമങ്ങളിടെ പ്രവർത്തനവും തന്റെപാഠി സാമ്പൂഢം എല്ലക്കാരമാണെന്നും അന്നേപശിയ്ക്കുക തന്നെ. പ്ര പരമ്യം ക്രമവിശയമാണ്. അതിനു നിയതമായ വ്യാപാ രപബ്ലിക്കളിൽ അവന്നുംവിശാഖാങ്കളിൽ. പ്രപബ്ലിക്കി ന്റെ ഇതു ക്രമീകൃതമായ അവസ്ഥയിൽ ‘നിയതി’ എന്ന നാമ കുറഞ്ഞു ചെയ്യാം. നിയതി പരിപൂർണ്ണാണെന്നോ അതിൽ യാതൊരു സൂന്തരയുള്ളില്ലെന്നോ ഖവിടെ തെളിച്ചിരുത്തേണ്ട അതവല്ലുമെല്ല. ക്രമീകൃതമായ പിലാ അവസ്ഥകൾ നാം ന മുടു ചുററില്ലോ കാണാനാണെന്നും മാത്രമേ ഖവിടും അധ്യാ

ഹരിച്ചുനാളും. ഈ റിയതാവസ്ഥയെ രണ്ട് എന്നാണോ കി വേർത്തിറിയും; (1) സ്പകീയം; (2) പരാപ്രക്ഷിതം.

ഭിന്നത്രണങ്ങലോടകൂടിയ വസ്തുക്കൾ അദ്ദോഹപ്രം സം ഫോജിപ്പിയ്ക്കുപ്പെട്ടബോഡാഡർ പരാപ്രക്ഷിതമായ കുന്നിക രണ്ട് സംസ്ഥിലമാക്കുന്നത്. കാഞ്ചകാദാഖാബന്ധമില്ലാത്ത ഭിന്നവസ്തുക്കൾക്കുടെ സംഗ്രഹം പ്രവർത്തനത്തിൽ സുലഭമാണ്. പത്ര പല്ലു തിന്നുന്നു. പല്ലിന്നറ കാരണം പത്രവല്ലി. ഒ ലി പത്രവിന്നറ കാരണവുമല്ല. പല്ലില്ലെങ്കിലും മറ്റൊഴി തും തിന്ന പത്രവിനാര ജീവിയ്ക്കുവാൻ കഴിയും. പത്രവില്ലി കിലും പല്ലു മിഛച്ചകൊള്ളി. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ ഒ ലി പത്രവിനാര വലിരാക്കുന്നതുമായിട്ടാണ് തീന്തിരി ലി പത്രവിനാര വലിരാക്കുന്നതുമായിട്ടാണ് തീന്തിരി യുന്നുന്നത്. നമ്മുടെ ഓന്തരീക്ഷം മനസ്തുക്കുന്ന ജീവനാധ്യാത്മക രണ്ടത്തിനേക്കുത്തമാത്രം പത്രവിനാര നോക്കുക. വായു വിൽ ക്രൂഡാനുമായി വാക്സിജിൻ, ടെന്കജിൻ, എന്നിങ്ങനെ നെ രണ്ട് അംശങ്ങളാണുള്ളത്. നോക്കുന്നു മാത്രമേ വാ നെ രണ്ട് അംശങ്ങളാണുള്ളത്. എന്നു ദിച്ചാരിയ്ക്കുക. എന്നാൽ മനസ്തുക്കു യുവിൽ ഉള്ളി. എന്ന ദിച്ചാരിയ്ക്കുക. എന്നേരെറിച്ചു വായുവിൽ ഓ റോസ്സേറ്റട്ടി പത്രവോക്കം. നേരോരെറിച്ചു വായുവിൽ ഓ, കീസിജിൻ മാത്രമേ ഉള്ളി എക്കിൽ, മനസ്തുക്കുന്ന അയയ്ക്കു താമസവിനാർ തീക്കണ്ണാളിവോലെ എരിത്തുവോക്കം. ഈ താമസവിനാർ തീക്കണ്ണാളിവോലെ പ്രാണധാരണ ബാധ്യക്കൾക്കുടെ സംഭവാഗമാക്കുന്ന മനസ്തുക്കുന്ന പ്രാണധാരണ തത്തിനു ആരത്തുനും ഉപയുക്തമാണെന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ തത്തിനു ആരത്തുനും ഉപയുക്തമാണെന്നുണ്ട്. എന്നതീക്ഷ്മയും നെമു സ്പജ്ജിച്ചതും. അന്തരീക്ഷമയും സ്പജ്ജിക്കുന്ന സ്പജ്ജിച്ചതും. നാമചവറുങ്ങളാണ് ജീവിക്കുന്ന സ്പജ്ജിക്കുന്ന തത്താളിയും പരിശാമസില്ലാത്തതും അബിലമാഖാനും ഈനി തൊരവസരത്തിൽ തെളിയിയ്ക്കും. ഈ സിഡാന്തം പരി

ണാംവാദികൾ തന്നെ മിക്കവാറു ചവറുകൊടുത്തിൽ തങ്കിൾ യിട്ടിള്ളതാണ് അന്തരീക്ഷമല്ല നമ്മുടെ സ്വഭാവിച്ചുപോടിട്ടിള്ള നാഥം അന്തരീക്ഷവും ഇങ്ങനെ സംരോധിപ്പിച്ചുപോടിട്ടിള്ള തിൽ ധാതനാടുകൾ കുന്നിക്കരണവുമാണെന്നുന്നു? ശാസ്ത്രകാരം തന്നെ അവധി (organisms) കളിടുന്ന ശരീരംലും പരിശോധിച്ചാൽ ദിനമിന്ന ധർമ്മജാലകളുടെ കുന്നിക്കരണവും പരാസ്യരം സംഗ്രഹിതങ്ങളായിരിയുന്നതു കാണാം. ഒരോ അവധിവും ലക്ഷ്യാപലക്ഷം ഇവാണുകളിടുന്ന അന്ത്യോന്തര സംരൂപയത്താലാണ് പ്രവർത്തനം ചെയ്യുന്നത്. ഇത്തരം നാനാത്പത്തിയിൽ ഏകത്പേരും വെളിപ്പുചെയ്യുന്ന അവധിയാണ് പരാപ്രേക്ഷിതമായ നിയതി.

സ്വകീയമായ നിയതിയാകട്ടെ ഓരോ വസ്തുവിനും ആ
തന്റെ കമ്മിഷ്നേറു ഗ്രന്ഥങ്ങളും പരാമർശിയ്ക്കുന്നു. ഒരു ചെറിയ ബീജത്തിൽ നിന്നും മഹാത്മമായ ഒരു വൃക്ഷം എന്നും പുരുഷനും നോക്കുക. അതു വൃക്ഷത്തിനുള്ള സ്വകീയത്താണെങ്കിൽ എന്നും പുരുഷത്തിനുള്ള ശക്തി ബീജത്തിൽ അനുഭവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതിനും പരാപ്രേക്ഷി വേണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. വായുവിൽ നിന്നും മണ്ണിൽ നിന്നും സൂര്യൻിൽ നിന്നും പോലുക്കാണെങ്കിൽ ഉപാധിച്ചേരുകിൽ മന്ത്രമേ അതിനു വളരുവാൻ ചൗഢിയിട്ടും. പരക്ഷി ഇതു പോലുകാണെങ്കിൽ വൃക്ഷത്തിനുള്ള സ്വകീയ മുണ്ഡാണ്ഡം സൂര്യിയ്ക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കുകയില്ല. പ്രത്യേകബീജത്തിൽനിന്നും മാത്രം പ്രത്യേക വൃക്ഷം പുരുഷപുട്ടകയുണ്ടിട്ടും. ബീജത്തിൽ അനുഭവിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന ശക്തിയാണ് ഒരു വൃക്ഷത്തിനു മറ്റൊരു വൃക്ഷംകുണ്ടാക്കിപ്പാത്ത വി

ശ്രേഷ്ഠനാജരം നൽകുന്നതു്. ഇവിടെയും അത്തുടക്കരമായ ക്രമീകരണം അന്തർലൈനമായി കൊണ്ടുവരുന്നു.

ഉഭയപക്ഷത്തിലും നിയതിയായ രഹസ്യമയാണോ നാം കാണുന്നതു്. ദാതായതു് ഫലത്തെ ലക്ഷ്യംകൂടി ഉപകരണങ്ങൾ സജീകരിയ്ക്കപ്പെട്ടുകയും സംശയജിപ്പിയ്ക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. പ്രതിജ്ഞയുടെ വ്യാപാരം ലക്ഷ്യം ക്രാത്തതല്ല. ചില നിശ്ചിതഫലങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടുവരുമ്പോൾ പ്രതി സദാ പ്രവർത്തനംചെയ്യുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു.

ഈ വിഷയത്തെക്കൊണ്ടു് ഇനിയും ഉപഘാടിയ്ക്കുന്നതിലും പണ്ഡിതനാം പാമരനം, ഭേദാനന്തിയും, രാസ്തും നാം, ആസ്സികനം നാസ്സികനം കൗദ്യപോലെ സമൂഹത്തിലുണ്ടു്. “ഈപ്പോൾ കാണുന്ന നാനാത്പര്യ കാലത്തു് ഉണ്ടാക്കിയെന്നില്ല. കേവലം മേഖസ്ത്രമായ (neurotic) ഒരു അവസ്ഥയിൽ നിന്നുണ്ടോ ഈക്കാണുവുന്ന വൈജ്ഞാനിക്കളിലും ഉണ്ടായതു്” എന്ന സമർപ്പിച്ചാലും വാദമുഖ്യത്തിനു ധാതനായ കോട്ടവും സംഭവിയ്ക്കുന്നില്ല. വികസിതാവസ്ഥയും അത്തുടക്കരവും ക്രമീകരവുമാണോ മുലധാത്രവിൽ ആനേകംവിച്ചിറിയ്ക്കുന്ന ശക്തി. ഇപ്പോൾ കാണുന്ന ഫുജിപ്പിലും പുറപ്പെട്ടതുവാനുള്ള ശക്തി അതിൽ എന്നും നിലീനമായിരുന്നില്ലെന്നും. ഇ ശക്തി വികസിതപ്രവര്ത്തനപ്പോലെ തന്നെ അത്തുടക്കരമല്ല യോ? നികത്തിയുള്ളപ്പാർപ്പിച്ച മുലധാത്ര നിയന്ത്രണക്കാർ ഹീനമാണോ? ഇ മുലധാത്രവും നിയന്ത്രണങ്ങോ?

ഒള്ളൂറു ചീല ഫലങ്ങളെ ലക്ഷ്യംകാക്കി വികാസം പ്രോവി ശ്രദ്ധകാണ്ഡാണ് നാം കാണുന്ന ഫലങ്ങൾ പുരപ്പേട്ടതും പുരപ്പേട്ടക്കാണ്ഡിരിയുള്ളനാതും എന്നിൽ അനുഭാവം അനുഭ്ര ഇബ്ബാൻ'. തന്റെ പ്രചഞ്ചമെല്ലാം മേഖലകൾക്കരേഖയ കൈ ബാധപ്പടലത്തിൽ നിന്ന് പരിണമിച്ചണ്ഡായതാണെന്നും സ മമതിച്ചാലും നിയതിയുടെ പിടിയിൽ നിന്ന് മോഹനം ല ദിയുകയില്ല.

നിയതി കേവലം ധാരാളികമാണെന്നതു നിരീശ്വര നാർ വാദിയുള്ളനാതു്. ഇംഗ്രേസനു നാട്കുടയ്തവാൻ അ രയും തലയും മുഖക്കീ റില്ലുന്നവക്ക് പുരുഷപരമെവരും നിസ്സാരമാണ്. ശാസ്ത്രിയാനേപഥണാജ്ഞിയും അതിമാത്രം കശലഭവുംി. ട്രാം പ്രദർശിപ്പിയുള്ളനാ ചിലർഹോലും ഇക്കാരു തേതാട അടക്കമനോരു യുക്തിവിഹിനരായി കാണപ്പേട്ടുന്ന തു ബുദ്ധിജീവ മരിമായാ എഴുന്ന പറയേണ്ട്. ഹക്ക് ദ്വി പായുന്നതു കേട്ടാലും— “വാസ്തവികമായ പ്രത്തി അവരു മായ നിയമങ്ങളാൽ നിയന്ത്രിയുള്ളപ്പെടുന്നണിക്കിലും അതി കുറ ഉത്തരവം നാഞ്ചേരുമായ അന്യകാരത്തിലും നിരുദ്ധേത തിച്ചജാൻ സ്ഥിതിവെച്ചുനാതു്.” പ്രത്തി വാസ്തവികകലാ ഗണനം നിയമങ്ങൾ അതിനാന നിയന്ത്രിയുള്ളനണിക്കുന്നം അ ഭേദം സമ്മതിയുള്ളും. പക്ഷേ അതികുറ ഉത്തരവം അ ന്യകാരത്തിലും നിരുദ്ധേതയിലുമാണെതു. എന്നവച്ചാൽ, അന്യകാരം, നിരുദ്ധേത, എന്നീ രണ്ട് തുണ്ണ (Zero) എം ചേന്ന തമാൽമായി സ്ഥിതിവെച്ചുന്ന ഒരു സത്തരായ ഉല്ലാ ദിപ്പിച്ചുവെന്നല്ലേയോ അനുഭാവാം? ഇതു ഒരു കവിവാക്കുമാ തിരന്നാവുകിയും കവിയുടെ വ്യാഗ്രം എന്നാണെന്നു എക്കും

ശാന്തം ചെയ്യാമായിരുന്നു. ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഇപ്പോൾ അസംഖ്യയിൽ ഫലമുണ്ടായാൽ അതുകൊം തന്നെ! നിയതി യദ്ദേശ്വരം (Chance) യുടെ ഫലമാണെന്നു പറയുന്നതും മന്ത്ര റണ്ടുത്തിനേക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ട്. യദ്ദേശ്വരം എന്നവച്ചും കുമീ കരണത്തിൽനിന്നും അഭാവം എന്നാണതും. നിയതിയുടെ അഭാവമാണ് നിയതിയുടെ കാരണങ്ങളും പറയുന്നതും മി തമ്പരാജപ്പെനമാത്രം. അക്ഷണ്യരണ്ടാം കേരളത്തിലും അഥവാ ദാ ഒരു തൊട്ടിയിലെടുത്തു നോക്കുക നിലയ്ക്കു ഏംറിഞ്ചേ പ്രൂഹി, ആ അക്ഷണ്യരണ്ടാം അക്കണ്ണുൽ കുമീകില്ലേപ്പെട്ട കൂ കൂടാസ പ്രാണിത്വായ ‘അഭിജ്ഞാന ശാകന്തളി’മായിത്തീർന്ന ചെന്ന പറത്താൽ പോലും ഇതുംഹരുമില്ല.

സൂഖ്യപരാത്മകതിൽ സ്വയം അന്തിമിച്ചിരിക്കുന്ന ശക്തികളുടെ പ്രവർത്തനം മേതുവായിട്ടുണ്ട് അക്കാദിക മാനസിക തത്ത്വഫലമായ നിയതാവസ്ഥയും ഉണ്ടായതെന്നു ചി ലർ പറയുന്നു. ഇതു വാദം എത്താണ്ട് ഇപ്പോൾമാണ്:— “സൂഖ്യപരാത്മ (matter) മൊഴികെ മറ്റു ധാതാനും ജഗത്തിപ്പില്ല; ഉണ്ടായിട്ടുമില്ല. അതായതുഃ പ്രാണി (extension) യും തും ഇന്ത്യാഹരംമായതുമായ വസ്തുമാത്രമേ യടാക്കം മാറി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഒരുക്കാഡാത്ത് പ്രപഞ്ചം പരി ശ്രേണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന അഗ്രിമയമായ ഒരു ബാജു സാമ്പത്തികനും മുൻ ബാജുസംബന്ധങ്ങളും വിവിധശക്തികളുടെ സംഘടനവും പ്രതിസംബന്ധവും മേതുവായി, ഇന്നു നാം കാണുന്ന സഭചതനവും അംഗവതനവുമായ സംഖ്യപരാത്മജ കൂടും കുഞ്ഞുന്ന പരിഞ്ഞത്വായി നീറ്റി. ജീവജാലങ്ങൾ കേവ

ഈ അർത്ഥത്കരണങ്ങളായ ഫട്ടികാരങ്ങളാണ്; വിഹാരം, ദന്തം, എന്നീവെച്ചല്ലാം സ്ഥലപദാത്മത്തിന്റെ ചലനം ചാത്രാക്കന്ന്.” ഇങ്ങനെന്നയാണ് ചിത്ര അനാതമവാദികളുടെ സിദ്ധാന്തം. സ്ഥലപദാത്മചെജാഴികെ ഒരു യാത്രാനം വാസ്തവികമല്ലെന്നാണെല്ലാ ഇതിൽ നിന്നും അതിമാനക്കേണ്ട തുംബാം. എന്നാൽ സ്ഥലപദാത്മമന്ത്ര ഒരു യാത്രാനം വാസ്തവികമല്ലോ? ഇതു സിദ്ധാന്തവും വാസ്തവികമല്ലോ? കാരണം ഈ സിദ്ധാന്തം ഇത്രുതിയഗ്രാചരിത്രല്ലോനു. മാത്രമല്ല, ഈ ബാഷ്പവലത്തിലെ അബന്ധങ്ങൾക്കു ചെലിയ്ക്കുവാനുള്ള ശക്തി എങ്ങനെ ലഭിച്ചു? ഈ ചേംബ്രത്തിനു സംാധാനമില്ല. ചലനം അബന്ധങ്ങളിൽ സ്വന്തമേഖ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നാണെന്നാണ്’ അവർ പറയുന്നതിന്റെ താള്ളുവും. പൊക്ക സ്വന്തന്ത്വിലെമായ ചലനം എന്നു പറയുന്നതു അസം ബന്ധമാണ്. സ്ഥലപദാത്മം ചലിച്ചുകാണാൻമില്ലെന്നു മെന്ന യാത്രായ നിർവ്വന്ധവുമില്ലെന്നു. [സൂചനയ്ക്കു ചലന നിയമങ്ങൾ നോക്കു.] ചലനവും നിയമവും അതിനു നിന്നും പോലെ ആവിജ്ഞാം. മാത്രമല്ല, ഒരു വസ്തവിന്റെ ചലനത്തിനു ലക്ഷ്യവും നിയന്ത്രണ (direction) വും ഉണ്ടായിരിയ്ക്കുന്നും. ഈ ലക്ഷ്യവും നിയന്ത്രണവും നിശ്ചിയും നാലു അവസ്ഥകളാണ്. അതിൽനിന്നും ഭിന്നമായ ദാരാനാണ്. പരാമാണാശങ്ങളുടെ ചലനശക്തി എങ്ങനെ ഉണ്ടായി? സ്ഥലപദാത്മത്തിനു പൂരാമെയുള്ള ഒന്നിനെ ആത്രയിയ്ക്കുന്നതെ നിരുപ്പാഫലമില്ലെന്നു. അബന്ധവിന്റെ സ്വന്തവം അഭ്യന്തരായ യത്രകാണ്ഡാണ് എന്നു പറയുന്നതു അസംഗതമാണ്’ ഈ സ്വന്തവം എങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നു പിന്നുയും ചോദിയ്ക്കുന്നു.

ளிசு வகுக்க. ஸபாங்குவழியாத ஒரை வகுக்கின் ஸபதன்பு லுமாவு ஸபாவதும் உள்ளக்கிழவு. ஸடுவபாத்மா அவர் ஶா, வெறித்தலேன் ஹதிகங் விஶாலாயிடுள்ளது.

ஏனிலை அதும் ஹதும் பரவுன்? எங்கில் பூபு வெள்ளில் நிறத்தொய யாதொனமிலேபுன் பரவதூ அரைய மாசை ரண்ணதில் மேற்கை. அலேக்கி, நியதியூ வள்ளுகிலும் அதிலை யாதொய காரணவுமிலேபுன் பரவதூ. நூமானாகை குடுத்தில் மேற்கை. அதுமலேக்கில், ‘நீய தி உள்ளே; அதிலை ஒரை காரணவும் உள்ளே; பெக்ஷ காரணம் ஏதாவளை அவிவாஸ் நியூபாமலிழு’ என் பரவதூ அதைத்தப் பகவரியூகை. அலேக்கில், ஏலூக்காலனை ஹிலும் ஏலூ பேசுவதைக்குமிலும் குறிப்புக்கும் ஜனங்கள் அவர் வங்கித்திட்டும் மதாவிழங்களைக் குறித்திட்டும் குறைய ஒரை அங்கார ரீதி பிறுக்கை. அதை ஏவதொடர்வாத:—

புதுதிலில் நியதமாய அம்பவா குமிதுதொய ப பே அவர்மாதுமாக்கின்றே: புதுக்கீழ்ப்பாதைதான், நியதிதழைக்க: நியதி உள்ளக்களமக்கில் நியமங் உள்ளயிரியூன். நியதி உள்ளக்களமக்கில் நியமங் உள்ளயிரியூன். நியமங் உள்ளக்களமக்கில் நியமக்கை, உள்ளக்களியூன். ஹா நியமக்கை அம்பவா நியதாவும் பக்குப்புக்காதையூம் புவத்தித்திட்டும் குறையும். புதுதிலில் உபகரங்கள்கை ஸபாஜிகரியூப்புத்தான்று ஏவதகை லும் பலவுமோ பலங்களேயும் உலவாக்கவானான். அங்கை சொய் உப்புஶந்வளக்கில் மாறும் தீவாவாஸ்துக்கை ஏது

ലക്ഷ്മൂരുവമായ പ്രൗഢന്തനിന്റെ ഒരിഖായ കാണണ്നണാകയുള്ളൂ. തന്റെ നിഖാമകൾക്കി പദ്മാനഭവമായിട്ടുണ്ട് പ്രവർത്തിയുള്ളൂ, അപ്പേക്ഷിച്ച പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഈ ഫലത്തെ പ്രസ്തുത ശക്തി മുൻകൂട്ടി വീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിയ്ക്കും. ഈ ലൈക്കിൽ അതിന്റെ ഉവര്ത്തനം ഉല്ലേശങ്കുടാത്തതാണെന്ന പറയേണമിവയോ. പക്ഷേ ഫലങ്ങളെ ആ സ്ഥാപിക്കി പരിശോധിയുള്ള ബോർഡ് ഒരു ലക്ഷ്മൂരു കൂടാതെയല്ല പ്രസ്തുത ശക്തി വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന സമർപ്പിയ്ക്കാതെ തരിപ്പി. അതുകൊണ്ട് നിയാമകൾക്കി ലക്ഷ്മൂരത്തെ അറിവാക്ക് പ്രാണ്ണിയുള്ളതെയിരിയ്ക്കും. എന്തായതു്: ബുല്ലിയുള്ളതായിപ്പിയ്ക്കും. ഈ സംബന്ധമായ നിഖാമകൾക്കി യൈയാൻ അത്രസ്ഥിക്കമാർ ഈശ്വരൻ എന്ന വിളിയുള്ളൂ.

അറബ്പൂരായം 9

ഉർപ്പത്തിയും സാധാരണത്തെവും

സമലകാലങ്ങളിൽ പരസ്യം എററം അകന്നിരിയ്ക്കുന്ന സമുദായങ്ങളിൽപ്പോലും ഒരു സംഗതി സ്വന്തംശാഖയായി കാണുന്നപ്പട്ടനാട്ട് അദ്ദേഹവം പ്രകതൃതീതവുമായ ഒരു ശക്തി അമുഖം ശക്തികൾ സങ്കീര്ണിയ്ക്കുന്നതിൽ ദീഷ്ടംഭം ഒരിപ്പുതമായം, പാശ്ചാത്യം പെട്ടരസ്യപ്പയം, കാട്ടംഭം നാതം നാടമായം, മല്ലുക്കുന്നാലുവം പ്രഥമിപ്പിയ്ക്കുന്നം. അവരുടെ സങ്കലനങ്ങൾക്ക് ഏകത്തേപ്പുംഖണ്ഡനാം അവരെ ദ്വാരാ നന്നതനൊക്കുന്നൊന്നാം അല്ല ഇപ്പോൾത്തേൻറെ അത്മം. വാസ്തവത്തിൽ അവരുടെ വിഭാഗങ്ങൾ ദ്വാരാ ഒരു ഒരു തമ്മിലെന്നപോലെ വൃത്തിപ്പുങ്ങളാണ്: വേണുമെങ്കിൽ സമാതിയ്ക്കുന്നം. എന്നാലും ഇത്രയിരുന്നുവരമായ ഫലം കുടാതെ ഭരറായ ലോകമണ്ഡലം പ്രത്യേകക്കരിക്കണം ഉപരിഖാലി ഒരു മഹാദൂക്തി; ഉചണ്ഡനം നിത്രപിയ്ക്കുന്നതും അവക്കുല്ലാവക്കം പൊതുവും ഉള്ള ഒരു സപഭാവമാണ്. ഭ്രാന്തനിൽ മനസ്സാവഗിരിപ്പുങ്ങൾ എവിടെ പ്രത്യേകപ്പെട്ടനാംവോ, അവിടെനെല്ലാം മരിച്ചവരോടുള്ള ബഹുമാനം, ശവം മറവുചെയ്യുന്നതിലുള്ള ശ്രദ്ധാന്തി, മതാത്മകമായ മുത്തമം, മന്ത്രം എന്നിങ്ങനെന്നയുള്ള പാരതികചാതാലപ്പെട്ടിരുന്നതും കാണുമാറണ്ട്. എല്ലാ കാലംലട്ടങ്ങളിലും അവിടെ വില നാലുകിന്നും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വസ്തുത ഇതെഴുതുന്നയാം വിസ്തരിയ്ക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ ആസ്തിക്കും കഴിഞ്ഞി

ടാൺ നാസ്തിക്രാജ്ഞിൻറെ ചാപ്പാട് എന്നത്തിൽ നിഃ ക്ഷേപമാകുന്നു. എന്നെങ്കിലും ‘ഉണ്ട്’ (അണ്ണി) എന്ന് ആ രഹകിലും പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതിനു ശ്രദ്ധിക്കുന്ന ‘ഈല്ല’ (നാണ്ണി) എന്ന് ദാരാജത്തിന് പറയുവാൻ അവകാശമുണ്ട്. ഈ ഫും വെളിച്ചുത്തിരിക്കുന്ന അഭാവങ്ങളും ഏശ്റും ചുടിക്കുന്ന അഭാവങ്ങളും കൊയ്യുന്നതുപോലെ, നാസ്തിക്രം ആണ്ണി സ്വരൂപത്തിനു നിശ്ചയം മാത്രമാണ്. ഈ വാദം അഭാവബന്ധി രിജീട്ട്. പ്രക്രത്തതിൽ ഗമകാരൻ സിംഗാന്തിജ്ഞനാൽ, അന്നേറാനു സംഖ്യാഭില്ലാത്ത മനസ്സു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ പരിക്ഷയഥായ എന്തോ ഒരു ശക്തിയെ സകലിയുണ്ടാക്കുന്നതിൽ തല്ലാണില്ല; പ്രായത്തോടുകൂടിയവരായിരുന്ന എന്ന മാത്രമാണ്.

സാമ്പ്രദായനീനമായ ഈ അഭിപ്രായം എജബനു ഉണ്ട് വിച്ഛു? മനസ്സു ഒരു ശാഖയ്ക്കുലോകത്തിൽ വിശ്വസിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങിക്കുറു എന്നുമാതില്ലാണ്? ധാത്രാനിന്നുന്ന ഫ്രൂതനായാലുാണ്? ഈ ഒരാളും അഭിപ്രായം ഒരു വിധത്തിൽ മനസ്സു അവയുണ്ട് സമാധാനം നൽകാം. രണ്ട് വിധത്തിൽ മനസ്സു അവയുണ്ട് സമാധാനം നൽകീടുണ്ട്. രണ്ട് വിധത്തിൽ മാത്രമേ സമാധാനം നൽകവാൻ പാടുണ്ട്. എങ്കിനെയെന്നാൽ:—

(1). മനസ്സു— അല്ലമനസ്ത്രരാ വാനാരാശ്വരാ അല്ല; അമായമമനസ്സു— ലോകത്തിൽ എപ്പോറും ആവിഭവിച്ചിരുവോ, അനന്തരയാഥാവക്ഷിപ്പാനുന്നതായ ഒരു ശക്തിയിൽ വിശ്വസ്ഥാന്തരം അനന്തരം എന്ന് വിശ്വസ്ഥവും ആയിപ്പോയി. തന്നെ സമാനത്തിൽ വിശ്രദ്ധിതാജ്ഞാജ്ഞാനാംകൂടിയ ഭിന്നശക്തി കുറഞ്ഞ അധികരണവിജ്ഞാപ്പേട്ടു. എക്കെല്ലാവത്തിന്നും സ്ഥാനം

അം അനേകദേവമാരം ഉത്തമമായ ആരാധനക്കുടയാൾ പകരം നാബുചി മതലായ വിള്ളതാചാരങ്ങളോ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതുടങ്ങി. ദൈവത്തെക്കറിച്ചുള്ള ഭാവന ഇപ്പോൾ സൗകര്യം വിശദമായി ആയിരത്തിന്റെ, വിശ്രാംഗം ഭാഷിയ്ക്കുന്നതിനാം ഒരു നൂൽ കരിക്കാൻ സകല്ലിയ്ക്കപ്പെട്ടുനാൽ നാം സംശയിച്ചായി. ഇങ്ങനെ വിശ്രാംഗം സാമാന്യത്തിൽ നിന്ന് വിശ്രാംഗത്തിലെയുള്ള അധികാരിയും വൈവാഹം പാഠം.

(2). രണ്ടാമത്തെ സമാധാനം മേൽവിചരിച്ചതിന് നേരേ വിചരിതമാണ്. എങ്ങനെന്നെന്നും:— മനസ്സുക്ക് ആളും അഭേദത്തിക്കായ ശക്തിയിൽ വിശ്രാംഗമുണ്ടായി അനില്ല. കാലക്രമം അവർ എന്നൊക്കെ കാരണം വശാക്ക കഴിഞ്ഞു, മരം, മതലായ വ്യക്തികളെ നീചമായ രീതിയിൽ അരയിച്ചുത്തുടങ്ങി. അനുന്നതരം അവരുടെ ബുദ്ധി വികസിച്ചു പരിപൂർത്തമായിരത്തിന്റെ അവരുടെ വിശ്രാംഗത്തിനും ഏതാണ്ടായ സംസ്കാരം സംഭവിച്ചു. നാനാഭേദത്തിക്കരം ഏകീകരിച്ചു ഏതാർച്ചിലും ഭേദമാരായിരത്തിന്നും. ഈ മുന്നീകരണം പിന്നെയും തുടർന്നുണ്ടിങ്ങന്തിശന്നു ഫലമായി ഏകദൈവമേ ഉള്ള ഏന്ന വിശ്രാംഗം ദ്രശ്യമായിയുള്ള കയും പരിപൂർണ്ണം വലിച്ചുവന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്ന് സാമന്തരേഖനമാരെല്ലാം നിഷ്ടാനന്നം ചെയ്യുമ്പെട്ടുകയും ചെ. യൂ. മുഖ്യമന്ത്രിനെ വിശ്രാംഗം വിശ്രാംഗത്തിൽനിന്ന് സാമാന്യത്തിലേയുള്ള ഉണ്ടായതെന്ന് മററായും.

ഭേദപരിശീലന രണ്ട് സമാധാനങ്ങളിൽ ആളുരുത്തായും ശരിയാണെങ്കിൽ ദൈവവിശ്രാംഗം മനസ്സുനിൽ സ്വന്താവിക്കുമ്പോൾ, സഹജായും ഉണ്ടാവുന്ന ഒരു വികാരമാണെന്നും,

രണ്ടാറന്തേതാണ് യട്ടാത്മകങ്ങിൽ സ്രൂഷാവെന്ന് വിചാരിച്ചുപ്പെട്ടുനാ ഇന്ത്യപരാൻ കേവലം ഒരു കാപ്പസ്റ്റസ്റ്റിക്കാണെന്നും അനുമാദാം ചെരുപ്പുണ്ടിവരും. പരസ്പരവിത്തിലാണെങ്കിയ ഇതു സമാധാനങ്ങൾപാരണ്ടം ഒരു നാമചത്രത്തു് വാസ്തവമാകാൻ തുടർച്ചിയും. എന്ന ശരിക്കാണങ്ങിൽ മരിറത്രു് തെററായിരിയ്ക്കുണ്ടും. രണ്ടിന്റെയും മിത്രത്രപരമാണ് ശരിയെന്ന പറയുന്നതു് അസാധ്യവാണു്. എന്നും വൈളക്കും തമിൽ സംഭാജിത്രും ഇതു സമാധാനങ്ങൾ രണ്ടം മിത്രിപോയിയുംകൂടിയും. എത്തെങ്കിലും നേരാതുമേ സാധ്യവാകാൻ വഴിയുള്ളതു്. എത്താണു് നൃബേലും? അബൈലം എത്താണു്?

നാസ്തികനാർ പ്രായങ്ങൾ രണ്ടാമതെത്ത സമാധാനാണു് മുഹക്കുപ്പിടിയുംനാതു്. അശ്വസ്തികനാക്കാകട്ട അതല്ലോത്ത തിനോട്ടാണു് പ്രസക്തി.

ഇന്ത്യൻവാദങ്ങളിടെ സാധുത നിന്ന് തിരിക്കുവാൻ ചരിത്രപരമായ തെളിച്ചുകളാണു് അത്യാരമായിട്ടുള്ളതു്. പക്ഷെ പ്രസ്തുത കാര്യത്തെക്കറിച്ചുള്ള ചരിത്രവേദകൾ അതിവള്ളുമ്പുമൊന്നാണും. അങ്ങിനെയാവാനേലു വഴിയുള്ളതു്? ആത്മമനസ്ത്വങ്ങൾ ചിന്താഗതിക്കാണു് വിവാദവിഷയം. ആ ദിനമനസ്ത്വക്കാകട്ട, അവയുടെ ചിന്തകളുടെ നാശവഴി എഴുതിവയ്ക്കുന്ന സന്ധ്യായം പരിചിതമായിരുന്നില്ല. തന്നീ മിത്രം പ്രത്യുതവിഷയത്തിൽ അഞ്ചുഹണ്ണം ധാരാളം കടന്ന ക്രമനാൽ ഇടയായിട്ടുണ്ടു്. ദൈവം, ആത്മാവു്, എന്നീ വരയല്ലാം മനസ്ത്വനിമ്മിത്തങ്ങളാണു് കാണിയ്ക്കുന്നും നാമേന്നും തുട്ടുന്നതോടുകൂടി നാസ്തികനാർ ഉദ്ദേശനേതാടക്കുടി നാസ്തികനാർ ഉത്തോർപ്പത്തിവയക്കു

நிதி பாஜப்புரவிடிக்குத் தங்கவயி ஸிலுங்கங்களில் சி
லது' தாழே உலாநிழலானா:—

(1). பூவினமங்குங்கை வூஸி கேவலம் ரித்ர
பூயமாயிதங்கவதென். அவர்களை துரை' நாலுபாடு' என்கிறைப்பால் வருஞ், ஸுந்தர், மோலா முதலாய விசி
துவாந்தை கள்க் காதுயிகா அதூதைப்பட்டு. ஹடி, ஏ
நாக், முதலாய புதுதிவூபாங்கள் அவரை ஏடுராம் பீத
நாகி. இயுரத்தறுநாய ரித்ரகளை 'காவாந்', 'ஈநெ
காந்', ஒருங்கிற விதிதங்கள்க்கு கூட ஸக்லுப்புஷ்டி செ
யுநாறுபோல, அதுமிகுநாங்கு' அரசுவதங்களைத்
ஏவதற்கும் அதுரோபித்து, விதீஞ்சுவரை ஏடுதோ கைதியு
ட அதுயமாயும் ஹடிகாப் பாரைதோ கைதியுடை— அது
ஸ்ரீகி ஏவலுதாயுயக்கீர்த தங்கா— ரைபுமாயும் வூபுரா
நியூக்கயும், அவதிட்டங்கிணத்து நாஶங்கல் நிவாரணம்
வெறுநாதிக்' அது கைதிக்கு பிளிப்பிக்கவாந் ருடி
யூக்கும், செய்துகுட்டு. ஹங்கென மங்குங்கை அயமவி
காங்களை அலாநாய இயத்திட்டங்காங்கள் மதங் உதகவிடு
தங்கத்து வாடா 19-ஊதாந்திர்த்திக் குவலமாயிக்கா.

(2). ஒப்புரத்ததிக்காடு' ஏக்கெரை அரங்குப்பா
ய மாராஜ வாரதெத அதுகிறுஸிலுங்கைகள்' விக்கொ. அதாகு:— ஜிசிக்குங்கை ஸுவத்திவண்பாக்கு' ஸுந்தரங்கள்
காங்கைகள்' பூநாதந மங்கும் அவயாரங்கம் செய்து
ஸாபுங்குங்கை வாட்டியூ? ஜித்ரகளிக்காவறேந்து ஹடிகள்
காங்காஞ்சுதாய ஸுந்தர் தங்கா பாலாப்பார் அவரை தபி

പ്രിജ്ഞനാ ഉഗ്രമുത്തിയായും വരംതിയ്ക്കനംബേഖ്യം. അതു പോലെ തന്നെ മൃഥംഷ്ട്യങ്ങൾ സുവശ്രദ്ധിച്ചുവരുമെന്നുതോ. ശക്തി കളിക്കുന്ന പ്രവർത്തനംമുഖഭാണ്ഡനം അതിനുഭവം താരത മഹാ സകല്പിയുംവാൻ തുടങ്ങി. ഈ സകല്പത്തിന്റെ പരിണാതത്രാവാണ് മതം.

(3). സപ്തപ്പിത്തിൽ നിന്നാണ് മതം ഉണ്ടായതെന്നും പക്ഷാന്തരമുണ്ട്. മ്രാതുതമനംശ്വർ മരിച്ചുപോയ ബാഡിക്കുള്ളേയും പിതൃക്കുള്ളേയും സപ്തപ്പിത്തിനും ചെയ്തുപോറ്റി, “മരിച്ചുവരു ഇങ്ങനെ പിന്നെക്കും കാണാൻ സംഗതിബേദ്ധത്തു്? അവൻ വാസ്തവത്തിൽ മരിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നോ? അപ്പോൾ, മരണഭേദത്താട്ടകൂടി നാശംവരാത്തെ ഒരുംഗം അവരിൽ അവരുണ്ടായിട്ടു് എന്നും അവരിൽ അവരുണ്ടായിട്ടു് എന്നുംവാൻ തുടങ്ങി. അതുമാംപു നിന്തുമ്പുന്നും മറ്റൊരു ദിവസം മലപ്പുറം ദാനകൾ മലപ്പുറംമാരാണ് മന്ത്രാഖ്യാലിയിൽ കടന്നുട്ടവാൻ നിമിത്തമായതെന്നു.

(4). എഴ്ച്. ജി. വൈഞ്ഞണിക്കുന്ന ‘ലോകമാരിതു സംക്ഷേപം’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്ന മററായ വാദം കൂടി ഉല്ലാശിക്കുന്നും— ഭരിയിലെ അതിമനിവാസികൾ കുടകുടകു ഭായിട്ടാണ് ജീവിച്ചിരുന്നതു്. ഓരോ വർദ്ധത്തിനും ഓരോ നായകനുണ്ടായിരുന്നു. ആയാൾക്ക് സ്വപ്രഭൂതിഭൂതി അംഗങ്ങളുടെ ഭേദം രക്ഷാരീക്ഷകരാം നടത്തുന്നതിന് പുണ്ണാധികാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. ബഹുമാനിയും ബഹുപുത്രസവന്ന നമായ മൂല ദ്രോഹിന്മാരും കരന്നതുവരുമാരെ പലപ്പോഴി കൂദായി മാറ്റിക്കുഴും പീഡിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുവന്നതിനാൽ, ആയാളോട് അവക്ഷിപ്പായിത്തും ദയം സീമാത്തീതമാ

യിന്തിൻ. അതുണ്ടെങ്കിൽ അവർ കിട്ടകിടെ വിംഘ്നകൾ യായി. ഇക്കാലത്ത് അമ്മമാർ കൂടിക്കൈ ദ്രോഹപ്പെട്ടതുവാൻ ‘കോവാൻ വരുന്ന’ എന്നു മറ്റൊരു പറയുന്നതുപോലെ, അന്നത്തെ ശാമ്പം വർദ്ധനായകൾന്റെ ഏതു പറഞ്ഞാൻ കൂടികളും താഴെ അഭ്യർത്ഥിയിരുന്നതു്. കൂടികൾ ഈ തോട്ടകൂടി വളരുവാൻ. വർദ്ധനായകൾന്റെ അയയ്ക്കാലം കൂടിന്തിട്ടു്, ഈഉച്ചം തീരു വിട്ടുകാറിമില്ല. മരിച്ചുപായ അതുകൊണ്ടിരിച്ചും ഒരു ദ്രോഹമായതോടെ ഉറഞ്ഞതിനാലും അതു കാഞ്ഞംപരം ഈ പ്രാതൃതമരംപ്പും ചിന്താവിഷയങ്ങളും യിന്തിൻ. പരേതനായ സംഖ്യക്കേന്താവു് ഭീതിജനകമായ ഒരു അഗ്രാധികാരാപാത്രമായി തുടരുന്നു. ഇപ്പുകാരംനാ നാമുത്തികൾ സകല്ലിയുപ്പെട്ടുനാതിരും ഭിന്നാതണ്ണം ഉംബേം വിയുജന്നതിനാം സംഗതിപന്നം.

ഇവക്കുടാതെ വേറെയും പല സിഖാന്തസ്ത്വങ്ങൾ ണിം. പക്ഷേ അവയെല്ലാം വെരും ഉച്ചത്തിൽനിന്നു ചാണിക്കുപ്പെട്ട കുട്ടികളിൽവരുന്ന വണ്ണനാർഹം പോലുണ്ട്. അവിശ്വാസി സാധുകൾക്കുള്ളനായാതെ ചാരിത്രഭേദവയും ഇന്നുണ്ടും അതു കണ്ണംതിക്കിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലൈംഡിവിശ്വാസം മറബുവാൻ യാടു ഒരു പ്രാഭേദ്യം മാത്രംബന്നുന്ന് കാണിക്കുവാൻ നാണ്ടിക്കുമാർ ചൗഢിക്കും ഉംഗഡണഭാണിം അവ. ചെന്നുതെ ഇരുമ്പേഡാം, അവർ ചൊദിയുണ്ടാതു്, “ഉംഗഡണം എന്നു നേരുംബാക്കടെ. ഒപ്പുവരുത്തുകിരിച്ചും ഓവന് പിൽക്കാല തുംഗാധിതശ്ശുന്ന് സമർപ്പിയുണ്ടാവാൻ വല്ല നൂയവുമുണ്ടോ?” ആണാണ്. ശരി, പിൽക്കാലത്തുണ്ടായതാണുന്ന് ചരിത്ര പിംഗ്ലു തെളിയിയുണ്ടാവാൻ അവർ അംഗീകരാണുന്ന് സമു

തിച്ചുകഴിത്തു. ഈനി മറപക്ഷഞ്ചിൽ വല്ല ഗ്രാമവുംബേം എന്നേപ്പാടിയ്ക്കൊണ്ട്. ഒരുവിസ്താരം പ്രാ മീന മരങ്ങൾ സഹജഭാഗികനാവെന്നാളും തിന്റെ വല്ല തെ ഇവുമാണോ? ഈ വിഷയത്തിൽ തെളിച്ചുകരി ഭർഖിലേം എന്നും മുന്തു് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ലക്ഷ്യം ദി ഭർഖിലേംബേംനീകിടന്നാലും ഉള്ള വശയല്ലാം ആസ്തിക പക്ഷ തനിന് അനുസ്രവിക്കാണ്. അവരെ മുന്നായി തരംതിരിയ്ക്കാം.

(1). ആദ്യത്തെ സാക്ഷ്യം ഈന്നുള്ള മരങ്ങളുടെ സ്വാ നടപഠനനായാൽ. യട്ടാത്മകമാണു് അനും ഇന്നും പ്ര ധാന്യസംഗ്രഹത്തിലും നേരിട്ടുണ്ടാണ്. പ്രഥമയ കുടാബി.പികാരണംലും, നമുക്ക് അറിയാവുന്നേക്കുന്നാണും, പ്രഥമനായാലും അധികനാനും അധികനാനും തന്മൂലിൽ പാര തത കു പുത്രും സമാനമാണുണ്ട്. പ്രാഥമിക കാര്യങ്ങളും ഉന്ന ഷ്ടീജുടെ ചിന്താഗതിയും വികാരഗതിയും യാതൊരു പുതി യാനവും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. ആരും മഹമാശ്വരൻറെ തലയോട്ടി റി.സം തിരിച്ചറിയ റാൻ ആക്കം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. തന്മുഖം തലയോട്ടിൻറെ ഉ ഞ്ചിലുള്ള സാധനവും ഏതാണ്ട് നേരപോലെ തന്നു ആ യിക്കനിരിയ്ക്കാം. അവരുടെ പ്രഥമയാതി എങ്ങനെയായി കാണബേന്നാണെങ്കിൽ, ഇക്കാലത്തുള്ള പ്രഥമയികളുടെ ചേഷ്ടിക്കണം അവലോകനം ചെയ്യാൽ മതി. അതുപോ ലൈനേന്ന—ചോരാം.ഓതിനേക്കാൾ ഉപരിയായി—ഇന്നുപ രവിശ്രാംപോലെ സർപ്പംപാനമായ ഒരു കാര്യത്തിൽ ഇ നുള്ള ആക്കകളുടെ വിചാരിതി കാക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നുവ ഇടെ ചിന്താവുമായി പ്രാഞ്ചാന്തിരിക്കാം പാരുന്നതിൽ

വലിയ ജീവഭാബില്ല. പ്രകൃതിനിരീക്ഷണം ചെയ്യുന്ന ഒന്നാതെ ഒരു സാധ്യാരണ മനസ്സും—പരമ്യരാസിലുമായ വിശ്രദ്ധാഗംഭോന്മില്ലോതെ ഒരു ഗ്രാജീഡാന്—വിഹിയാദേവ നൂറാം സൈക്ലിക്കനാതായി നടക്കു വല്ലപ്പോഴും അന്നവേപ്പു കീടുക്കണാം? അവൻ പ്രകൃതിയുള്ളപ്പറം വല്ലതും കാണാൻഞേണ്ട കുറി, അനന്തമായ ഏഴുതാ ഒരു ശക്തിയാണ്, ഭിന്നശക്തി കൂട്ടി, അവൻറെ വിചാരവീഡിയെ ആധിക്രമിക്കണം ചെയ്യു നാൽ. പ്രാവീണമനസ്സും കേവലം ഒരു ശിത്രുവായിരുന്ന വെന്ന് വിചാരിയുള്ളനാതിൽപ്പരം അബ്ദാം മരംറാനാില്ല. ശിത്രുകൾ ഇന്നുമുണ്ട്, അനന്തമായിരുന്നു. പക്ഷേ ആ നാൽവർ എന്നും ശിത്രുകളുംയിട്ടും ജീവിച്ചത്. തന്നിലി തൊ നായ്ക്കുടുക്കുകളും മനസ്യിടി പ്രായചേരുന്ന പുത്രം നൂറിൽ ആരുംബാപിയുള്ളനാൽ' മഹാ സാഹസരാണും പറ യേണ്ടിക്കിരിയുള്ളു. പ്രകൃതിയുടെ രാമണീയകവും ശക്തിയും കണ്ട് മതിമാനം ഒരു നാടൻ ഇപ്പോൾ സൂത്രങ്ങേയും ചല്ലേണ യും മേഖജാളേയും ഭിന്നഭിന്നമായി സൈക്ലിയുംതെ, നിയന്ത്രിതനുപന്നലൈക്കിലും ഉഹത്തരനുംയെ ഒരുന്നിനന്നു വിനെ പ്രകൃതിയിൽ നിരീക്ഷിയുള്ളനാണെങ്കിൽ, അക്കാലത്തു ണ്ണായിരുന്നാവയും തത്തല്പര്യം മനോഭാവങ്ങളും വര്ത്തിച്ചി ആന്നവെന്നും പറയുന്നതിൽ എന്താണും അന്നാരുത്തും?

(2) ഇപ്പോഴും അവിടവിടെ കാണാപ്പെടുന്ന ദീഷ്ടവ ദ്രംബകളുടെ മാനസികപ്രാപ്താരമാണ് റണ്ടാമതത്തെ സംക്ഷ്യം. പുരാതനമനസ്സും ഇന്നാതെ കുടക്കുന്നരേപ്പോലെ ആയിരുന്ന വെന്ന് വിചാരിയുള്ളനാപക്ഷം, കാടകൂർ ലൈവത്തെക്കി ആ' എന്നു സൈക്ലിയുള്ളവെന്നും അനേപശനം പ്രാചീന

മനഷ്യങ്ങട വിഹാരഗതിയെ നിശ്ചിച്ചുകാണിയ്ക്കുവാൻ പരും മാണം. അക്കുത്രിമജീവികളിൽ പരിജ്ഞാനരബ്ദങ്ങൾ തരണം ചെയ്യുന്നതു അദ്ദേഹാഭി നിലനിന്നിട്ടുള്ള വയ്യും മിക്ക ദ്രോ ത്രിശൂലാധിക്രമിച്ചുള്ള എക്കണ്ണവർത്തിലുണ്ട് വിശ്വപരിശോഭ തും. വാമനമാർ (Pygmies), ആസ്റ്റ്രോഗ്രാഫിലേ പില കാട്ടുമാണും, എന്നിവരേക്കും തുള്ളിയുണ്ട്. അനുപാതിക്രമിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് അവിക്രമതമായ ഒരു മഹാശക്തിയിൽ അവക്കും പുറപ്പെടുന്നു. അന്തിമാന്ത് പൊപ്പി പേരുകുത്ത കൂപ്പുകൾ, തത്തുപ്പും വിശ്വപരിശോഭംയിൽ നാബേന്നുള്ള തിന്റെ ബേഖവത്തായ ലക്ഷ്യം ഉണ്ടുണ്ടോ? ഒരു ദ്രോ ത്രിശൂലാധിക്രമം പാലേ അംബമാനത്രജീവി തരണം ചെയ്യുന്നു എങ്കിൽ, ആ സമുദ്ധായത്തിന്റെ അതിമ ഭാരകളിൽ അതിന്റെ ഇംഗ്രേഡവിശ്വപാസം അക്കുത്രിച്ചും നിമ്മലവും അനുന്നതു പാരിജ്ഞാനത്തിന്റെ അനുന്നത ഭാരകളിലുണ്ട് വിശ്വപാസ സൂചിത്താഖിട്ടുള്ള തരണം വിശദംബരം. ഒവദിക്കാം ലത്തുണ്ടായി.അനു ആത്മുമാനങ്ങട പിശ്വപാസവും അനുന്നതാലും മുഖ്യ പെട്ട ശാഖാക്കാലത്തു് നൃപ്പിംഗ് വന്ന വിശ്വപാസവും തമിൽ താരതമ്പ്രാ ചെയ്യുന്നും, അതുപരിപരതു് രണ്ടാമുന്നത തിരഞ്ഞെടുവാം നീംമുഖമുള്ളുന്നവെന്ന് അനുഭിയ്ക്കാനുന്നതാണ്. അതുപോലെ പ്രാവിഡഗായങ്ങട ഇടയിൽ കാഴ്ചി, കുളി, മുതലായ മുത്തിക്കരാക്കു് പ്രാബവല്ലം സിലിച്ചിച്ചതു് പരിജ്ഞാനത്തിന്റെ അനുന്നത അനുന്നതാഭാരകളിലുണ്ട്. ഈ സാക്ഷ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് അനുമാനം ചെയ്യുന്നതു്, മനഷ്യങ്ങട ഇംഗ്രേഡവിച്ചാം വിശ്വഷത്തിൽ നിന്ന് സാമാന്യത്തിക്കനിന്ന് വിദ്യാശാഖയിലേയ്ക്ക്, നേരും മറിച്ച് സാമാന്യത്തിക്കനിന്ന് വിദ്യാശാഖയിലേയ്ക്ക് ആവശ്യിക്കാതെനാലുണ്ട്.

(ഒ) മനസ്സ് ആളും ഒരു അനന്തരകൾ യെയ്യപ്പേ, അയ്യും, ദിനപ്രകതികളുടും അരാധിച്ചിങ്ങന്തെന്ന് വിചാരിയ്ക്കാതായാൽ, ഇതുകതികൾ അഞ്ചോന്തും ലഭിച്ച് എക്കർക്കിയായിരുന്നതു ഏകജനയാണെന്നുള്ള ഒരു ചോദ്യം ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. നാനാഴത്തികളും സകലിച്ചിരുന്ന മനസ്സും അവയെ എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു ദയവക്കിയിൽ മാത്രം ദിപ്പാനിയ്ക്കുവാൻ കാരണമെന്തു്? ഈ മാനസാന്തരം സംഭാവുമാണോ? മനസ്സുഖ്യലി വുക്കതിപരമായി ഘൂഷാപരിച്ച തുടങ്ങിയാൽ, വുക്കതിപരമായ വിശ്രാസം ഉപയുപാടി ദിശത്രഭാവുകയും വേണ്ടതു്. ദേഹപ്രതിപത്തി എക്കണ്ണന്യാം പ്രസ്തുതപ്പെടുന്നതെന്ന് നോക്കു. ഒരു ദേഹത്തോട് നമ്മക്ക് സുന്ധമിരായ പ്രതിപത്തി ഉണ്ടായി കഴിംത്താൽ, ഈ പ്രതിപത്തിയ്ക്ക് കാലാന്തരത്തിൽ ദാർശന്യം വലിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുവാനാം എഴുപ്പും എയുപോലെയെന്നാൽ:— ഒരു പാതയിൽക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുക. ഈ വൈദിക്കം അല്പസ്ഥയിൽക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുക. ഇതു വൈദിക്കം തിണ്ണയിൽക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുക. ഇതു വൈദിക്കം അല്പസ്ഥയിൽക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുക. കുറച്ചുനിന്നും കഴിംത്താൽ ഉപ്പും അവിടവിട എന്നിവെച്ചു തുടങ്ങുന്നു. വൈദിക്കംതിൽ ലഭിച്ചിരുന്നാൽ നീഡിക്കിടന്നിനും ഉപ്പും ഇപ്പുകാരം പാലം സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉറയ്ക്കുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെയാം സ്വരാജ്യ ഫേഡിത്തിനും സ്വരാജ്യം. ഇതുപോലെതന്നെയാം സ്വന്തമായ അരാധനാമുത്തികളിൽ പേരിൽ മനസ്സുകൾക്കാവുന്ന വൃന്ദ വിശ്രാസം. കാലം കഴിയുന്നോടും ഈ വിശ്രാസം അധികമാക്കിയിക്കും എന്നിവെയ്ക്കുന്നും ഒരു സംഭാഗവിശ്വാസിലേ

ജീവ് ഉയരക്കവന്നുള്ളതു ദിനശ്ശുശ്രാദ്ധാരണമെല്ല. അങ്ങെനെ ഒരു മാനസംഗ്രഹം സംഭവിച്ചതേയി ചുറ്റിത്തിന് യാതൊരു ലക്ഷ്യവും ഇല്ലതനെ.

ഹത്തമാത്രമേ ഈ വിഷയത്തെ കണ്ടിട്ടു് എടക്കു അറിവാൻ നിന്ത്യാഹമാക്കി. നമ്മുടെ അറിവിൽ പെട്ടെന്നതാണു് അതിമഹമാശ്ശ്വരം ഒരു മഹാശക്തിയിൽ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നുണ്ടെന്നും അനുനേക്കവും ബീഡിസവും അഭ്യന്തരായ അതായനാളിൽ കൂടി പിരക്കാലാത്മായവയാണെന്നും സഹതിയ്ക്കുതെ തരമെല്ല. ഇന്റപ്രവർവ്വിശ്വാസത്തിന്റെ ഉത്തരവം നീചവും ദൈഹികവുമായ വികാരങ്ങളിൽ നിന്നാണെന്ന് കാണിയ്ക്കുവാൻ ഏഴുണ്ടി നാല്ലികന്മാർ ഇന്നോളം കൈണ്ടിവന്നിട്ടുള്ള നിലാന്തങ്ങൾ ചരിത്രപ്പാഠാ അതമാത്രമും ഘക്കത്തിപ്പാഠാ അംഗാധിവുമാണ്.

സാന്ത്വനികവും സാവംകവും സാന്ത്വനീനാവുമായ ഈ അത്യുന്നിക്രമവും എങ്ങനെന്നുണ്ടായി? മനശ്ശുഖുണ്ടി ഒരു മിച്ചാസങ്കല്പത്തിൽ കിടന്ന കഴങ്കകയായിരുന്നോ? കേവലം സാമുദ്ര്യജീവിതം കൊണ്ടാണോ മനശ്ശു് ഒരു ഒരു മിച്ചാസങ്കല്പത്തിന് അടിശൈല്പിക്കുത്തു്?

മനശ്ശുഖുണ്ടി മുത്തരമായും പവഞ്ചാഴം വൃത്തിചലിച്ചിട്ടുണ്ടന് അംഗം വിസമ്പതിയ്ക്കുന്നില്ല. വിശിഷ്ട ഒരേ സമ്ഭാധത്തിൽ ജീവിയ്ക്കുന്നമാർ വിശ്വപ്പാർ ഒരു അംഗം തനിന്റെ വഹംഗതരാകവാൻ എഴുപ്പുമുണ്ടെന്നും സമർപ്പിയാം. പക്ഷേ അത്യുന്നിക്രമവും പോലെ നവംശാരണമായ ഒരു സങ്കല്പം കേവലം മിച്ചാസാണോ വരെ— എന്നാൽ

மாசுபூஷி ஸதுராக்காதின் பறுப்புகளோ ஏன் தான் ஸங்ரெவிக்கேள்வதையிடுாள் ஹரிக்கணது'. ஸதுரா எவ்வாறு' உள்ளகிழ், மாசுபூர் சிறு ரஹிக்கவான் கഴிவுவளக்கிழ், ஜாவான்றி ஜதைநா கேவலம் வூரோவ நாஸ்கிழ், ஜாவான்றி மக்களில் ஸதாதய நிழலிழக்கவான் ஒது ரக்கதீஷ்வளக்கிழ், ஜாவான்றி வினாக்கறவதால் கேவலம் வூர்த்தமஸ்கிழ், விசாரம் வஸ்திலான்றி சுராவயாளன் கிழ், ஸபதறுவு ஸாஸ்தறுவு பூதுதவும் பரிசூத வு, அதுவு ஸப் விசாரணங்குதேயும் கேட்ருமாயின்தின்கிழ்க்கு ஏத தபதின் யாமாத்துரித்தின்றி ஸ்ராங்போலுமுள்ள கிழ், அல்லாகாராய காட்டால்மாதம் விழ்சைநோபாக த்தின் ஏடுவால் உயர்ந்தில்லை வினதகமாதம், ஸௌகுட்டிஸ், பேரூரா, ஶகூாப்பாற்கு, அரிக்கூட்டிழ், யெஷாக்கு, ஸ்ரி கோஸா, கூர்லார் துதலாய மனிஷிக்கிழ், கொபற்ளிக்கூ, ஸ்ரி, ரவி பிக்கு, கெபூர், ஸ்ருங்கள், லாவெரிசுர், செஷ்ண முதலாய ஜோதிர்தாஸுஞ்சனமாதம் வெற்ஸிலிதன், ஸ்ரு மாலிகுவிஸ், செவரிழும், யேவி, யூர்க்கள் துட்ணிய ரஸதறுஶ்சமாதம், குவியற் துட்ணிய திருக்காஸுஞ்சன மாதம், வாயா, காதுபிக், சுரங்கானி, வோர்க், ஹாரவை, ஜூரி, மாஸ்வைக்கு, கெத்தவிள் பூது துட்ணிய புதுதி ராஸுஞ்சனமாது, பாஸ்கு, லிஸ்கு, துட்ணிய ஜீவிஶாஸுஞ்சன மாதம் அ.ஸாவுரா கவுவிதலைமாதம் ஸாக்ராதுகாரமாதம் பள்ளிதமாதம் அதல்திழிழ்க்குதல் தும் ஸ்வால்ஸ் துட்ணிய வி ஜதமாற் நிதாஷயித்திலிஸ்தாஞ்சுதற்குமாய ஏத ஸில்லாந்தனி க்கு வல்ல புமாஸுவுநாளக்கிழ், ஹதுமாது ஜநஸம்தியும்

സാധ്യത്തിനു കുറച്ചുള്ള ഒരു സ്ഥലം നമ്മുടെ വാഹനങ്ങൾക്ക് യോഗിച്ചുവരുന്നതു അംഗീകാരം നൽകണമെന്നു പറയാതെ കഴിക്കില്ല.

പുക്കൾ ആസൂത്രം തന്നില്ലെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു റീശേററൻ മക്കടച്ചുപിടിയ്ക്കുവാൻ അവകാശമുണ്ടെന്നുള്ള കാര്യാലാവിടെ വിസ്തൃതിയുണ്ടെന്നില്ല. “അതുരാക്കേ എന്നേങ്കെ പറഞ്ഞാലും എന്നില്ലെങ്കിൽ അതു സ്വീകാര്യമായി തോന്നുന്നില്ല; അസ്വാത്താടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ അതുല്ലിയുണ്ടുവാൻ തോന്ന തയാറാണ്” എന്ന് അധികാരിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു തന്നുഡാക്കിയാണ് സർവ്വസാധാരണത്പരം അസ്വാത്തികൾക്കില്ലെങ്കിൽ ഹരി വാദം ഇവിടെ ഏഴുക്കുകാണിയുണ്ടെന്നതും. ഇല്ല ഭാഗംമല്ലിച്ചുള്ള സ്വാധൈങ്ങൾ എഴിസ്ഥാക്കിയ രേഖകൾ എന്ന് ഇതു’ പത്രാലോചിയുണ്ടെന്നതുകൂടിയും, അസ്വിക്രസില്ലാനു തതിന്റെ സാധുത നിർമ്മതിപ്പുണ്ടിയായ എവരും അപ്പിച്ചുജ്ഞിയായി തോന്നാതിപിയുണ്ടെന്നുണ്ടെന്ന്.

ഈ വാദ റിതിയെ പ്രതിശേധിക്കുന്നവരുടെ ചില അക്ഷേപങ്ങളും ഇവിടെ പത്രാലോചനിയാഡിണ്ണു്—

1) “മുന്നൻ ഭരിയെ പ്രക്കണ്ണം ചെയ്യുന്നവെന്ന ഒരു കാലത്തു ഇന്നും പരക്കേ വിശ്രമിച്ചിരുന്നു: നിങ്ങൾ പുജിക്കുന്ന അശീഖ്യാട്ടംപോലും ഇപ്പുകാരമാണു് വിശ്രമിച്ചിരുന്നതും. അതുലുനിക ശാസ്ത്രത്തിലും അഭ്യന്തരം തന്നെ ദൈവവിശ്രാബ്ദവും മിച്ച്യാണുന്നു് ഒരു കാലത്തു ശാസ്ത്രം അതാമാർത്ത തെളിവിച്ചുക്കാം.”— ഇപ്പുകാരമാണു് നോമ

ഒരു അനുഭവപ്പാ, കൈമക്കാർ, പാരമിക്ക കേവലം സാമ്പ്രദായിക അതുസ്വദാജീവനും നല്ലവല്ലോ പരിശോധന ചെയ്യാവുള്ളതുണ്ട്. “ഇതുപൊലെതന്നെ” എന്ന പാരമിക്കത്തുടക്കാനും കാഞ്ഞംബാങ്കയോ? “ഇതുപൊലെ” തന്നെ യാഥോ അതുസ്തിക്രമിക്കാനും? മെൻ പുത്രനും പ്രാക്കഷണം ചെയ്യാവെങ്കിൽ അതുസ്വദാജീവനും പ്രാക്കഷണം ചെയ്യാവെങ്കിൽ, അഥവാ അവരെക്കറിച്ചു കിട്ടു കാണമാനം അംഗസ്തു കാണണക്കിൽ, അംഗാലംമായ ധാരനാ സ്ഥാപനം പ്രഖ്യവപ്പേട്ടവാൻ ഇടയുണ്ട്. ഇതുപൊലെയെങ്കിൽ അപാരം മാത്രം നില്ക്കാൻ ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമെല്ലാം ചെയ്യാൻ കൂടിയാണെന്നും തന്നെങ്കിൽ പദ്ധതിപ്പാഴം അപൂർവ്വം അണ്ട്. കാഥാനൊരു അനുഭവപ്പേട്ടുമായിത്തീർന്ന ചെന്ന വരാം, എന്നാൽ അതുസ്തിക്രമത്തെക്കറിച്ചുകൂട്ടു വാദം ഇപ്പോൾമല്ല, അതു പ്രചാരണയ്ക്കുമല്ല, പ്രചാരണത്തിന്റെ നിംബനഭായ സാത്തെങ്കിൽ അണ്ട് ചൂസ്കുരിക്കേണ്ടതും. ദേശത്തിക്കാര്യം എത്രതെന്നു അണ്ടിപ്പുണ്ടിപ്പുട്ടുവും പരമഭായ സത്ത കൂടിന്തെ ഏന്നം അപ്രാപ്യഭാഗിരിക്കുകയെയുള്ളിട്ടും, ഒന്നേമനിച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടും വ്യാപാരരീതി സദാ ഒരഭേദമായതു കൊണ്ട് ഈ വ്യാപാരരീതിയിൽ നിന്നുംവിവരക്കുന്ന അതുസ്തിക്രമവാദം അംഗീയവും അംഗീയമാക്കിത്തെന്നുണ്ടിരിയ്ക്കും. മനസ്സുബുദ്ധിയുടെ ഒരു ദിനയുള്ള സാരത്രമായ ഒരു വ്യതിയാനം ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കുന്ന കാലങ്ങന്താളം അതുസ്തിക്രമത്തിന്റെ സാധൂത അംഗീയമാക്കിരിയ്ക്കും. അംഗവെന്ന ഒരു റൂതിക്കാനും ഒന്ന്

ജ്ഞാന ശിക്ഷിക്ക് സംഭവിച്ചിട്ടെങ്ങനോ പാറി നാമമതലാഡിനു കുറഞ്ഞേപാലും സഹത്മികവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ബുദ്ധിയുടെ അപൃത്തിരംഗം വിസ്തീരണാക്കിയാൽ നാളുള്ള തല്ലാതെ ബുദ്ധിയു എ പ്രസ്തിക്ക യാതാരായ ഭാരവും ശാസ്ത്രാദിജ്ഞാലിഖിതങ്ങൾക്ക് നിജായിട്ടില്ല.

2) അസ്തിക്രിയാഭാവം ഭാഗത്തിൽ നി നാണ്യർ ഇളവാം യാതെനാളുള്ള ആരിക്കുപം ഇതിനും മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടോ. മനസ്സാൻറെ പ്രത്യീക്ഷയെന്നും വലിക്കംതൊറും ഭയം ഇല്ലാതാവുകയും ഇന്റപ്രവിശ്യാസം നശിക്കുകയും ചെയ്യാശനാണ് ഇതുകൈപ്പെത്തിന്നറ ചുജക്കം. ഭേദം ഇന്റ ശ്രദ്ധപ്രവിശ്യാസത്തെ പ്രഖ്യാപിച്ചുപറ്റിഞ്ചിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള കാര്യം തന്നെ വിസ്താരിച്ചുകൊണ്ട്. പാക്കു ഇന്റപ്രവിശ്യാസ ത്തിന്നാൻ കാരണമാണ് ഭേദം എന്നും പറവും യാതാരായ സ്വാധീനം കാണുന്നുണ്ടോ. ഇതു ആരിക്കുപം സാധുവാക്കണം ഒക്കിൽ പ്രത്യീക്ഷയെന്നും വലിക്കംതൊറും ഇന്റപ്രവിശ്യാസം ഇല്ലാതാവുകയുണ്ടാണ് രേഖാചിത്രം. പാക്കു സർപ്പസമ്മത നാരായ പ്രത്യീക്ഷാസ്ത്രജ്ഞതയായുടെ ചരിത്രം ഇതുകൈപ്പെത്തു ചെയ്ത ചിന്പുരപ്പെട്ടത്തുനാം. മുൻപറവെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞനാർ പദ്മകാരാജനാണ് ചാലുളിച്ചു ആരിക്കുപരമുണ്ടെന്നുണ്ടിൽ അവർ സർ പബ്ലിക്കർ ഫോസ്റ്റിന്നാൻറെ കൂത്തിക്കാരാഡി വായിയ്ക്കുട്ടു.

3) ഇന്റപ്രവിശ്യാസം മതാചർണ്ണനായും ദാന്ത തന്ത്രാലും രാജാക്കരണായുടെ പ്രാബല്യത്താലും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട താജനാനാതു വേർന്നാരാക്കേണ്ടതും. ഇതു തന്ത്രാലും പ്രാബല്യവും ചില കാലങ്ങളിലും പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാണ് കിംക്കരം. പാക്കു ചാലുളിച്ചു പ്രയോഗിക്കുപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാണ് പബ്ലിക്കർ ഫോസ്റ്റിന്നാൻ ഏല്ലാകാലങ്ങളിലും എല്ലാം ദേശങ്ങളിൽ

வு ஸெபோலெ பட்டங் பிதித்திட்டிலை கை விழப்பாக்கி வீரர்களை காரணம் படிவான் புரப்புத்துக்காவற் மதாவாற்றுவாரே யும் ராஜாக்களுடேயும் களிணக்கு கைகளில் பூர்வ மாறும் பேர் கு. ஹீ மதாவாற்றுக்காக்கை தற்கு ஜாதி ராஜாக்களுடைக் குருவுவும் மலவத்தைகிடைகின்ற தெளை மாசூரியில் ஸபாலாபிக்கமாயி வேறுக்கிடிட்டிலை அன்றிச்சுவொயை கொள்ளலேயோ? பிரிசின் ராஜாக்களைக் குறிப்பிட்டு உடனை ஜாதி நிலைப்பிரமாராயின்தீர்க்காக்கை செய்தும்? ஸோக்ரீஸ் மதாவாற்றுக்கை தற்கு ஜாதி புதியேயிடுவதே ஷா நிரிப்பதைப் பொக்கக்கையை செய்தும்? தற்கு ஶல்லிக்கலைய அது மதாவாற்றுக்கை ஸபாயிப்பறும் ஸமாபிக்க வான் மதாக்கை குடுப்பிடித்து ராஜாக்களுடைய பள்ளி உள்ளாயிக் கைவெளை ஹீஸ் உள்ளாயிக்கைவெளை தொன் ஸமமதி ஆகோக்கிடுன். பக்கி ஹுதுமாறு ஸத்துபாயார்ஸமாய கை விழப்பாக்கிவீரர் ஸமத்துக்காரனை மாரிகள். கிரி களைவெளை மாறுமே தொன் ஸ்ரீஸாமிக்கைவெள்ளிடு.

4) “அன்றிக்கும் கை கெவும் கைப்பூலை. பிப்ரு கெவும் ஸஹுகாரங்களை மிருவிலும் கெவும் நிர்க்கு ஸங்களை மிருவிலும் கெவும் கையைக்குத்து வெளை மிருவிலும் அரங்ககெவுமாக்களை ஸமத்தியூக்கிடுன். அது ஸமி திக்கு அன்றிக்குவிழப்பாக்கிவீரர் என்ற ஸாயுததை கூறும்? என்ற கை குடும் கேள்விக்கை. கூ. பக்கி ஹுது வெவாலித்துத்தீர்க்கை கை கூஞ்சும் அரங்கிலைப்பல்லு யோ? அதையற்று, புதுதுதீர்க்கை ஏதோக கைதியை கூறும் அவரெல்லாவதும் விழப்பாக்கையூக்கிடுன். கெவும் உள்ளாக்க

ഈ തിരിക്ക് സ്വാധാരണ സ്വല്പഹജ്ഞാബാൾ. അതുകൊണ്ടും ഒരു സ്ഥാവം ആറുപ്പുകൂട്ടുവും മുളികുത്തുവും ഇരുക്കുന്നു. ഒരു ഗാംഗ് ദൈവത്തിരിക്കുന്ന സ്പദവാ, എന്നോ, എന്നീവരെക്കുറിച്ചുള്ള സ്വാധാരണ സാധാരണമാ കൂടുതലുമായാൽ അതുകൊണ്ടും അംഗാംഗത്തിൽ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്ന അഭിപ്രായപ്രസ്താവണം കാണുന്നതും.

5) “മനഷ്യത്തെ ആത്മഹങ്കരം പലപ്പേണ്ടം അഭിപ്രായം ഉണ്ടാക്കുന്നും കലാരംഭം ദാണ്ട്. ദൈവം ഉണ്ടാക്കുന്നുമെന്ന് മനഷ്യർ ആത്മഹിയുണ്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടും ദൈവമുണ്ടെന്ന് അവർ ശറിയുണ്ടോ” എന്നൊരാക്കഷപരവും മുഴുള്ള വൻ കെട്ടിടണ്ട്. പ്രക്ഷ സംശ്ലിഘിതെന്നുമായ്ക്കു, ഇപ്പു കാരഭാണോ? ദൈവം ഉണ്ടാക്കുന്നുമെന്ന് മനഷ്യർ ആത്മഹിക്കുമോ? മനഷ്യൻ പ്രത്തു സ്പാതന്ത്ര്യപ്രായനാബാൾ. പാരതത്തുന്ന അവൻ ഇഷ്ടമല്ല. ഭാണകത്താവും ഒരു തന്നെ മഥാനായാലും അഡിപ്പത്പും അവൻ പ്രാണനിക്കുമാണ്. തന്റെ നമ്മുടെ സ്പാഭാവികമായ ആദ്ധ്യാത്മക ദൈവം ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ടും, നേരെ റിച്ച് എന്ന്. എന്നിട്ടും മനഷ്യർ ആസ്തിക്കൂട്ടുവിശപ്പാസം ഉണ്ടാകുന്നതും അവരുടെ ആത്മഹത്തകവിയുണ്ടുണ്ടും ഒരു സത്യം അവരുടെ ബുദ്ധിയെ പ്രചോദിപ്പിക്കാനും കാണിക്കുന്നതും.

6) “ദൈവം ഉണ്ടാ ഇല്ലേയും എന്ന് എന്നിയുള്ളിരിയാൻ വധു” എന്ന പറഞ്ഞു വിലർ വിനിയം അഭിനയിച്ചു ആറുപ്പുകൂട്ടുവിഭത്തിൽ നിന്നും ശൈയ്യവാൻ ശുമിയുണ്ടാണ്. ഈ വിനിയം വാസ്തവത്തിൽ ഒരുഖ്രൂഢാണെന്ന് അഃ മും ആ

വേചവിച്ചുത് അവക്ഷേത്രനാ മനസ്സിലാക്കും. ഫലാദ്ധോത്തെ നിരായ മഹാനു രം ഉദ്ധപ്പടയ്ക്കുള്ള എസ്സാവയം അതിൽക്കൊ ഞാ ഒരു സത്രാത്ത നിപ്പശധിക്കവും പുംപ്പുട്ടനാ രഹി ഗ്രായം പാവും തുച്ഛിയ്ക്കുതെ അജ്ഞതെത്തപന്തിക്ക് അഭ്യേം പ്രാപിക്കുന്നതും അമാത്മത്തിൽ അത്മാഭിഖാനത്തിന്റെ വാജ്ഞാഭന്ദങ്കാജാഭന്ദന വേഗം വിചാരിപ്പും. അതു അബർത്തനാ ശാഖായുണ്ടോ എന്ന് സംശയിയ്ക്കുന്നു. റാം സ്നേഹത്തിൽ ഇതു അജ്ഞതെത്തപം യുക്തിസിഖഭക്ഷണം ഹിന്ദയു ദട അതുംഭ്യും അവസാനവും അത്മസ്ഥിക്രമത്തെത്തന്നെല്ലാം അത്രു വിച്ചിപ്പിക്കുന്നതും രണ്ടാമല്ലൂറയത്തിൽ റിന്റ് തെ ക്ലിച്ചന്താബാൻ. “എന്നിയ്ക്കറിബാൻ ഹയ്യ” എന്ന പറയുന്ന തിരഞ്ഞെടുപ്പും, “ബൈവദ്ധഃണം റിംഡരി റീത്രീൽ പരയുന്നതു തൊന്തരാണ്” എന്നാലുഫേഖ്യാ? തെന്നാണംഖിൽ തെററ തീക്ഷ്ണ ചാൻ ശ്രൂച്ചക്കംഖാൻ’ വേണ്ടതും. അതിനു പുക്കരം ഉഖ്തമായ തുരു ബൈനാം അവലാംബിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു തമ്മുച്ചില്ല.

ഇതു അതുകൊപ്പാദ്ധീയിൽ നിന്ന് ഒരു കാൽം ഗ്രഹിക്കേ ണ്ടതുന്നു. ദില്ലാലും തൊട്ടുവാഡി ഗ്രായവും ‘വിശ്രദാസി’ കുംക്ക മാതൃക്കല്ലു ഉള്ള തെന്നും സപ്തത്രു പിന്നക്കാരം എന്ന് ഓട്ടിമാനിശ്ചനവർ വാസ്തുവത്തിൽ ദില്ലുപ്പയഞ്ചി ദശായും തങ്ങൾ സംബന്ധമായ ശാസ്ത്രജ്ഞതയും പാരതത്രപ്രതിജ്ഞനിന്നും വിചുക്തശാസ്ത്രിക്കുണ്ടും ഇന്ദ്രസിദ്ധക്കവും മുഖ്യാസ്ത്രം. ശാസ്ത്രജ്ഞരം മഹാശ്രൂഷിക്ക് എററും ഉപയോഗ പ്രദാനം തന്നെ. പരക്കു അംബ മനസ്സുഭുലിയെ സപ്തത്ര ആക്കുന്നതിനുചുപകരം ഓതിനാന സങ്കച്ചവിത്മാക്കിച്ചെത്തുന്നും

അശ്വവിൽനിന്നുള്ള ഗ്രന്ഥമോ ഭോഷമോ എത്താണ് അധികരണം നിന്ന് വിക്ഷവാൻ പണ്ടി. ഇതാണ് അധ്യനിക ലോകത്തിന്റെ രോഗബീജം. രാസ്യങ്ങൾ ബുദ്ധിയുടെ ചിന്താസ്പാതന്ത്ര്യത്തെ കവറ്റിച്ചതിലായുണ്ട്. ഒക്കിന താഴീയത്തിനും മറ്റൊരു യാത്രയും വാഹനമുള്ളുന്ന പരിയവാൻ അശ്വ മനഃപ്രാരംഭിച്ചു. തന്മൂലം അശ്വിയെക്കരിച്ചുള്ള വഴിയൊല്ല പ്രവയുശാസ്യങ്ങൾക്കും ബാധകമാണ്— A good servant, but a bad master.
